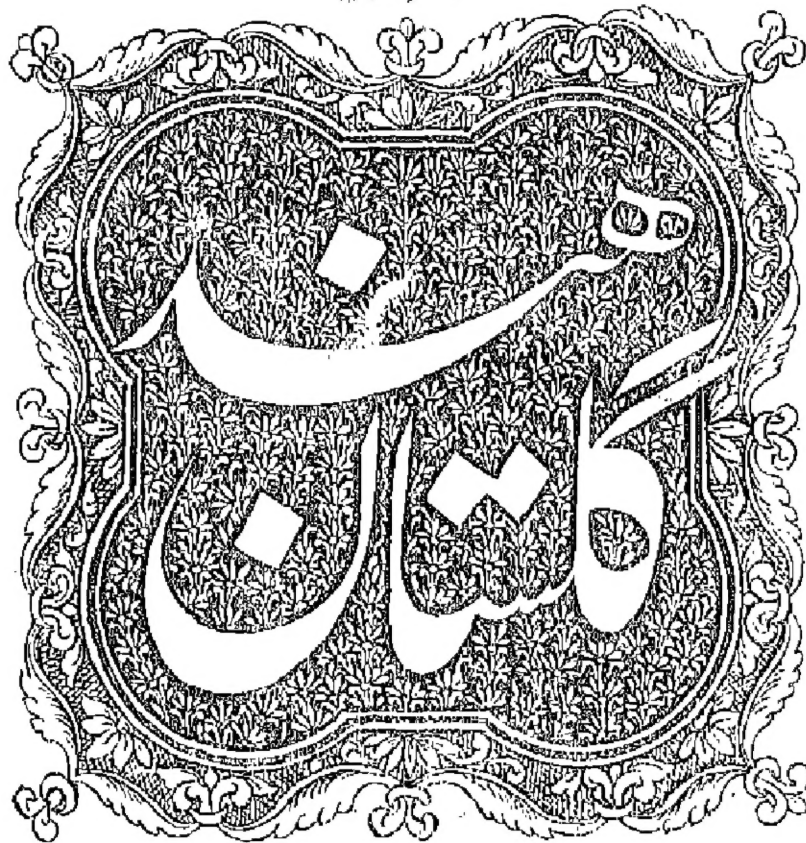

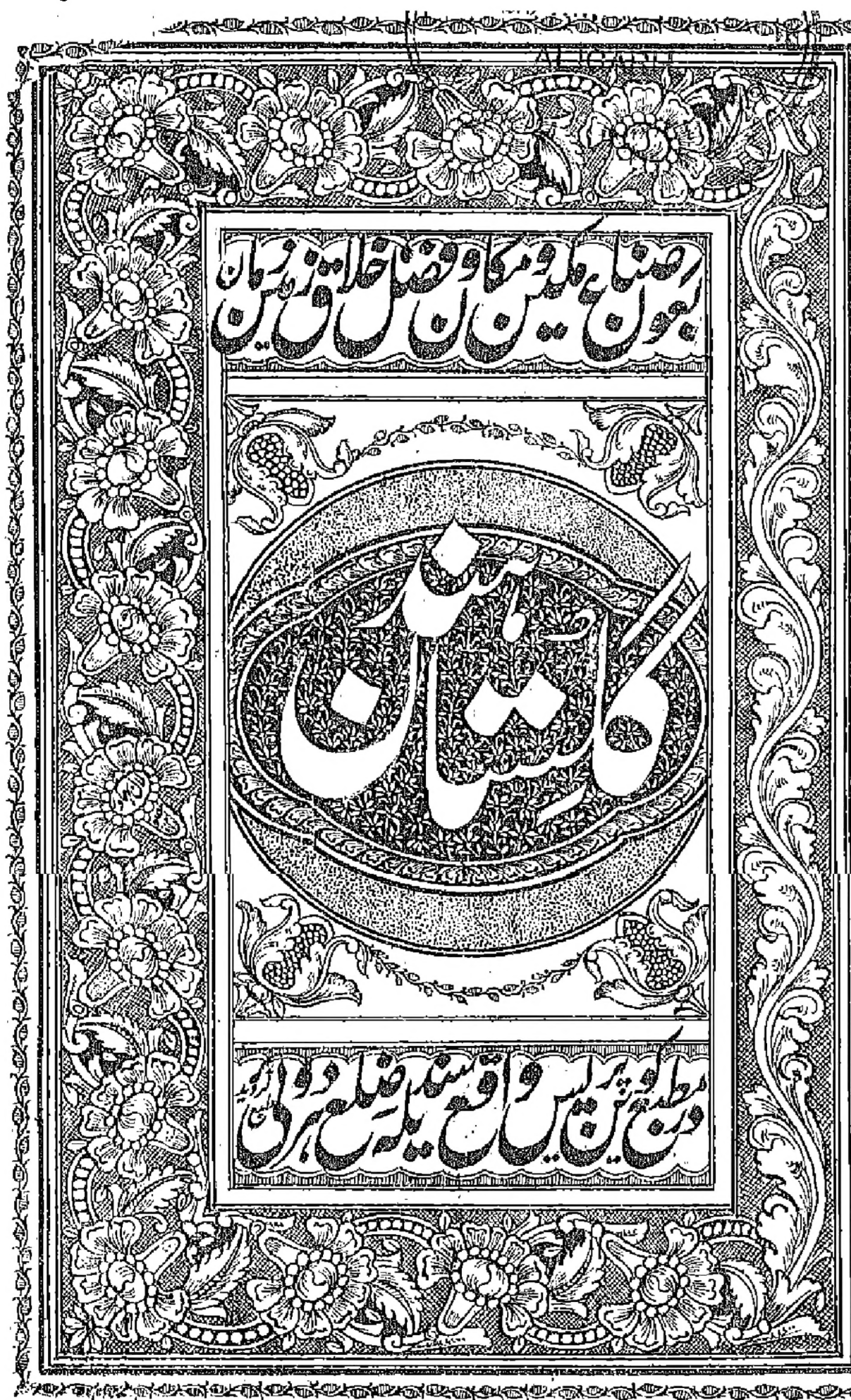
بکون چکر آراہی بوستان و مکتب

این کتاب نمونہ
دقت اول

سنہ ۱۸۹۶ ع

درمطبعہ پرنسپل و افسر مطبعہ گروید

جہنش ابروی حکمش سرور گریبان عدم فروکش ترود را بان جہنمت موفور کہ از
مقیاس او ہام افزون تر بود پیشہ حکمش و دوازدمار بر آورد و فرعون را بان عجب
و نجات کہ کوس انا و لا غیر میگوشت موسای امش بنای عمرش از یاد آورد

اسے یافتہ نامہ ساز نام تور و اج شاہان بدرت چو مابدیشان محتاج
جائے کہ رسید خندہ عبرت تو نہ پاسے کفش ماندہ فرق تاج

اما لہرہ نور کو چہ سچیرانی و جادو پیماے وادے نادانی اضعاف العباد
در کار شاد و بن راجہ و شہیت اسے بن راجہ پریم و بن سندیلے کہ در میان
عشق نیلی و شان سخن همچو قیس صحرانورد و ہنگامہ سنوؤنگہ از بلند کردہ و در کو چہ شہیت
شیرین نشان معانی چو فراو کو بکن نالہاے جاگد از سر وادہ پیش جو ہریان یار
فضل و کمال دو کا پنجہ بیان مے آراید و قفل سخن بدستیارے کلیہ خادمہ چین میکشاید
کہ چون این سچیدان ژولیدہ بیان را از بد و ظہور آثار شعور و آغاز تابشیر صبح
عیش و سرور کہ ایام بہار نو جوانان عشرت کوش و زمان جوش برنایان غنیم
فراموش ست شغلی لطیف تر از موانست سخن کاری شریف تر از گلگشت این
گلشن بنو پس جلوہ ہاے عروسان مضامین تازہ بہ تازہ بندی برولم نہادے
و کرشمہ ہاے ہوش رباعے شاہان معانی صد ہزار ابواب عشرت کامرانی

بر رویم کشادگی از آنجا که از اقسام علوم مجلدات بسوخته و نسخجات معتبره
که تیسر آن بغیر مساعی جمید و بدون مصارف کثیره ناممکن و غیر مقدور باشد
در کار خانجات خود مهیا و آماده داشتیم و علاوه آن از کتب نفیسه هر جا که
شنیدیم و دریافتیم به استحصال آن سعی موافق بجاء آورده به ترتیب مناسب به اوقات
واجب به مطالعه و سیر آن پرداختیم و خاتمه علم تاریخ از همه بیشتر مالوف طبع شد
چه این علم بدیع ذریعه عبرت اهل نبش و سرمایه تجربه اهل دانش است
بلکه در توالیف معتبره و مجلدات بسوخته فضیلت آنرا به دلائل و براهین
اثبات نموده اند که تشریحش موجب بسط کلام و تفصیلش باعث اطباب
مرام است۔

موضوع

از احوال شهبان کبکی بود و شهبانمه کهنه
فسون این فسانه خوابش می آورد و آنرا
ولی پیدار هم می سازد آنکس را که از بخت

پس مصور اندیشه ام چنین نقشی بدیع بر صفحه دلم کشیدن بنیاد نهاد و ساقی پری بیکر خیالم
چنین راحه روح پرور در جام خاطر مریختن آغاز نمود که اسے نقاش نقش و نگار
سخن و اسے صیقل گر آینه این فن عجب صد عجب که لوح و قلم در دست واری

اما صورت های دلپذیر و افعات سلاطین عظام و نقشهای دلکش سوانحات
 بادشاهان بلند مقام بتیاری خاتم عنبر فام برنیکشی همانا آئینه سکندر و جام جم در پرده
 میگذارےےے

از خواندن این فسانه از	لکش خواند به من فسانه پرواز
موبرتن من ز بیم برخاست	دو دم ز دل و دهنم برخاست
کاین کار نه زور بازوم بود	این سنگ نه هم ترا زوم بود
رفت از کفم اختیار بیرون	کز حوصله بود کار بیرون

تا درین ایام خورم تر از عهد شباب و دلکش ترا از ایام بهار که ساقی
 فلک رحیق لاله گون عشرت در جام ز زنگار اهل روزگار ریخته و مطرب
 خوش نواے سپهر در بزم جهان صد هزار ترانه های عشرت بر انگیزد خاطر عشاق
 ناشکیب را نوید شگفتن از بار مراد پیهم میرسد و مشاطه ابر آفرمی بر عارض
 شاهان چین غازه شگفتگی میکشیدےے

گل کرده بهار عشوه سازان	جوشید و مانع عشقبازان
بسپرده چین باد شگیر	دشت بدت بهار کشمیر
باد سحر و ترانه همدوش	بوے گل و گل بهم هم آغوش

خضارے زمین شگفتہ گلنگل در سایہ گل و میدہ سنبھل
 خون در رگ لاله جوش در جوش ریحان و بنفشہ دوشن بدوش
 جشن حیو پلی کہ مراد از تحت نشینی پنجاہ سالہ حضرت قدر قدرت میرنج
 دولت سر آراے سلطنت و جہان بینی فرازندہ لواے گیتی ستانی
 ملکہ معظمہ کوئن و کٹوریہ دام سلطنتہاست بزورے روز آمد عجیب
 جوشے و فروشنے در شش جہت عالم پدیدار شد و طرفہ سو و سر و رساحت
 ولہاے جہانیان را فرو گرفت پیرایہ بندان کارخانہ سلطنت و چہرہ آرایان
 عروس این دولت کہ کنایہ از حکام فوکی الاحرام ست تاریخ نشانزد ہم ماہ
 فروری سال یکہزار ہشت صد ہشتاد و ہفت عیسوی بحجت این جشن
 قرار دادند در ہر ملکہ و ہر شہرے در بارے شانہ ترتیب یافت مجلس
 عیش و طرب بر آراستہ شد در صدر ہر دولی جناب صاحب والا شہان
 فیض بخش فیفرسان عالی ہم خداوند نعم طراز آستین دولت و کامگاری
 اخرو خشنودہ فلک نامداری جناب کریمیل با سفور و صاحبہا در
 و پیٹی کشنہا ہتمام تمام و توجہ مالا کلام ترتیب در بارہ این جشن گاہ
 بان خوبی و خوش اسلوبی فرمودند کہ خامہ و وز بان بہ نگارشش آن

قاصد زبان بیان به اظہار آن عاجز ۵

دل افروز جشنی شد آراستہ	درون و برون ہر دو پیراستہ
نمودند در پیش این سبز کاخ	بساطے چو میدان بہت فراخ
سراپردہ ہائے مکمل کلاہ	کشیدند بر دورہ جشن گاہ
کران تا کران فرش آن سرزمین	پزند خطابو و دیبا کے چین

راجہ ہائے بلند مقام و تعلقداران والا تبار و جمعی غفیر از معارفین و برگزیدگان
این خط کہ منصب استحقاق بار این دربار و بار داشتند با عظمت و شکوہ
حاضر گردیدہ رطب اللسان سپاس مکارم بادشاہی معذب البیان تفقدات
شاہنشاہی شد حقوق و فوارمی عبودیت شعاری بجا آوردند این نامہ نگار نیز
کہ یکے از عبودیت کیشان این درگاہ و از بہی خواہان این آستان وارد زبان
ہست شرف احضار و بار این دربار و دریافتہ از غایت جوش نشاط و
فرط انبساط بہترین نگین و بلبل خاطر مہ باین بیت مترجم گردید ۵

وقت آنست کہ نون کز اثر جوش نشاط ۵
مے نہ گنج بہ صراحی و صراحی بگل

چو طالع بیدارم بر سر عتلا و اختر بنجم براوج ثریا بوی بوستان خاطر مہ باین نور نور
و نگین و لم باین نقش مسعود نقش گردید کہ یادگار این جشن حبشیدی و این

بزم کی قبادی کتابی از علم تاریخ مشتمل بر واقعات سلاطین ہندوستان جنت
 نشان بنام نامی واسم گرامی حضرت خدیو گیبان ملکہ کوئن و کٹوریہ دہام
 ترتیب دہم و این عقد لالی شاہوار و خرج جوہر ابدار شمار فرق مبارک انحضرت
 کفہ تاجہ بین این تذکار خجستہ آثار مراعت جاودانی و فیوضات دو جہانی میر
 آید و تاقیام خیام افلاک و تائبات طبقات خاک یاہ کاری میں جہان ناپایدار بماند کہ گفتہ

پس از صد سال کس باقی ماند	پس از صد سال کس باقی ماند
نہ ماند نہ خز و مال و نہ اسپ	نہ شوکت ماند و نہ مال و لچسپ
تاسف بہر مال بے بقا چہند	اگر خواہی بقا دل در سخن بند
کہ معیار بقا مال و بدن نیست	بقا در سچ چہ نہ بے سخن نیست

باستواری این راے صواب اندیش دست بہ جبل المتین اقبال شاہنشاہی بزرگوار
 و در پوزہ بہت از مرحمت بادشاہی نمودہ پا درین جاوہ و شوار گزار سربا
 خار مردانہ وار برگزاشتہ و بعرض مدت سہ ماہ از ترتیب و تکمیل این
 کتاب و تذکر جمیل حضرت شاہنشاہی جہان پیاری مفاخرت ابدی و سماوت
 سہ مدی اندوختہ

و کوریه و قیصر و شادام سلطنتها

سید علیاکبر شاه کوریه

چون این نامه را پایان رساندم	سخن را رتبه بر کیوان رساندم
قلم در بحر معنی روغن آینهخت	که از هر صفحه طاووسی بر آینهخت
اگر این نامه ام در خدمت شاه	بیاید چون نسیم اندر چین راه
شگفتن بسکه در محفل زنده جوش	شود هر چشم چون نرس چو گل گوش
الهی غنیمت است بدکشت	گلی از روضه جاوید نسا

و کرم محمد شاه بن شاه فلک بارگاه حضرت قدر قدرت
جشد حشمت فریدون صولت ملکه معظمه کوسین کتوریه
قیصر هندوستان ادا مالد سلطنتها

از آنجا که ادا سپاس جلیل مراحم بادشاهی و تقدیم شکر جزایل تفقدات
شاهنشاهی بر کافه رعایا و طائفه برایا مخصوص بر زله ربایان مایده احسان
و خوشه چینیان خرمین امتنان از ملزومات و مفروضات مست بنابران به
ذکر جمیل و اوصاف جلیل حضرت شاهنشاه زمان قیصر هندوستان ریاض
نیروده سخن را از بهت جاودان و خود را مفارقت دو جهان بکشد

ز مدح شاه بود خامه راز بان کوتاه	افغان که قصر بلندست و نرد بان کوتاه
شاهنشاهی جهان پیاسه بر آرنده تخت و و سپهر اقتدارشان بهشت اقلیم	

فرازنده چترشاهی نواز نیکو س شاهی بنشاهی مبدع قوانین جهان بانی مختار
 آئین کشورستانی رشید ارکان سلطنت و جهان داری میهد بساط دولت و
 کامکاری قاسم از اقیانوسندگان الهی میطهر مراحم نامنهای ملک گیر دشمن گذار
 داد بخش رعیت نواز چرخ شهبستان عالم افتخار و دودمان بی آدم ملکات
 ستان عالم پیرایه عدو بند کشور کشای فاطون منش سکندر نشان فریدون
 فردارادربان تلجستان دشمن نکلن باج گیر شمشیر زن میخ حشم بهرام جگر خورشید
 کلاه جو زاکر فیضت کتاب مهر و قاشیر از بهایض صدق و صفای نیکو خوس
 راست گفتار نرم دل درست کردار روشن خرد و اسطورهایی جهانگیر عالم پیر
 شهبسوار عرصه جلالت یکدم تاز میدان شجاعت نورسراج دولت و ریاست قوت
 بازو قهر و سیاست گوهر و ریای شجاعت و بختیاری اختتامنده فلک جهاندار
 سلطان بنیت السلطان ابن السلطان خاقان بنیت الخاقان ابن الخاقان علیا
 حضرت فلک رفعت سکندر حشم - فریدون علم بحر نوال - یوسف جمال خورشید رایت شترنی
 مملکت کورین و کشوریه قیصر بنهاد ام الد سلطنتها و مملکتها چنان خلس
 عاطفت خود بر بندگان خویش کشیده که تاباقاب حوادث بر فروی از فراد بی و دم
 بدولت توخیمان ایمن اند اهل زمین که خلقی در شکم ماوراء اند پس در

یہ برساتیہ عدل تو آسمان را نیست | اجمال آنکہ کنڈبر کے ستارے

و تا پاسے مبارک خود را بر تخت زرین سلطنت گذاشته وجود حادث و قن
را از ساحت روزگار معدوم ساخته ۛ

بروزگار تو ایام دست فتنہ بہ بست | یہ بین تو در اقبال در جہان بکشاود

صاحب جلوتی کہ تاخوشی قیامش از شرق سلطنت طالع گردیدہ وجود کسیہ
در و نان جفا بہشت رخت بجادہ عدم کشیدہ ۛ

خون خورده زمانہ از ہر آتش ہ | رم کردہ فلک زد و ر بکشت ہ
یک تابش کز جلال دادہ | اورنگ شہان ز کال دادہ ہ
کردہ بہ نظر عدد و ز جان سیر | تیر نظر سے بجائے شمشیر ہ

صاحب قبالی - کہ بہر جانب سمندر غریب را بہ کشور کشائے جولان ساخت
فتح و ظفر و واسپہ با استقبال شتافتہ ۛ

ہر طرف کا خرا و رو بہا دیا | فتح و وید ویر دولت کشا دیا ہ
خاک درش بر سر شاہان سزا ست | خاک بران در کہ نہ انیش ہو است

صاحب بیری - کہ بے منت خجرو شمشیر سے دباے اعانت تفنگ
و تیر سے ابواب مملکتہا کشودہ و فرماندان فریدون فرو کشور کشایان رستم

جگر را اسیر زنجیر اطاعت نمود

بیتخ و تیرگز فتنه جنگجویان ملک	تو بزد بجز گز فتنی بعدل و بهمت و دلائی
چو بهمت است چه حاجت بگز مغفوکوب	چو دولت است چه حاجت بهیر چون چو کج

صاحب انتظامی - که از چندین قوانین شالیسته و آیین بالیسته البواب
الضمان بروی عالمیان کشاد و هزاران هزار بند احسان بر دلهاست خلائق

جهان پناه خدیوے که لوح فکر است	در انتظام جهان کارنامه تقدیر
اگر نه رخصت جنبش و بدجلالت او	برون نیاید خضر زخامه تقدیر

صاحب قدار می - که از کشور کشایان والاحشم و فرماندهان باتیغ
و علم به آن آسانی باجی و خراجی گرفته که مطالعه کنندگان تواریخ سلاطین ماضیه
در حیرت رفته اند

شکویش خیره گردون رسانید	گندش گره بر جیون رسانید
گش خاقان خراج چین فرستد	گش قیصر گزید دین فرستد

بحان اللہ عجیب عهد میست فرخنده طرقت دورست حجت که البواب بیعی
بروے عالم کشاده و اسباب غوری در جهان آماده بهر سو که بنگری عشرتیست
و راحت بهر جانب که نظر کنی چمتیست و فراغت

چون باد بموسم بهاران	عهد طربش بر وزگار ان
عدش به سے اعتدال واده	خلقش به چمن نسال داده
این افسر و این نگین و این تخت	این دولت و این شکوه و این بخت
گو چرخ نبازد بر زمانه	زین پیش نه داد کس نشانه

با وجودیکه خطه هندوستان از مختلف فاضل و ادیان آباد اما هر یک ملت
 خود شاد و آزاد و کس بر آینه دل غبار سے و نه کی را با ملت دیگر کار سے ایمنی طرق
 و شوارع بدان مشابیه که اگر زائے شکاسته مالی با مالی و منالی از شهر به شهر و راید
 چه جان که دزدی یا طاری دست طمع بر دولت و بضاعتش کشاید و یا تصرفی
 بجاد و خلی ناسزا نماید صفائی راه و درستی طرق بدان پایه که اگر در راه یاب که چه
 و زنی نویسنده از ندر تیره شبی بے منت چراغی و مشعل بر دارند در اشاعت علوم
 فنون خیال شغقت پدرانه و عاطفت مادرانه بکار برده که به جهت انصرام اس کار بهر
 از گنج و حکم از گنجور بر داشته تا به بین این عاطفت شهابی و عطیاتی با و شهابی الو
 صنوف مردم این ولایت از علوم گوناگون و فنون بوقلمون چهره آرا سے کام رانی
 و کامیابی گشتند و گو سے تفوق از مردم دیگر ولایات پاکت بودند بالجملة اگر خائ
 و وزبان هزار هزار دفتر نویسد صد سال مست از کار و کار از دست نه نه محال است

که فضایل اوصاف بادشاهی جلایل محادشاهنشاهی یکی از هزار و اندکی از

بسیار ترتیب یابد

الاناروز را با شب دورنگی است	زمانه گاه رومی که فرنگی است
نزد دم وزنگ با مشن بادشاهی	بقراشش سپیدی و سیاهی
سپهرش یام در کشور کشانی	خدایش یار در کشور حسدانی
دش بر آرزو و کامران باد	هر انجش آرزو و بارش چنان باد

آغاز کتاب

بیابان خرمی ساز کن	گل آمد ویر باغ را باز کن
ز جعد بنفشه بر انگیز تاب	سبز گس مست برکش خواب
سهی سرو را بال برکش فراغ	به قمری خبر ده که سبز است شلخ
یکه مژده بر سو بلبلی براز	که معد گل آمد به بستان فران
ریاحین میراب را دست بند	بر افشان به بالاسه سرو بلند
درین بزم خسروانی خرام	در افکن می خسروانی بجام
چون زان جام کین بر وین شوم	بدان جام روشن جهان بپوشم

بدانکه این کتاب
رشتن است بر عهد
و قریب از قریب
ذکر سلطنت بنو
دستور دوم در
سلطنت اسلام
یک مرتبه بود و در
دو ذکر سلطنت
دو مرتبه بود و در
نیکان مولف

بر صیغیاریان و ارباب معانی و مشتریان بازار سخندانان نهفته نماید که در باب
 قدمت دوران و وجود انسان از باب هر ملت و کیش با مقتضای عقاید
 خویش روایات خاص آورده اند و هیچ یک با دیگران اتفاق و مناسبتی ندارد
 و چنانکه روش و بنحوا و عقاید و فرائض هر مذاهب و ملل با یکدیگر متخالف و متضاد است
 همچنان درین باب نیز اختلاف و تمایز مکی بوده است آنکه براسمعه و اشتهار
 دارد که آغاز وجود او میان رامهفت هزار سال است این مقامی است که
 تماشایان نگارخانه صنعت الهی و نظار گیان عجائب خانه قدرت نامتناهی
 بنظر کتب قدیمه هندی و خطائے و غیر آن که از جولانگاه حوادث معشون
 مانده و رسم بوداید قواعد نجوم و احکام ارصاد و در اختیار این طریق حیرت
 ناز بر قدم هزار آبله بر پا و قدم تحیر بر جاست

توان دیدن چشم جنبش	شش رشته کار آفندیش
کو را سر رشته توان یافت	این رشته قضایه آینه جان فیت
هر کس ننگد گره کشای	سر رشته قدرت خدای

عقیده حکمای هند ایست که مدار گردش روزگار بوقلمون به چهار دور
 بوده است دور اول را مدت هفتصد و یک سبت هزار سال متعارف است

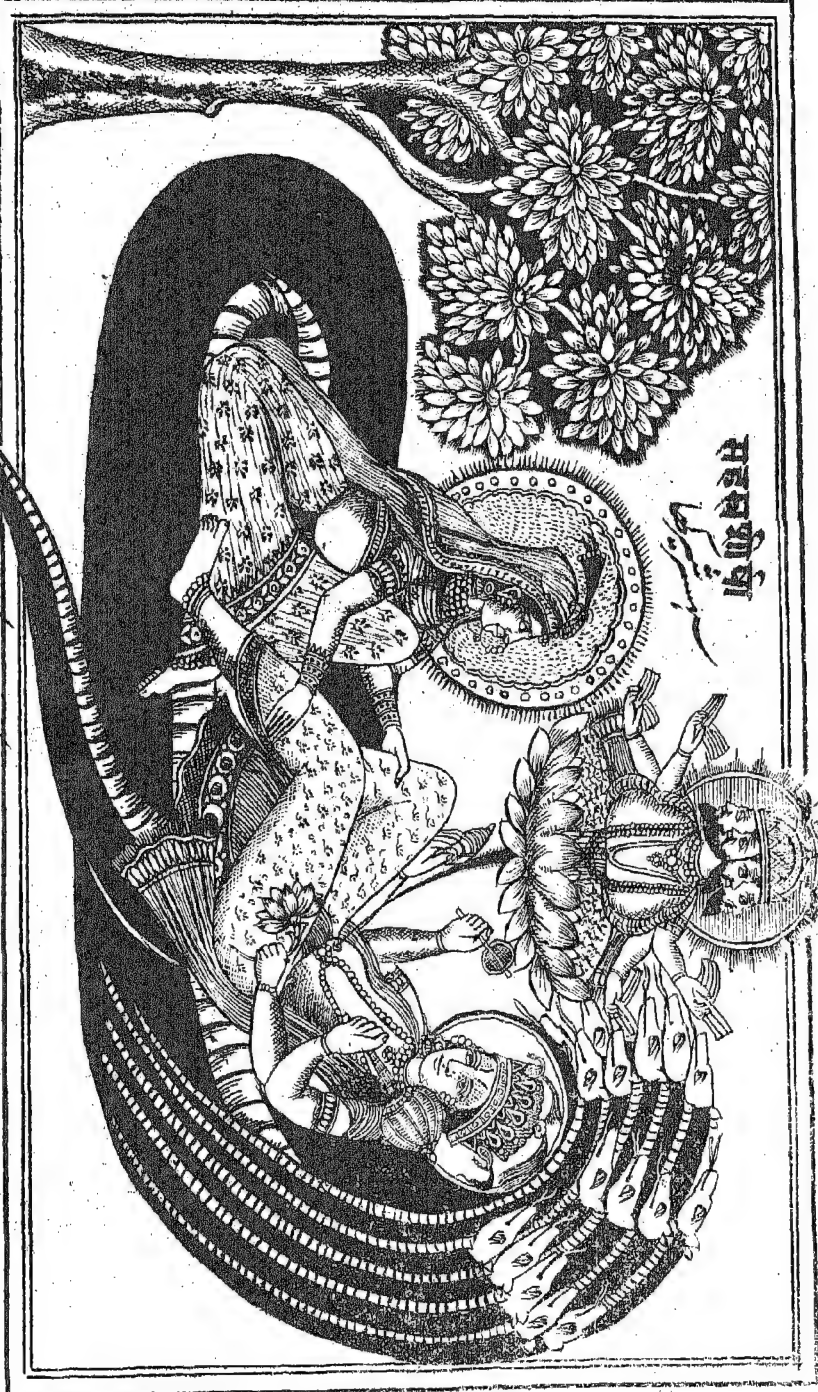
که آنراست جنگ گویند و درین دور اوضاع جهانیان همه بر راستی و مرضیات
 الهی است و عمر طبعی مردم یک سال و دو دور دوم که ترتیب است بقای
 آن دو از ده لک و دوشش هزار سال است درین دور اوضاع مردم
 سه حصه بر نیکی و رضا الهی است و عمر مردم ده هزار سال و دو دور سوم
 که دو آپر است مدت آن هشت لک سبت چهار هزار سال است درین دور
 اوضاع مردم از چهار حصه دو حصه بر راست کرداری و درست گفتاری
 و عمر مردم یک هزار سال و دو دور چهارم که کلج است مدت آن چهار لک سال
 درین دور بر فتنه اوضاع خلایق از چهار حصه یک حصه بر نیکی و راستی و سه
 حصه بر معصیت و تبه کاری است و عمر مردم یک صد سال این هر چهار دور
 را یک چرخگی نامند گویند که همچنین بسا اودار و ازمنه گذشته اند

سرشته عالم کهن پیدائست	زین کهنه صیغه یک سخن پیدائست
هر چند بگرد این جهان میگردم	زین چیز گردون سرو بن پیدائست

از کتب سیر مستفاد میگردد که بعضی مقتدایان اهل اسلام نیز به قدامت دوران
 و وجود آن قابل بوده اند چنانچه شیخ عربی شیخ سعدالدین چوپان
 که از اولیا کبار و از اعظم اهل کشف و وجد اند در تصانیف خود

شعله صفی

گلستان بہار

सहस्रशीर्षा
अष्टभुजा

بقول الانبیا و در خصوص سار و جیو بیان الہی

آورده اند که هفت هزار سال باشد و این مدت سلطنت سبطه سیاره است
 نسل یک آدم قطع میشود و آدم دیگر خلقت وجود می پوشد و نیز از آدم جعفر صادق نقول است
 که پیش از آدم که پدر ماست هزار هزار آدم بوده اند و نیز آورده اند که شخصی از جناب امیر علیه السلام
 پرسید که پیش از آدم که پدر ماست که بود گفت آدم باز پرسید که پیش از آدم که بود فرمودند آدم
 چون این کلمه به سمر تبه تکرار یافت فرمودند که اگر هزار بار می پرسیدی که پیش از آدم که بود
 می گفتم که آدم هر چند که این مقولات با تمام موی عقاید و کلام اهل هند میشوند اما صداقت
 قدامت دوران وجود انسان البته میشود و چون مقصود این نامه نگار از گزارش احوال
 هندوستان و اطمینان احوال سلاطین این ولایت حجت نشان است بنابراین ازین مباحثه
 و مذاکره در گذشته رجوع به اصل مطلب میکنم -

تذکر آغاز آفرینش

گزارنده شرح این داستان بزرگین گفت بر سنت راستان بزرگ که چون بشیت حق
 سبحانه تعالی مقتضی بر آفرینش جهان وجود انسان شد از قدرت کامله او اول بر خیزد
 و تاملت بقا و نه چو جکی که معنی آن به سطور سابق گزارش یافت بر روی آب
 جاداشت پس حکم او تعالی جلشانه آن بر خیزد لشکست و از آن سهیل سر شیه که با وجود آمدند
 که هزار هزار سر و هزار هزار بازو داشتند از ناف آن یگانه و یکتا گل نیلوفر سر بر آورد و از آن گل

سترى برهما که واسطه آفرینش موجودات اند بود آمدن زمانی در از سر برانوس
 حیرت داشتند که بن کیستیم و آفریده بن کیست ند آمد که برهما به عبادت مشغول شو برهما تا یک هزار
 سال عبادت شایسته شغال داشت پس جلوه آن ذات یکتا داد بریسمال دریافت
 و امر به آفریدن خلق یافت برهما باین کار مصروف شد و در مرتبه اول سنگ
 سنگدن - سناتن - سنیت کار - چهار لپه به آفرید و به مرتبه دوم یارده
 رود بر بود آورد و به مرتبه سوم بھرگ - بسکھٹ من - چون - پو لپه
 پو لیت - کر تو - وارود - مریج - وچھ - شمشهون - و به مرتبه
 چهارم اتر من - و غیره هم سی و دو کشت از بود آورد پس برهما به شمشهون فرمود
 که خلق پیدا کن و عرض کرد که آنچه شما از قدرت خویش آفریدید شست روحانی است
 و آنچه از من باشد بذریعہ لطفه خواهد بود درین صورت بود باش انیان گجا باشد برهما
 به استغراق رفت و زمانی دراز به جناب بارمی التجا داشت به اجابت دعائش
 آن نور یکتا به قالب باراه درآمد و زمین را ظاهر کرد و به اطراف آن کوه ها
 رفیع جبت استحکام قائم فرمود و سمیر بیت را ناف زمین قرار داد و امر فرماندهی
 به شمشهون ازانی داشت آن و پس آرد یک پریا برت - دوم اوتان
 پس از چندی خدمت منوثری که مرا از نیابت برهما باشد به شمشهون تعلق گرفت

ॐ
 ब्रह्मा

ॐ
 सनक
 सनन्दन
 सनातन
 सनातकुमार
 ॐ
 श्रीगुरु
 बसिष्ठमुनि
 ॐ
 च्यवन
 पुलह
 पुलस्त
 ॐ
 क्रतु
 मोच
 ॐ
 दक्ष
 स्वायंभुव
 अत्रिमुनि
 प्रियव्रत
 उत्तानपा

و حکومت بهشت طبقات عالم نیز باد تفویض گشت و آتش نیز زیر فرمان او شد
 مقام بهرودار الخلافت او قرار یافت و ذکر سلطنت پسران
 شمشیرمونس - پریا پرت پسر کلان شمشیرمونس و ست از سلطنت برداشته
 به عبادت اشتغال ورزید پس از آن و بهو پسر قرمان باد نیزه شمشیرمونس به عبادت
 مشغول شده به پیامن مقبولیت بر آسمان رفت و حیات ابدی یافت که آنرا زبان
 هندی ستاره و بهو وزیران فارسی قطب سندیس از آن راجه کلب دهم و او کل
 و چیر رتقمه و انگ یک پس از دیگرے شمع افروز گاشانه سلطنت شدند چون
 ذبت راجه چین پسر انگ سیده طریق ناصواب پیش گرفت با عابدان و زاهدان بے
 اعتدالیهما کرد از بد دعای عابدی قالب عنصری او در سم شکست عابدان برد گرد آمد
 ران او را از هم شکافتند شخصی از او برآمد که به منظر زشت رو که موسوم به نکھا و
 سندیس از آن بازوے او را شکافتند پس زیبا صورت یافتند که راجه پرتقمه
 تام بر آورد و به سلطنت برداشتند پس از در راجه بر جیاس پسر او فرماندهی یافت
 او بعد ایامے چند راجه مار برادر خود را با فرماندهی گزین کرده به عبادت مشغول
 شد بهفت تن از نسل او یک راجه کهم دوم راجه سوکل سوم سب حیت
 چهارم راجه براچین پنجم راجه برجتا ششم راجه وچھه کوکس فرمانروا

نواختند از آن میان راجه و چهره از حسن سلوک و شهنشاهی چهارچینی را سینه
و شاداب گردانید بنظر نیکوختی نام او عهده و چهره پر جایت نیر باد و مقر شد و ب
استدعای ششمهوش منوثر راج که متعلق به ششمهوش بود به پیر یاربت
پس کلان او که لعبادت مشغول بود تعلق گرفت.

ذکر سلطنت پیر یاربت پسر کلان ششمهوش

چون پیر یاربت تاج سلطنت بر سر گذاشت جهان بود و مسعود و آب و رنگی
دیگر گرفت گویند که چون آفتاب جهان تاب حسب معمول بگوشه مغرب شتافت و روای
سید به سجده سر کشید راجه از تیرگیهای شب پراکنده شده از غایت اقتدار به قفس تحسیر
آفتاب بر آرایه سوار شده هر چهار طرف دریا گشت و در چنانچه از نشان های چرخ آرای
آو بخت دریا پدید آمدند که یک دریا به شور دوم دریا به عرق ششک سوم دریا به
شراب چهارم دریا به روغن زر و پنجم دریا به شمیم ششم دیا به
جغرات هفتم دریا به آب آو ده پسر داشت از انجمله مهسا میر
سون - کب - ترک تعلقات دنیا وی کرده پاد راه بخرد نهادند و بخت
پسران او - اگنی دهر - ایدم جهوه - گیگیه باهو - هران رتیا - گرت پشته -
مید باشته - ویت موثر - که باقی ماندند راجه مملکت خود را بهفت بخش کرده بنام ایشان موسوم

جمہودیپ - پیکش دیپ - شالمیل دیپ - کشن دیپ -
 کر وچ دیپ - تشاک دیپ - پوشکر دیپ - و فرماندی جہان
 بہ لیسر گمان کہ آگنی دہر باشد تعلق گرفت -

دو کر سلطنت راجہ آگنی دہر

آگنی دہر تہ لیسر داشت باین مناسبت جمہودیپ کہ کہند کہ مراد از حصہ باشد تقسیم کرد
 تابہ - کم کور کہ - ہر ویش - ایلا برت - ریک - ہرن می - کور - بہدرا سو - کیتو مال - پس از راج
 آگنی دہر - راجہ ہرت لیسر شنبہ بن آگنی دہر فرماندی یافت کہ بہرت کہند بنام دو سوم گشت

دو کر سلاطین کہ درست جگ فرمانروائہا کردہ اند

در آغاز این جگ بیوست من بن سورج من بن کشب بن برہما بہت
 من و منتری برگزیدہ بیوست من از اقبال این خدمت سر باز زد برہما بہ غضب
 آمدہ از چرگ بدن مولی ترتیب داد و روح در قالب او میدہ اورا بہ سلطنت
 برداشت چون بزبان سنسکرت خواہش را چہا نامند و ولادت این مولود از خواہش
 برہما شدہ - راجہ سنجاپ - لیسر و ت برکہہ بابہاگ - کہہ برکہہ -
 میو لکس - ہرت - انت کہ از اولاد راجہ اچھواک بودند یکے پس از
 دیگرے شمع افروز کا شانہ سلطنت ماند تا آنکہ دو درست جگ اختتام یافت

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

نام راجگان	نخط ہندی	نخط ہندی	نام راجگان
۱ اچھواک	۱۵	ہریشو	ہاریش
۲ بکیشی	۱۶	بکیشو	نیکسٹو
۳ پورنخی	۱۷	سنگاشو	سنگتاش
۴ کاکتسہ	۱۸	پرستین جت	پرستین جت
۵ اننیاس	۱۹	پوناشو	پوناش
۶ وشوگشو	۲۰	مانڈاتا	مانڈاتا
۷ آردر	۲۱	پروکٹس	پروکٹس
۸ بہادر آردر	۲۲	ترش وشو	ترش وشو
۹ جوناشو	۲۳	انارنیہ	انارنیہ
۱۰ شروشتھ	۲۴	پیش وشو	پیش وشو
۱۱ برہ وشو	۲۵	ہریشو	ہریش
۱۲ گوبلیاشو	۲۶	ہسومان	ہسومان
۱۳ ڈراشو	۲۷	تروہوا	تروہوا

نام راجگان	بخط ہندی	نام راجگان	بخط ہندی
۲۸	تریاریہ	۴۱	تریارای
۲۹	ترشکو	۴۲	ترشکو
۳۰	برشچند	۴۳	ہریشچند
۳۱	روہتاشو	۴۴	روہتاشو
۳۲	ہاریت	۴۵	ہاریت
۳۳	پنچ	۴۶	پنچ
۳۴	بجے	۴۷	بجے
۳۵	روڑک	۴۸	روڑک
۳۶	برک	۴۹	برک
۳۷	باہو	۵۰	باہو
۳۸	سگر	۵۱	سگر
۳۹	اسمنجس	۵۲	اسمنجس
۴۰	انشومان	۵۳	انشومان

نام راجگان	نخط ہندی	نام راجگان	نخط ہندی
۵۴	دشترتہ	۶۷	دشاٹھ
۵۵	ات و تھ	۶۸	اینیٹھ
۵۶	بدہاسہ	۶۹	ویداسھ
۵۷	کھٹوانک	۷۰	خدا ڈھ
۵۸	دیرگیہ باہو	۷۱	دیرگیہ باہو
۵۹	رگھو	۷۲	رگھو
۶۰	لج	۷۳	اچ
۶۱	دشترتہ	۷۴	دشاٹھ
۶۲	راجندر	۷۵	رام چندر
۶۳	کشن	۷۶	کشن
۶۴	انتہہ	۷۷	انتہی
۶۵	نپ پدہ	۷۸	نپ پدہ
۶۶	نل	۷۹	نل

بیجا	نام راجگان	نخط ہندی	بیجا	نام راجگان	نخط ہندی
۸۰	ہرنیہ ناجبہ	ہیرام نام	۹۳	وٹس	واتس
۸۱	لپشت	پوہ	۹۴	وٹس بیوہ	واتس بیوہ
۸۲	دہور وندھ	دھوہ	۹۵	پرت بیوم	پرت بیوم
۸۳	آپ ورم	آپ ورم	۹۶	دلیکھ	دلیکھ
۸۴	شیگر	شوپ	۹۷	سہدیو	سہدیو
۸۵	مرو	مرو	۹۸	برہ دشو	برہ دشو
۸۶	مرشو شرت	پرشو شرت	۹۹	بہانستن	بہانستن
۸۷	سوسندھ	سوسندھ	۱۰۰	سوپرتیک	سوپرتیک
۸۸	آنرکھ	آنرکھ	۱۰۱	مرو دیو	مرو دیو
۸۹	ہہاشو	مہاشو	۱۰۲	سونکشتہ	سونکشتہ
۹۰	برہ ہروال	برہ ہروال	۱۰۳	کیشی نر	کیشی نر
۹۱	برہت شان	برہت شان	۱۰۴	انترکش	انترکش
۹۲	اورو کشپ	اورو کشپ	۱۰۵	سوبرن	سوبرن

نام راجگان	بخط ہندی	نام راجگان	بخط ہندی
۱۰۶ استرجت	۱۱۹ असित्रजित	سو مہتر	سو مہتر
۱۰۷ برہہ دراج	बृहदुराज		
۱۰۸ مہرم	धर्म		
۱۰۹ کرتی	कृतजय		
۱۱۰ رنجی	राजजय		
۱۱۱ سنجی	संजय		
۱۱۲ شکاہ	शाक्य		
۱۱۳ کردہ دان	क्रोध दान		
۱۱۴ آئل	अतुल		
۱۱۵ پرسین جت	प्रसेनजित		
۱۱۶ چودرک	क्षुद्रक		
۱۱۷ گندک	कुन्दक		
۱۱۸ سورنھ	सुस्थ		

در آخار تریتا جگ شمری برهما بیوست من را باز هدایت با مری سلطنت فرمود
 تا او سر سیل طنت را از قدم خود رخت آسمانی داد او ده سپرد داشت -
 آتھواک - مکھ پر جات - دھرت - دھرس - برکیت - کروکھہ - پدکھت -
 ناہیاگ - کستنت - پس از ان سلسلہ ولادت فرزندان منقطع شد
 بیوست من بہ آرزوی فرزند و زانش بجاہش دختر پیش لبشت من
 پس بہما التجا آورد لبشت من چکے کرد از مقبولیت آن دختر بوجہ آمد کہ
 موسوم بہ ایلا شد من بعد بہ نیایش راجہ جگ دیگر کرد کہ با جابت آن ہمان
 دختر بصورت پس شد و سو دمن نام یافت روزے سو دمن پس بکار قت
 در آن نزدیکی صحرائی بود کہ ہر مردے کہ در آن دشت بلا خیزد و آمدے
 صورت زن گرفتے چون او بد مقام آفت خیز رسید بہ قالب زن درآمد
 خزانہ رنج و غم کشید و بہ سری مہادیو التجا آورد و ناکامی آمد وخت تا بہ سری
 پاربتی جی زن مہادیو خود را رجوع نمود و چنین نیار بر زمین سود و بران قناعت
 کرد کہ یک ماہ زن و یک ماہ مرد باشد بدعاے مہارانی بہ ہمان حال درآمد
 و بصورت زن مسکن آجہ بود پس چند زمان بن اترن برہما رسید راجہ بود و الہ و
 مفتون گشتہ او را بجانہ آورد و با او صحبت اکر و تا فرزند می حاصل آمد کہ

تماش پور و کر فدا جہاے چند بنسی از نسل او بودہ آمد بعد چندے راجہ بہ
 تقرب جگ بجزو بر ہما و بشن و ہمیش حاضر شد و رانجا بسیارے از کشتن
 و جمع بودند راجہ بودہ استدعا کرد کہ این زن کہ فی الواقع سودمن است باز جات
 خود را ملتس او اجابت یافت تا سودمن ناز بکالت اصلی گردید و ازین
 رخ کلفت نجات یافت راجہ سودمن و دل پر داشت یکے اگنہوتری کہ از رانی
 او ولادت یافتہ دویم پور با کہ خود از لطن سودمن کہ یکے لیکہ او زن لود از
 لطفہ راجہ بودہ پس حیدر مان بوجہ آمدہ بود راجہ از غایت حق پسندی سلطنت
 خود را و بخش کرد نصف بہ اگنہوتری بخشید کہ سلسلہ راجہ ہاے سوچ بنسی
 ازہ برقرار ماند کہ دار السلطنت ایشان ابودھیاست و نصف دیگر بہ پور با
 بخشید کہ راجہ ہاے چند بنسی از ایشان بودہ اند و پایہ تخت ایشان
 ہستنا پور دہلی بود و فہرست ذیل کاشف مدعا است۔

فہرست راجگان چند بنسی

ردیف	نام راجگان	ردیف	نام راجگان
۱	راجہ پورہ روا	۱۴	راجہ وردکھ
۲	راجہ پور پا	۱۵	راجہ توکھ
۳	راجہ ایسورما	۱۶	راجہ جتہسیر بردہ
۴	راجہ ہیم رتھ	۱۷	راجہ تیج مان
۵	راجہ بکھ	۱۸	راجہ آئی مان
۶	راجہ سونر	۱۹	راجہ سہووتر
۷	راجہ جن	۲۰	راجہ کاس
۸	راجہ کشن	۲۱	راجہ کشن
۹	راجہ کوسام	۲۲	راجہ کشن
۱۰	راجہ لشن	۲۳	راجہ سمر
۱۱	راجہ کوس ناتھ	۲۴	راجہ سنیک
۱۲	راجہ گادہ	۲۵	راجہ سہک
۱۳	راجہ لودہ براؤزاد	۲۶	راجہ ہوس

ردیف	نام راجگان	ردیف	نام راجگان
۲۷	راجہ بیرل	۴۰	راجہ جنتی سر
۲۸	راجہ کاس	۴۱	راجہ تیت منوہر
۲۹	راجہ دیکھ ماہ	۴۲	راجہ بہرگ
۳۰	راجہ دہنتر	۴۳	راجہ بہارگو
۳۱	راجہ کب ماہ	۴۴	راجہ مین
۳۲	راجہ ہیم رتہ	۴۵	راجہ گنہی س
۳۳	راجہ دیواواہ	۴۶	راجہ ہم جگ
۳۴	راجہ بدین	۴۷	راجہ سودہ
۳۵	راجہ جیت	۴۸	راجہ راج
۳۶	راجہ رت پنچ	۴۹	راجہ ساترہ
۳۷	راجہ کوہنڈ	۵۰	راجہ کرت کرت
۳۸	راجہ دہر کپ	۵۱	راجہ ات مین
۳۹	راجہ سوکھار	۵۲	راجہ کوس

پنج نام راجگان	پنج نام راجگان
۵۳ راجه کوسام	۶۶ راجه بت
۵۴ راجه کرت گرت	۶۷ راجه حجاب
۵۵ راجه سیدلو	۶۸ راجه لور
۵۶ راجه جی سین	۶۹ راجه میدادی
۵۷ راجه سکر	۷۰ راجه جیسی اندری
۵۸ راجه چتر پهر مان	۷۱ راجه اسرج
۵۹ راجه سوک پر حجاب	۷۲ راجه اح
۶۰ راجه مرو	۷۳ راجه مهره سپر
۶۱ راجه پرنس	۷۴ راجه کرگ
۶۲ راجه مهس	۷۵ راجه اجمر
۶۳ راجه اندر	۷۶ راجه رت کاری
۶۴ راجه دهر کپین	۷۷ راجه میت
۶۵ راجه بدو	۷۸ راجه اسرج

نام راجگان	پنج	نام راجگان	پنج
راجہ بل	۹۲	راجہ روح راس	۷۹
راجہ سانت	۹۳	راجہ بریدن	۸۰
راجہ سو سانت	۹۴	راجہ کاس	۸۱
راجہ پور	۹۵	راجہ بچہ	۸۲
راجہ ارگ	۹۶	راجہ لوختن	۸۳
راجہ برہ دس	۹۷	راجہ پریم دت	۸۴
راجہ بہا داس	۹۸	حکلی کہت	۸۵
راجہ برکل	۹۹	راجہ حمر	۸۶
راجہ دیو دس	۱۰۰	راجہ دیمیم	۸۷
راجہ مبرالے	۱۰۱	راجہ سوکاس	۸۸
راجہ سو داس	۱۰۲	راجہ سویت	۸۹
راجہ سہدیو	۱۰۳	راجہ ست	۹۰
راجہ دروید	۱۰۴	راجہ کرن	۹۱

ردیف	نام راجگان	ردیف	نام راجگان
۱۰۵	راجہ ورستین	۱۱۸	راجہ بھکسین
۱۰۶	راجہ ماکھانی	۱۱۹	راجہ دیواوت
۱۰۷	راجہ پرچیت	۱۲۰	راجہ ولیب
۱۰۸	راجہ چھتو	۱۲۱	راجہ دیوایی
۱۰۹	راجہ نکیج		
۱۱۰	راجہ سہوتر		
۱۱۱	راجہ کوکوسام		
۱۱۲	راجہ کلینو جہانندہ		
۱۱۳	راجہ سمدیو		
۱۱۴	راجہ سہمان		
۱۱۵	راجہ سودس سردا		
۱۱۶	راجہ نجرس		
۱۱۷	راجہ سارہوم		

ذکر سلطنت راجہ سائنتن

بیاسا قی آئین جسم تازہ کن	طہ از بساط کرم تازہ کن
بہ پرویز از مے دروے فرست	بہ بہرام از مے سرودی فرست
ہر دور پیالے بہ پیالے مے	بہ شور د مادم بہ فرسائے مے
قہج راجہ پیودن مے گسار	نفس راجہ فرسودن مے دُور آر
چشم از بلائے زیاران بگرو	بکام دل شادخواران بگرو
زہر کس فرون می بیند کہ سن	ز شاہنشاہ ہند را غم سخن

راجہ سائنتن بن دیوانی بادشاہ بود کہ پایہ سر پریش بہ پیر برین رسیدہ و گوشت
کلاہش سر بہ اکلیل ماہ کشیدہ تیغ گزاران بار کلاہش سر پنجہ رستم و ستان مے شکستند
و چاوشان در کلاہش دست بہرام چوبین بر چوب مے بستند

فرزادہ شہی فلک شکوہی	دانش غشی خسرو پڑوہی
فرماندہ خیل کامیابان	پیشانی او ز بخت تابان
خاقان خطاستان و چین بخش	ہم تلخ نواز ہستم نگین بخش

و نہ سے این راجہ بہ قریب شکار بہ صحرائی رفت ناز غنی عربہ جوئے بنظر آمد کہ دل
را بہ خدنگ مرغان و جگر را بہ سان نگاہ نگار کردے۔ لفظ

تہی از شوخی آہو سرشته	نمک پروردہ حسن برشته
اداسے او ہزاران جلوہ بردش	نگاہ اورم آہو در آغوشش
کف پالیش در آغوش تراکت	ہی خارید از موج لطافت
از اعضایش کزوشد صبح بیتاب	بجائے سایہ غلطید منتاب

راجہ شیفہ جمال آن پری تمثال شد و از غایت بیتابی بہ ہوش نہ ماند بعد ساعتی
 کہ ہوش یافت پرسید کہ ای سہ پارہ غارتگر صبر و شکیب کیتی و درین محرابے
 بلاخیر چہ کار داری نازنین بچہ اب پرداخت کہ من از گردہ دیوتا ام و نام من گنگا است
 از پدر تو عہد کردہ بودم کہ خود را در عقد پسرت در آرم بنابر ایفا سے وعدہ خود را
 بتو رسانیدم راجہ باستملع این مژدہ روح بخش از غایت نشاط چنان برخود بالید کہ در
 پیرن بگنجی خواست کہ او را بمشکوئی خلافت آرو نازنین گفت کہ ہلکہ تو بشرطے روم کہ وہ
 کار من دخلے نہ دی و از نیک و بد ہر چہ کہم اعتراض نہ نالی راجہ از غایت شینقتگی قبول کرد
 و او را بہ مشکوئی دولت آورد و ہفت پسرتو اترو توانی از وجود آمدند و ہر بار ہر نوود
 را گرفتہ بدریا انداخت ہر چند کہ راجہ را بر کردار ناہنجار او دل میسوخت فاما بہ پابندی
 عہد می گفتن نمی توانست تا آنکہ ہشتمی بار پسرے زیبا دوتا آورد کہ در حسن و جمال
 و تنومندی بے ہمتا بود و خواست کہ او را ہم بہ گرداب فنا اندازد و راجہ را غنا شکیبائی

و دوست ماند و گفت تا این وقت هر چه کردی ترا هیچ نه گفتم حالا این حرکت ترا مانع
 می آیم که زیاده ازین طاقت صبر ندارم نازنین طفل را هاجا گذاشت و گفت که
 چون خلافت عهد اندو به ظهور آمد با تو نه خواهم ماند این به گفت و از نظر غائب پادشاه
 و آن طفل اول به پرتاب کاکی بعد از آن به سیم پامه موسوم شد به حسن تربیت راجه در اندک
 مدت بعلوم و فنون و شجاعت و سخاوت یگانه روزگار گردید راجه چون پسر خود را به
 جمیع اوصاف موصوف یافت مقالید سلطنت با و سپرد و خود بیایدات پرداخت
 مدتی در از جهات سلطنت به عدل و انصاف به سیم پامه حسن تشیت میگرفت روزی
 راجه سمانتن مشغول عبادت بود و دختری صاحب جمال که خوشبو و اندامش فرسنگ
 یارفتی و نگفت روح پرور او مرده صد ساله را زنده کردی پیش او آمد راجه بمشاهده
 حسن و جمال او در حیرت افتاد بدیل خود گفت که این پری پیکر از حوران بهشتی است
 که در اینجا به جلوه فرشته در آمد و باز هر است که از خرچ برین بروی زمین نشاند بهیم

نقطه

نمکد اشتی در جهان شکیبی	جاد و جمنی هنرم فریبه
هند و همنان هنرم پرستش	تجانه هند چشم مستش
ز نار گسل بتان عصرش	آتش زن سونات قهرش

ششیر گز نگاه خوئی	سوان زن آتش درونی
-------------------	-------------------

راجه شفیقه جمال و دل داده حسن میثال او گردیده نزد پدر آن پری بیکر رفت
و گفت که دختر ماه بیکر خود را بمن بده که این شمع رخسار لائق شهبستان اقبال است

منم از شهبان گوهر پاک زاد	به من زبید این دژ دریا نساز
بده تا چو دریاکشم در برش	بدریا سے دل پرورم گوهرشش

پدر گفت که این معامله بشرطی با تو کنم که اگر از دختر من فرزندی ترا حاصل شود
او را ولیعهد سلطنت سازی راجه ازین سخن روئے در هم کشید و با خاخان خود
گفت که چون به یکم پیامه فرزند رشید و ولیعهد سلطنت من ست چنان این مننه
قبول کنم تا چار بجز بر خاطر خود کرده و سپس آید و نقد جان و سرمایه هوش و حواس
براه جانان در باخت به یکم پیامه چون ازین ماجرا آگاهی یافت اراکین سلطنت را
همراه گرفته نزد پدر دختر رفت و گفت که دختر خود را ببدر من بده من با تو پیش بزرگان
این دولت عهد میکنم که فرزندی که از دختر تو ولادت یابد او را به سلطنت بدارم و من
گاسبه آرزوی سلطنت نخواهم کرد بلکه دایما مجروح و خوارم ماند تا از من فرزندی نباشد
که مدعی این دولت شود پدر نازنین دختر خود را که میوتی نام داشت به به یکم پیامه
سپرد و او به پدر رسانید راجه از قسط انبساط خود را فراموش ننمود و به جلد و ملیح

سعادت منشی بخت فرزند و عا کرد که تا وقتیکه او مرگ خود نه خواهد دست اجل
بر طاق حیاتش نرسد بافضال ایزد متعال و عایش هم آغوش اجابت گشت

منوی

بدرت رسد از رضای پدر

بسر خورد از دعاے پدر

که دائم بکام پدر کام زد

کسی کوس دولت به نه نام زد

راجه آن نارین را بقدر خود در آورودنی در آن به عیش و کامرائی بسر برد
و دلیر از لیلین او بوجود آمدند پیر برج و پیر انگد چون راجه سنانتن و دلین سنان
کرد بهیکم پیام پیر برج را به بادشاهی برداشت راجه مذکور در آورید گند هرپان
جام اجل در کشید تا پیر انگد را به امر سلطنت برداشتند از قضاے الهی او نیز
در اقرب اوقات بساط زندگی ازین جهان فانی در نور دید مادر راجه که سیونی
نام داشت از خاموش شدن چرخ سلطنت و نماندن دانی پیر سریر مملکت در مقام
غم و الم و مله جامه صبر و شکیبایی چاک کرد و خاک رنج و غم بر سر انداخت و روزی
در حالت سوگواری به بهیکم پیام گفت که اگر برای حفظ سلطنت و بقاے نام
نامی راجه سنانتن به اجازت من با زنان برادر خود صحبت کرده فرزندان حاصل
نمایم موجب حصول رضا من خواهد بود بهیکم پیام باین معنی راضی نشد و گفت

که چون باید تو عهد کرده بودم که داتا مجروح را هم بود چگونه پادشاه کوچه گرام
و به بیوفائی و بدعهدی خود را بر ششام سن نه آنم که سر از خط و قابر دارم - گرچه سنان
جدا چون قلم بند از بند سیونی چون از بهر حکم تیامه قطع امید کرد جناب بیاس دیو را
که فرزندان او بود طلب داشت از آنجا که گزارش حال آنعارف قدسی نزد موجب میز
ریاض سخن دانست بنابراین جمعی از واقعات او درج این اوراق میگردد

دو کرباس دیو

در زمان پیشین پادشاهی بود در شهر چندیری به فروزی جاوه و کنت سپاه گوی
تغوی از سایر سلاطین عهد برده و به کلید تدبیر و قوت شمشیر اب هفت اقلیم کشوده

نظم

به طالع باجاری سخت گیر
شکر خندیش از صبح خوشتر

مبارک طالع فرخ سیر بر
رنجی از آفتاب اندوه کش تر

روزی این پادشاه به عزم شکار ماهی جانب دریا عنان عزیمت موطوف نمود و از بسکه
دل داده صحبت معشوقان و جان بخته هوای مجالست گلخاران بود و در اثنا سه راه به
خیال وصال جانان هم آغوش گردید از بسکه نفس شوقانی بر و غالب آمد قطره آب منی
انفود شد پادشاه آن را بر برگ نهاده به بازی تیز پروازی سپرد که به بهرام شوق

پروا کرده به معشوق اورساند چون این مرغ بلند پروازان برگ را به منتظر گرفته
 بال پرواز کشود در اثنای راه بازی دیگر در خور دو آن برگ را طعمه خویش نمیدانست
 با او در آویخت جانیکه در میان این هر دو مرغان جنگ واقع شد و در زیر آن دریا
 فوشار بود ناگاه آن قطره آب از منتظر باز فرو ریخته پدر یا افتاد از انجا به شکم
 ماهی درآمد آن ماهی از خور آن بهشتی بود که بنفرین راجه اندر قالب ماهی یافته
 نمود و دستخلاف بر ولادت فرزندی از تخم بادشاهی صاحب شکوهی بود و از
 قدرت خدا آن ماهی باردار شد بعد دو ماه صباوی آنرا صید کرد چون شکم را شکافت
 پسر و دختر در غایت خوبی و رعنائی یافت ماهی گیر در مقام
 استعجاب درآمد آن دختر و پسر پیش بادشاه آورد بادشاه آن فرزندان را که در
 حقیقت از تخم او بود به فرزندی قبول کرد و تجیس نام او نهاد و در تربیت و
 تسلیم او سعی موفور بجا آورد تا آنکه آن پسر و اندک مدت برگزیده و زنگار شد
 بسیاری ممالک اطراف را به قوت بازوی خود منعم نمود و تمامی ولایت پنجاب را
 در حیطه تصرف خود در آورد و آنرا با چو اژده نام نهاد و آن دختر را به همان ماهی گیر سپرد
 تاجی پرویش او بجا آورد ماهی گیر دختر را به خانه آورد و به پرویش و پرداخت
 او اشتغال شد تا آنکه دختر مذکور به مرکز بلوغ میرسد آمد و غطفه حسنش از کران تا به کران

رسید و شعله‌هایش تمامی عالم را فرو گرفت مایه‌های گیرزورقی به وضوح داد و امر کرد که تا بر روی
 دریا حاضر بوده مردم را از آن آب زخار عبور داده باشد و این چنانکس طالب مزونه شود
 چنانچه آن نازنین موسوم به ستونی به تقدیم این امر ضمیمه اشتغال داشت روزی در پیش
 صفای کیشی پیراهن نام که فضیلت او از غایت اشتها محتاج تفصیل و اظهار نیست بر روی
 دریا آمد و به مشاهد جمال این پری تنال گشته شمع نگاه و وارفته ادای بهوش رهای
 گشت از علیان شوق دست تنها به دامن نازنین زده طالب وصل شد آن مه‌جبین
 نیز به مقتضای جذب درویش و اله و مفتون او گردید لیکن بنا بر شرم و حیا عذر آورد که
 درین روز روشن که چشم عوام باز است و نیز اعظم بر تخت زمرودین فلک نشسته سوی عالم
 بیناست چگونه مرتکب این امر شوم عابد کشف خود ظاهر کرده و دودی سیاه که به عیب کیشی
 عاشقان چون شب سیاه پرده داری می‌نمود پدید آورد که جهان به چشم مردم تاریک
 از بخت سیاه روزان گردید عابد آن نازنین را درین پرده ظلمت به کنار کشید و کام
 دل برآورد از قدرت او تعالی جلشانه آن نازنین فی الفور پیری زانید که انوار حق
 از جبین او پدید آید و تجلیات حقیقت از روی روشن او بویید ابو در اندک ساعت باطل
 چهارده ساله برابر شد چون نظر او بر مادر افتاد تعظیم بجا آورد و گفت که مرا قادر علی الاطلاق
 برای کاری آفریده است بنا بر آن از مردم کناره می‌گیرم و جهت تقیه غیبه با شمع تکمیل

نفس سپهر که و بیابان بشوم و قتی که شمار مشکلی پیش آید میرایا و کن این به گفت و راهی
 معراشد بیاس عبادت شاقه و لطیف صغای باطن از مقر بان درگاه ایزدی گشت اول
 و دین چنان نام یافت بعد چندی بنام بیاس که معنی آن جُدا جُدا بوده اند و او بیدر چهار دفتر
 جُدا جُدا کرد و بشرح آن پرداخت بنا بر آن باین اسم موسوم شد خلائق را به امور دینی
 هدایت کرد و مردم را از شاهراه کفر و ضلالت برآورد و بسیاری کتب های تاریخ و حکمت
 تصنیف کرد که از آن جمله یکسها بهارت و دینی کلیده و منته است که آنرا به فارسی
 ترجمه کرده اند القصه زاهد قدسی نزد پس از انصراف صحبت و ولادت بیاس به حق
 نازنین دعا کرد تا آن مجبین باز به حالت پیشین دختر شد و یومی ماهی از بدن او زایل
 شده به نکیست روح پرور مبدل گردید ماهی که به مقام استعجاب درآمده مستفسر حال شد دختر
 حقیقت دعای نابدی بشرح تمام معروض داشت او شکر بجا آورد دختر را باز به همان کار
 مقرر داشت تا آنکه بروایتی که به سطور پیشین معروض شد داخل حرم سرای خلافت
 راجه سائن گردید و درین وقت که ستغنی پسر خود بیاس را بصورتیکه در سبق نگارش
 یافت یاد کرد او حاضر شده ضرورت طلب خود دریافت ستغنی حقیقت واقعی خود را
 به معرض بیان درآورده مستدعی شد که بنا بر بقای نام نامی راجه سائن فکری کن
 مرا ازین خلعت که غم و الم بیرون آید بیاس و یو قبول کرد و حکم کرد که زنان راجه چهارم بیرون

چتر انگد را برهنه از پیش من بگذران تا از تاثیر نگاه من باردار شوند زنان راجه همچنان
 بعل آوردند طفیل نگاه آن عارف ایشان باردار شدند و بعد ایام معینه هر یک
 پسر سه آوردند چون زن اولین تاب دیدن این پیکر مهیب نیاورده چشم از دست
 خود پوشید ازین جهت پسر نایبنا بود آمد که دهر تراشت نام یافت وزن دیگر کمیشا
 طلعت آن عارف رنگ زرد گردید پسر رنگ زرد و از ولادت یافت که ناشن پانز
 گذاشتند وزن سومی که پرستاری بود از غایت بیباکی بی جان خود را از نظر او گذرانید
 فرزندی از او متولد شد که هیچ نقصانی نداشت بلکه بصفت و محامه موصوف بود که ناش
 بدر نهادند چون به افضال این و متعالی این هر سه اطفال به مرکز باو غایت رسیدند و از
 سر پایه علوم و فنون که انچه سلاطین را سزاوار است بهره وافی را بودند امر سلطنت
 به سبب آنکه برادر کلان راجه دهر تراشت نایبنا بود به راجه پانز قرار گرفت این راجه
 بغایت عادل و باذل و رحیم و کریم بود یار عایاد و برپا پدرانه سلوک میکرد و وز
 راجه موصوف حسب آئین بادشاهان به قصد شکار با بسیاری شتم و خدم سوار شد
 به صحرای وسیع که به کثرت جانوران صحرای مشهور آفاق بود رسیده به اراکین سلطنت
 و مقریان خدمت بشمار پرداخت ریاضی

در دست کان کشیده ناوک فلکان	بر شیر و گوزن ناوک و تیغ زنان
-----------------------------	-------------------------------

همسوی بر آهوان فسرورفته خدنگ	همچون مژه گرد چشم سیمین بدنان
------------------------------	-------------------------------

اتفاقا یکی از عابدان کامل به صورت آهوبازن خود صحبت داشت راجه تیری جانست
از کان خویش سر داده او را صید نمود عارف وقت وفات دعا کرد که چون وقت
صحبت و کامرانی راجه مرا هلاک کرده است او نیز وقتیکه بازن خود صحبت نماید از شای
اجل بکینا رگردد و راجه بوقوع این واقعه سر اسیمه شده نفس سرکشید و از فرط
غم و الم بهوش نماند

خاکساران جهان بقارت مگر	توجه دانی که درین دسوارتی شد
-------------------------	------------------------------

القصه راجه پاندا از غایت شیخ و ملال ترک تعلق کرد و امور سلطنت به دهر تراشت
برادر کلان سپرده به عجم مشغول عبادت شد گشتی و آموری هر دو زوجه اش از غایت
و فاشماری بر آسایش و آرامش دنیا پشت پازده به بهت حصول سعادت دارین
رفیق و شریک حال شوهر شدند مدتی در از برین برآمد روزی راجه با گشتی گفت
که از بزرگان شنیده ام هر کس که از دولت اولاد بی نصیب است از نعمت بهشت
هم محروم است پس درین غم و اندوه جاثم بر لب رسید و حالتم همچون انجماسیده
ذائقه حیات بر زبانم تلخ است و جامه زندقانی بر من تنگ گشتی گفت که من سلی
یاد داشته ام که هر کست آن از ملائکه هر کس را که خواهم طلب دارم و فرزند می حاصل

نایم راجه باستماع این مژده راحت افزا بغایت مسرور شد و غمی که داشت فراموش
 کرد و کنتی را اجازت داد تا او و همسر را طلب داشت که از راجه جگر شتر بگوید آمد
 و بعد از آن اندر رادر یافت که از آن آجرین ولادت یافت و از با و همسرین پدید شد
 بعد از آن کنتی آن عمل به مادی اموخت و آسنی کار را راجه داشت بکلی و شهید بود
 و دو فرزند توأم از و حاصل کرد راجه از ولادت فرزندان تقویت فراوان مست
 بیکران حاصل نموده

جز این شادی پر خردمند نیست	که شادی چو شادی فرزندیست
چرخ نظر را از و روشن است	هر دم دل از و روی و روشن است

روزی مادی که زن دلربای راجه پانزده بلبوس نفیسه و جواهر نیکو بهر هفت کرده
 بصد عشوه و ناز و به پزاران هزار غنچه و انداز پیش راجه آمده

جالی چو در نیم روز آفتاب	کرشمه کنان ز گس نیم خواب
بدیدن جایون به بالا بلند	به ابر و کمان کش به گیسو کند
چو سردی که میدا کند در چسب	ز گیسو بنفشه ز عارض سمن

راجه را چون نظر بر جمال بیشال او رسید آتش بتیابی در خرمن دل فتاد و متاع
 صبر و شکیبایی او سر اسر بهوخت

باز از گاهش غمزه را پا در رکابناز شد	در کشور دلهای دیگر بنیاد دست انداز شد
آمد خرامان ناگهان کز جلوه مستانه اش	هم صبر بیرون زد علم هم شوق میدان تاز شد

راجه به مقتضای بیتابی و غلیان شوق بانا زنین در آویخت هر چه که عقل مانع بود
 اما نفس غالب که جز عیش طالب نبود هرگز راضی به تامل نشد تا آنکه مآدری نیز فریاد
 بر آورد که ای راجه صبر کن و ازین حرکت بجا بگذر ورنه بر بستر پلاک خواهی افتاد
 راجه گوش بر سخن او نیز نهد و مشغول صحبت و مصروف مباحثت شد در عین وقت
 از تاثیر دعای عابد راجه پانده از شهادت اجل بکنار گردید مآدری بوقوع این واقعه
 سرسیمه شده دست و پا گم کرد چون به هوش آمد نعره های جان خراش از جگر بر آورد
 و نوحه کردن و فریاد زدن آغاز نهاد گشتی نیز پیشا بدیده این حادثه جان فرسا بر بستر
 خاک افتاد و موکدن و گریه بان در بدن گرفت

آلوده خون فغان بر آورد	وین مغز ز استخوان بر آورد
سنبل بر رخ سمن پراگسند	وز سر و سپی بنفشه بر کند
آغشت به خون دل جگر را	آمود به شعله لعل تر را

القصه بسیاری از زاهدان و عابدان که در آن صحرای اتفاق راجه پانده مشغول عبادت
 داشتند بر نفس و گرد آمده بطریق مذہب آتش دادند مآدری از غایت وفاداری

نقد جان در راه اخلاص جانان هرگز کرده بانفش راجه بسوخت و سرمایہ سعادتش این

فرانده خست

مستانه و سیمان بهم سوخت	سر و گل و سوری مسوخت
عشق ست نهان آشکارا	این باده برین جهان گوارا
ایست گرت کند سرایت	از عشق بدایت و نهایت

اکنون به نگارش حال راجه دهر تراشت می آیم که چون راجه پاند دست از شغل سلطنت
اقتضایه چه عبادت اشتغال گرفت دهر تراشت بر سریر فرماندهی برآمد جهان را از عدل
کرم آب و رنگ دیگر بخشید و خلاق را در همد عافیت جا داد بعد چندی رانی او موسوم
به گاندھاری که دختر راجه قندھار بود باردار شد و پس از ایام معینہ بجای فرزند
مضعفہ گوشت زائید که موجب وقور حیرت و باعث ازدیاد عجزت گردید و خواستند که آنرا
به خاک سپارند و ازین شگفت کاری پاکس اخبار ندیند ناگاه جناب پیاس یو دران
انجمن تشریف شریف رزانی داشته بر زبان آوردند که این مضعفہ گوشت را بنظر تحقیر
نہینند که ازین یک صد پسر قوی بیگل بوجود خواهند آمد بایت آن دانای راز
آب سرد بر آن ریخته صد جالخت سخت کردند و به ویکهای روغن ننگ داشتند بعد سالی
چون بلق از دیگ بار داشتند در هر یک طفل قوی بیگل یافتند از بخله چون خبر جوین

از کوزه برآمد مثل شیرخان نعره برآورد که وحوش و طیور را لرزه برانداخت و مردم
 را از هیبت زهره آب شد و انانیان سرار و تاشانیان کارنامه سپرد و ارتقا و دل کردند
 که ازین مولود خاندان کوروان تنزل یابد و چشم زخمی عظیم خلق را به هم رسید لیکن در هر شش
 از ولادت ایشان عشرت و مسرت با آمد وخت و غنی که داشت فراموش کرد تا آنکه
 این پسران رفته رفته به سرحد جونی که هنگام عشرت کاملانی است فائز گشتند و به تربیت
 استادان کامل از علم و هنر بهره بردند از آن میان جرجو دهن به قوت و توانا نای
 علم یکتائی برافراشت و به علوم و فنون یگانه روزگار شد از آنجا که کارکنان قضا و قدر
 خرابی خانوادگی کوروان بنام او نوشته بودند بنا بر آن از روز ولادت سالک مسالک
 افعال زبیده گردید بزرگان دولت جادوی اعتدالی سپرد و با مقبولان بارگاه
 ذوالجلال ناتوان بینی پیش گرفت بالاخر پاداش آن به خرابی بسیار گرفتار آمد که
 انشا الله ذکرش در سطور آینده به تفصیل تمام زیب تحریرو خواهد گردید از اینجا عنان بهمند خا
 به گزارش حال پاندهوان منعطف میکنم که چون راجه ندکور بصورتیکه در سبق ذکر یافت
 و دیعت حیات نمود و عابدان و زاهدان چشم نیم سوخته راجه و رانی را گرفته فرزندان
 او را که پاندهوان می گفتند به پستان پور آوردند و به راجه دهر تراشت سپرده به جهت
 پرورش اینان نصیحتها کردند جرجو دهن که از نشئه بغض و حسد مست بود و در ابطال فرزند

پانصد اصرار نمود و گفت که چون راجه پانصد نفرین عابد ترک صحبت زنان کرده بود و ولادت
 ایشان چنان واقع شد و همین مکالمه سر و ش غیبی نداد که پانصد و آن را چشم بگانی
 نباید دید که ایشان بدریغ ملائکه از کمن بطون بفرستد و فرامیده اند و بد باشد
 که غنچه اقبال ایشان به شگفتن آید و عالی در ظل عاطفت ایشان بیاساید و مردم هستند تا
 و سائر بزرگان دولت به حیرت افتادند و در تعظیم و تکریم ایشان بذل و توجه کردند
 بهیچک پنامه در پرورش و پرداخت پانصد و آن بهت علیه مصروف نمود و در تعلیم و تربیت
 ایشان سعی موفور بیا آورد تا آنکه این هر پنج برادران به فضایل علمی و کمالات انسانی
 برگزیده روزگار شدند و هر یک از همه برادران بزرگ بود به راستی گفتار و دفر و اخلاق
 و مزید رحم و کرم و جمیع صفات حمیده و محامد بنجیده گوی تفوق از اقران و امثال بود
 راجه دهر تراشت چون جدش را به همه صفات حسنه موصوف یافت و نور فرست
 کیاست چون تابان دید و را به ولیعهدی برگزید و نظام سلطنت و سرانجام امور
 مملکت به قبضه اقتدار و اختیار او سپرد و بر جو دهن فرزند گلان راجه دهر تراشت
 به جامه استحقاق این امیر طبع بر قاض طبع بر قامت ناساز خود می برد و درین سواد
 خام و هوش ناتمام کلاه افتخار کج می نهاد و بشاهد این حال دیگر حسد به پیش
 آورد و به پیغام داد که اگر جدش را ازین عهد و جلیله مطلق فرمودند و عنان

اخطای سلطنت بدست من سپردند پاندهوان و تمامی بزرگان این دولت را تترتیب
 سپهر سام و خود را نیز ملاک می گردانم راجه و هر تراشت بشنیدن این سخن مضطرب و
 متفکر شد آخر بهجت رفع نزاع ولایت خود را در بخش کرد یکی به جرجو دهن بخشید و دیگری را
 چاه شمر مرحمت نمود با د شاه دادگستر راجه جده شهر شهر بر نابی را دار السلطنت خود
 کرد و عنان عزیمت بدان صوب معطوف نمود پیش از رسیدن ایشان جرجو دهن
 از غایت بغض و عناد عمارتی از صمغ و قیر و ریسمان برای ایشان احداث کرد و مردمان
 متعین نمود که چون پاندهوان داخل آن عمارت شوند آتش در دهند از آنجا که مشیت
 ایزدی بران رفته بود که بوجود مسعود ایشان عالم را آب و رنگی دیگر افزاید و این
 چاه چینی گیتی از آبیاری عدل ایشان پر سبز می و شادابی گراید بنا بران پیش
 از وقوع این واقعه پاندهوان ازین فتنه آگاهی یافتند چنانچه هنگام رسیدن آنجا
 از خود آتش سوزان بدان قصر آسمان شکوه در زده جاده غربت و کربت اختیار
 کردند بهیل زنی که بانج پسران خود ساکن قصر بود و ران آتش سوزان مع فرزندان
 خود نقد زندگی در باخت جرجو دهن سوختن پاندهوان یقین کرده سرت پاندهوان
 و کمال عشرت و راحت بهم رسانید و این ندانست

چراغی را که ایزد بر سر و زو	هر آنکوف زنده ریش بسوزد
-----------------------------	-------------------------

हलकाला महाद्वन्द्वस्य रसकान् प्रोचयितुं कृतवान् श्रीपतिः स्वयं च तत्र विद्यमानः अर्जुनस्य च शत्रुपक्षे

گویند که چون راجه چندشتر از سلطنت و دولت رو بر تافته به جهت زیارت معابد شبر که
سفر اختیار کرد و در انجمنی راه صحبت بسیاری زاهدان و عابدان دریافته سیران سیران
در شهر کنیلا داخل گردید راجه در وید مرزبان آسنا دختر می داشت در ویدی نام سه

چند دختر باقیامت و دوشن دوش
عیان از بهبه او مطلع الفجر
رگ ابر سیاه تیر باران
نوده عرض جان با تیر

نه دختر دختر غار تگره شش
نهان در گیسوی اولیله القدر
کمان ابروی آن آفت جان
لبش با آب حیوان در مکتلم

درین وقت که آن ولایت پربهار از نزول اجلال پائیده و آن مهبط فیض گردید
راجه در ویدی چندی عظیم برای عروسی دختر خود ترتیب داده کافی سخت تر از دلهاسه
سنگین دلان در محفل هشت مشکلی بنهاد و چوبی در رعایت بلندی نصب کرده و
ماهی از طلا بر ساخته بر آن تعبیه نمود و آن ماهی از ترکیبات علم ریاضی چنان متحرک
بود که نظر تاشایان بر او قرار نمی گرفت و در زیر آن چوب دیگی پر از روغن بر آتش
بناده بود که جوش میکرد پس شرط آن بود که هر کس که نگاه خود را با لانه کرده از دیگ
روغن مشاهده ماهی نموده بدقت او کند دختر را بعروسی خود بگیرد و راجگان هفت اقلیم
که از مدت های دراز بدام عشقش گرفتار آمده در آرزوی او با نیجانی بسری میروند و پیوسته

باید وصل آن معجین انفس زندگانی میکردانیدند درین جشن جمعی که آن
 بزبان هندی سموبرگویند در رسیده و به آزمائش بخت و تقدیم شرطه که رکن استنداده
 بجای نه برنده و به منزل مقصود نه رسیدند چنان که در تیر اندازی و مزید طاقظیر و یلغ
 داشت و این علم را از ملاکه آموخته و بهیاری دیوان را به سرخی بوقت خود به هر
 عدم فرستاده بود و به تیری جرات و بهت کان را کشیده جسم مای را به نافرنگ
 یخپا نموده مای را در دیگر روغن انداخت صدای آفرین آفرین از شش چنان
 بر ناست و ندای احسانت از زبان قدسیان برآمد شمر

قصه گفت گیر و قدر گفت ده	فلک گفت اس فلک گفت ده
--------------------------	-----------------------

راجه های اطراف و اکنان و پادشاهان ولایات که وافت این آرزوی غام
 آشفته این سودای ناتمام بود و در سرخالت بزا فرو برد و بر جبهت قهقری بولایات
 خود بازگشتند

جهان مدعی را دل شکسته	چشم جاسدن تیری نشسته
بخت عشق عاشق کار خود کرد	هوس گرمی هنگامه شد سرد
روان گشتند رایان ز حدش	زبگانه نخل شمرنده از خویش

القصه چون این امر بدیع از دست ارجن برآمد راجه دروید بغایت خوشحال شد

به دختر اجازت داد تا حامل گل برگردان او اندازد و درویدی به صد شوه و نازیش
 آرجن آمده حامل گل در گدایش انداخت آرجن آن نازنین را گرفته به هزاران هزار
 مسرت و کامرانی به سکن آورد و با کتبی مادر خود که در آن وقت بخواب بود عرض کرد
 که ای دکانر ساز چیزی به حال بمن بخشیده است بیار آنرا ملاحظه کن و از سر مایه شاد و
 انبساط بهره بگیر کتبی سبب آنکه بی سنی بر و پاخ داد که آنچه هوا به غیبی عطیات لایق
 باشد باشد به حکم مادر هر پنج برادران با هم قسمت کنند ایشان در حیرت افتادند که
 یکس از این را پنج تنم چگونه باشد درین اثنا جناب بیاسدیو درین سخن چهره تشریف
 از آن داشتند امر کردند که این نازنین را هر پنج برادران به عودی خود قبول کنند
 یکی آنکه نصیب حکم مادر به جمیع احکامات دینی و دنیوی مقدم است دوم رضائے
 او و تعالی جلشانه به نسبت درویدی نخستین رفته که او را پنج شوهر باشند باندوان
 به اجازت بیاسدیو درویدی را به حاله از دواج خود او آورند و متا و هفتاد و روز
 نوبت هر یک فقره را به دره پدر چون معلوم کرد که ایشان باندوان هستند مراتب
 خوشحالی بجا آورد و انواع مسرت و شادمانی بهم رسانید و ایشان را هدایا و تنافه نوش
 آورده در تقدیم مراتب تعظیم و تکریم سعی موفور نموده تا آنکه این واقعه حیرت افزا
 آویزه گوش جهانیان شد و رفته رفته این خبر به تنه پور رسید و به یکم پاسبان و در و ناچار

که پاپا چای و دیگر بزرگان دولت کمال مسرور و شادمان شدند و از غایت بهیسا
 خود را فراموش کردند لیکن هر چه درین که بایشان خصوصیت قلبی داشت بغایت سرخ و
 غم بهرسانید و هر تراشت بزرگان دولت را جمع کرده در باب پاندهوان استصواب کرد
 همه متفق اللفظ و المعنی گفتند که پاندهوان را طلب باید داشت و بدست شفقت و مرحمت
 اشک شوقی ایشان باید کرد که بنای سلطنت تو تزلزل نیاید و بادشاهان بهجت قسلیم
 ترا به بدنامی یا ذلالت و هر تراشت بهر راه طلب ایشان فرستاد و چند شهر آمد آمد بکر
 دریافت مراسم استقبال بجا آورد و تعظیم و تکریم او نمود و پیغام عم نامدار به طلب خود معلوم
 کرده از رفتن هستانپورا بامو و هر کمال صرا و استبداد بکار برد و تاج و شتر چار و ناچار
 بیاس خاطر بزرگفرهستانپورا اختیار نمود و به ساعت مسعود و آوان محمود پای هستانپور
 مقصود گذشت اعیان مملکت و بزرگان هستانپور به استقبال برآمدند و به شهر بردند
 به یکم پنامه به تقویت و بهجوی ایشان پرداخت و غبار که ورت از چهره ایشان پاک نمود
 و هر تراشت باز از سر نو ملک خود را و بخش کرد و هر چه درین راه پایه تخت خود هستانپور
 نگاها داشته نصف سلطنت بدست اختیار او سپرد و راجه چند شهر را نصف دیگر بخشید
 و از سلطنت او به اندر پست که حال به دلی مشهورست ارداد تا پاندهوان با دولت
 اقبال داخل اندر پست شدند و به ساختن عمارات و رباطات و قلعه جات و ایوانا^ت

اشتغال ورزیدند و سامان عیش و نشاط فراهم آورده و ادعشترت و کامرانی در دادند و
به عدل و انصاف و به بذل و ایتثار و لهای عالمیان بدست آوردند و به کار مملکت کامل
تعمق و دوبرینی بکار بردند و با هر یکی سلوک برادرانه اختیار نمودند

ولایت ز عدلش پر آوازه گشت	بد و تاج و تخت پدر تازه گشت
بهر کار کوچست نام آورده	دران کار دادش فلک یا ورده
هش هوش دل بود و هم زور دست	بدین هر دو بر تخت بای نشست
نه آن کرد با مردم از مردمی	که آید در اندیشه آدمی
به آزدن کس نیاورد را	بدون از خط عدل ننهاد پا
عمارت همیکرد و زر می نشانده	همه خا می کند و گل می نشانده
کشاده و دشتش روغن خوش	یکی تیغ زن شد یکی تاج بخش

و کمر مشورت کردن راجه جدهشتر در باب جنگ راجه سوم با وزیران سلطنت
آمدن حضور خدا و مدهسری گرفتن حساب اطاب و به دلی بانهران
نهر اشوکت و شمت و رفتن او با ارجن و بهیم به دار السلطنت جراسند
بجهت قتل این بد انجام و کشتن و گرفتن مملکت او را به تدبیر تمام
بعد از آن فرستادن راجه جدهشتر برادران خود را به تحریف آقیم و

فتح کردن ایشان و با تمام رسیدن بجاک راجسویه عنایت خداوند کریم

چون راجه بدشتر بفضل ایزدگار ساز بدولت و ملکت دست یافت همت والا ایش
منوجه بران شد که مرا اسم جاک راجسوا که مراد از اختیار لقب مهاراج الدهراج که برابر
معنی شاهنشاهی است بتقدیم رساند و سمند حکومت در وسعت آباد و ربع سکون بجوان
در آورده بنا بران با وزیرای دانش اندوز و هوشمندان خردافروز و زشورت نمود
به اتفاق رامی ایشان حضور خداوند ستمی کرشن را از دوار کاکیلیت توجیه دادند
ایشان بر جناح استعمال بمعنان ظفر و اقبال با چشم و خدم بسیار بطرف دار السلطنت
دلی متوجه شدند چون خبر قریب در و داو گوش اهل دلی رسید تمامی شهر را این استقبال
وارکان سلطنت و اعیان مملکت به استقبال رفتند راجه بدشتر با هزاران مسافر
کروفر با استقبال برآمد و چشم انتظار فرش راه ساخت و در شوق زیارت جمال این خلیفه
بیهال دلی بیقرار و خاطری به خاطر ارداشت

صبا بقدم گل راح روح بخشد باز	گجاست بیل خوشگوی گوهر آواز
و لانه بجز کن ناله زانکه در عالم	غم است و شادوی خار و گل نشسته بران
هزار دیده بروی تو ناظرند تو خود	نظر بروی کسی بر نیکنه از ناز

اگر بسوزد سببی دل در و ناله کن | دم از محبت او میزن و بدر دساز

آخر آن خداوند بنده نواز بد آن مقام فرخنده فرجام در رسید و گرم روان شاه راه
محبت را بشرف قد بوس خود مشرف گردانید نشنه لبان وادی تنای ستر شیمه مراد رسید
و مشتاقان لقا به نظاره روی صفا جام آب بفاکشیدند

د او سلطان نشان آید ہے	سرور گیتی ستان آید ہے
د او سرور پر پیگونی بگو ہے	صاحب هر دو جهان آید ہے
موی بینی که پسنداری مگر	نوبهاری بخیزان آید ہے
مهربان بر خلق با شکر سپار	شهر یا محصل بن آید ہے

راجہ جدر شتر آن و الاجنب را ایشان و شوکت تمام بدار اسخلافیت آورد و مقدمه پایون
را اگر امی داشت و انواع عزت و خدایت بجا آورد و بعد از آن که خاطر اشرف از آلام
سفر بر آسود و در باب جگه را جسوا از جناب ایشان مشورت نمود آن خداوند همزان
فضایل و محاسن این جگه با حسن و جوده ظاهر فرموده و اتحسان رای او نمود و برای
داد و اعانت کلی و عده کرده خاطرش را مطمئن فرمود تا این شهنشاه گیتی پناه از نیکدل
بهر اول گردیده آماد که سر انجام این کار شد و از همه پیشتر استیصال و تدارک
راجہ جراسنده بر او لازم و ملزوم گردید گویند که جراسنده بادشاهی بود عظیم الشان

در مکرده ویش فرماندهی کردی و رایت جهاد ارمی و کشور کشائی بر افراختی بستم نه هزار
 راجه های بلند اقتدار را گرفته در زندان کرده بود و تمامی مملکت ایشان را به تصرف آورده
 هفتده بار با حضور سرسری کرشن جنگ های مردانه کرد و بالاخر آن جناب چون میل داشتند
 که مرگ او بدست من نیست و از یورش علی الاتصال بندگان خدا در معرض تلف می افتند
 ترک شهر کرده به دوار کا اقامت اختیار فرمودند و همان مقام فرخنده فرجام را مستقر
 دولت خود قرار دادند چنانچه برای برین قرار گرفت که آجین و بهیم بهرامی حضور سرسری کرشن
 بر سر جر اسنده رفته نوعیکه دانند و توانند کارش با تمام رسانند چنانچه در چند مفاصل
 ایشان راضی نبود اما با ضرورت وقت و داعی که دتا ایشان بصورت برهمنان
 به دوار اختلاف غنیمت رسیدند جر اسنده کسی از طلسم ساخته بر و دولت خود نهاده بود
 که اگر غنیمت بار او فاسد از راه دروازه درآمدی آن کوس خود بخود او از بلند کردی
 ایشان راه دروازه را گذاشته از طرف دیوار به دولتخانه او خود را رسانیدند
 دیدند که جر اسنده با عظمت و شوکت تمام تکیه زده بر تخت مرصع نشسته است و تمامی
 ارکان سلطنت و وزرای مملکت گرداگرد تخت او جمع آمده مهات مملکت را به عرض
 میرسانند چون چشم جر اسنده بدین هر سه کسان در افتاد زهره اش آب شد و لرزه بر
 انداخت و گفتا گویند که آن روز از صبح شگوه های بد بر او ظاهر می شدند و هر تلام

بر دلش راه یافته کارش به امید و بیم انجامیده بود

زخمه بر تار و رگ جان میزنم	سپه داند تا چه دستان میزنم
زخمه بر تار پریشان میسرود	کاین نواهای پریشان میزنم
گریه را در دل نشاط دیگر است	خنده بر لبهای خندان میزنم
در چنین بریکار نتوان زیستن	آتشم تیز است و دامن میزنم

جراسنده احوال آمدن و کیفیت مسکن و وطن از ایشان پرسید ایشان نام های خود
و اراده جنگ با او ظاهر کردند تو گوئی افسون میدند که عقل و هوش از وی رفته
جراسنده با سستی کشن گفت که چون شمارا چند بار بهریت را دم بانها جنگ کردن را
می دانم ارجن مروی است که از دور تیر می اندازد البته بهیم فی الجمله مروی است
با او جنگ میکنم و ما را از روزگار او بزمی آورم

یا پادشاه بر سر گردون نهیم پای	یا مرو و اردو بر سر بیت کنیم سر
--------------------------------	---------------------------------

جراسنده بعد این سخن از دیوان برخاسته بایوان رفت و اهل حرم و پرده نشینان
خود را و اوع ساخته نصیحت ها کرد و سهدیو پسر خود را بر تخت سلطنت نشاند و بقصد
جنگ بیرون آمد تا در میان این هر دو ویلان نامدار جنگی عظیم واقع شد تا سیزده روز
رزمی میکردند و از هر طرف تا شایان جوق جوق جمع آمده بر کارنامه های ایشان

آفرین می گفتند آنخو و ز چهاردهم از توجه حضور سر می کرشن جراسنده از پاد آمد و فتحی عظیم
 نصیب بهم کردید هاندم سهد یو پس جراسنده بر نهونی بخت بیدار و دستگیری طالع یار
 حاضر شده سر بقدوم افکند ایشان بالفتات خسروانده های پدرش با و محنت یافتند
 و تمامی راجه های زندانی را با کرده خلعت داد و ده بطرف مملکت ایشان را بخصمت
 دادند و خود با فتح و نصرت و با هزاران هزار شوکت و ثمت با اموال بسیار و جواهر
 بیشمار به دلی برگشتند راجه جانشین ازین فتح خدا داد بنایت دل شاد گردیده شکر یی
 اعانت سر می کرشن بجا آورد و مجلس های عیش و طرب بر آراسته جام حقیق لاله گو
 عشرت میودن و کسب لذات عیش و عشرت نمودن گرفت سه

صبح دولت می دهد کو جام همچو آفتاب	فرصتی زین به کجا باشد به جام شراب
خانه بی تشویش و ساقی یار و مطرب بدله گو	موسم عیش است دور ساغر و عهد شبا سب
خلوت حاصل است جای من نه بنگاه انس	اینکه می نیم به بیداریت یار به یا به خواب

چون خاطر اشرف ازین طرف جمع آمد برادران خود را به اطراف مملکت بجهت تسخیر
 ملک و حصول دولت رخصت کرد و از اینجمله ارجن بطرف شمال رفت و ملک سنگگند
 و کامرو و خطا و ختن و چین و آچین و دشت قچاق رفته و سلاطین آن جا را
 بطبع و منقاد ساخته و ز ر و جواهر بسیار گرفته از راه تبت و کشمیر برگشت و بهریم

که بجانب مشرق رفته بود و ولایت بهار و تبریز و بنگاله و جزایر و بنا در آن طرف را
فتح کرده باغشایم بسیار کس مراجعت نواخت و سندی که بهات جنوب بدست است
خود گرفته بود و سحر او بیانه و نار نول و ولایت دکن و جزایر فرنگیان و سلطنت حبشیا
و مملکت مردم بکپایان و در آن گوشان فتح کرده باغشمت بسیار و زرو و جوهر و شمار
قیمت بسیار است و نگار که در بظرفها مغرب نهاده بود و ولایت ماژوار و هشتاد و هجده
سیالکوٹ و گیل و پیشاور و کنار دریای شور را سخر کرده و دالیان این مملکت
را طبع ساخت اموال و اجناس بیقیاس گرفته بدلی برگشت ازین فتوحات تازه
سلطنت را چه جایشتر را عظمتی و وصولتی بی اندازه پدید آمد و کار و بار مملکت آب و
رنگی دیگر یافت

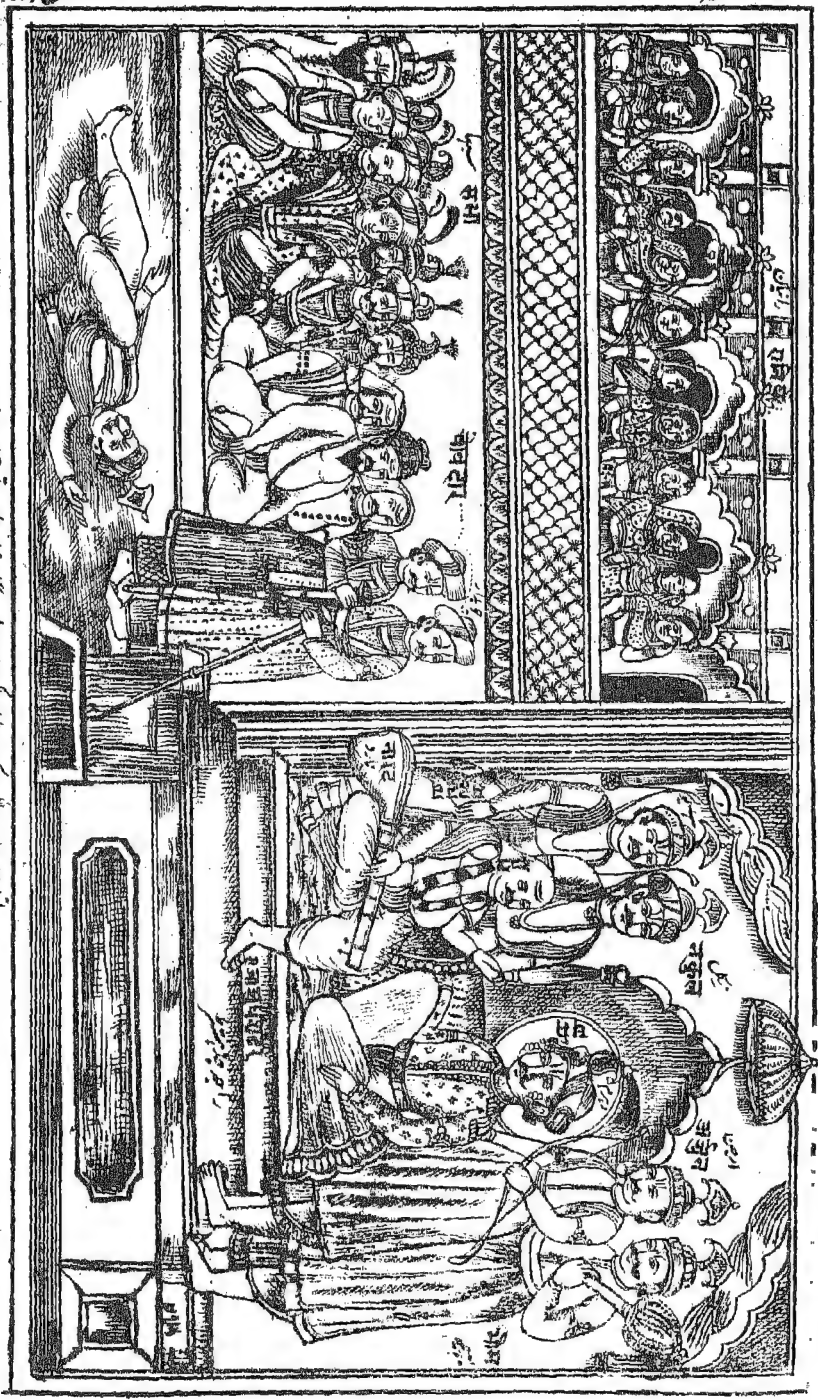
در روزگار پادشاهان شمار یافت	خود روزگار آنچه درین روزگار یافت
در ایام آسمان بزمین ساختند باز	هر کس هر آنچه جنت بهر بهکذا یافت
عنون رنگت بورقم و لعل و زرجست	بستان آرزو و شجر میوه دار یافت
دولت سپند و خشت که شد ملک تازه رو	ملک فرین سپرد که دولت هزار یافت
بالچنان بنا که هر سلو زند بتاج	از بسکه تخت پایگی استوار یافت

الغرض چون بعنایت پادشاه و روزگار جمیع سلاطین روزگار حلقه اطاعت بگوش کشیدند

برادران دانش نهاد با قبح و ظفر به دار اخلافت اندر پست رسیدند منجمان قیقه رس و
 اختر شناسان صبح نفس ساعت جگ قرار داده اظهار تهنیت و فرخی کردند تا محبت
 نامحیات بنام شاهان بنیت اقلیم و بادشاهان با تخت و دیهیم بدریعه سفیران گردان
 و کیلان شیخ و ازبان روان داشتند در اندک فرصتی سلاطین جم جم جاده و فرماندهان
 خوشنود کلاه بفر و شوکت تمام داخل اندر پست شدند و جناب بیاس دیو و دیگر که پیشتران
 میشدند ان هم بقدم میمنت از دم این بزم را اعزازی بخشیدند بالاخر تهید دیو برای آوردن
 راجه دهر تراشت و جرجو دهن و بهیکم پنامه و در و نه چارج و کر پا چارج رو و نه چارج
 شد تا دهر تراشت با اتفاق جرجو دهن و بهیکم پنامه و دیگر بزرگان دولت بان شوکت
 شمت داخل دهل شد که تا شانیان را حیرت بر حیرت افزود و قطار گیان را در شمت
 بر مسرت رو نمود.

در شکرت پیاده قطار از پی قطار	در موبکش سواره گروه از پی گروه
از پیش صد چشیت با زین بزرنگار	در پشت صد کتبت با تیغ زرفشان
در یک طرف شاقان با زلف تابدار	از یک طرف سواران با تیغ تابناک
بر چرخ رفته صیت شو زهر کنار	بالا گرفته بانگ روار و زهر کران

جد هشتاد و یکم و تکریم بزرگان و سایر مهمانان زیاده از حد و بیان بجا آورده خداوند

نظم الامام ابو سعید خدری شاعر گلستان کہوڑا کا ترجمہ درگاہ پیرا صاحبہ امجدیہ

کارهای جنگ جمیع پادشاهان و سلاطین تقسیم فرمود از آن جمله جرجو دهن را بر کاروبار
 خزانه مقرر نمود گویند که در دست او تاثیر بود که هر قدر زر صرف کردی و وبالای آن
 در خزانه فراهم آمدی اما او را برین حال وقوف نبود بدین مصلحت او را برین کار
 مقرر ساختند جرجو دهن که با پاندها و آن خصومت داشت خواست که دولت ایشان را
 تلف کند تا کار و بار جگ برهم خورد اما از تاثیر دست او دم بدم مقدار خزانه افزون
 شد جناب بیاسیو درین روز سرت اندوز به نفس نفیس خود کارهای جنگ را
 سرانجام میدادند و دیگر رهپیشان و زاهدان و عابدان بید راه او از دلکش
 می خواندند بالاخر با حسن جوجه کار این جگ به اختتام رسید و القاب شاهنشاه
 بر راجه جده بیشتر مسلم گردید وقت رخصت آنقدر زر و جواهر فیل و گا و واسپ و
 دیگر نفایس هر دیار به برهمنان و رهپیشان و پادشاهان و بزرگان در داد که انداز
 آن خارج از احاطه تقریر و تحریر است گویند که چون بزم رخصت پادشاهان تنجیب
 یافت و وقت گذرانیدن شیکش و تخالیف در رسید حضور خداوند سمری کرشن را
 بر جمیع بزرگان و پادشاهان ترجیح دادند و اول این رسم را به آداب شاهانه
 با جناب ایشان داد اگر دند سس پال فرمانروای چندیری که پسر عمه سمری کرشن
 بود و به آنجناب طریق ضلالت و شقاوت می سپرد و برنجید و سخن های درشت و

کلمات سخت نسبت آن جناب بزبان آورده از مجلس برخاست راجه جدش
 هر چند پیرایه فحاش در برش نمود و به نصح دلپسند و مواعظ ارجمند آن گم گشته راه
 خرد را رنجونی فرمود از آنجا که ایام حیاتش بپایان و بهار زندگانش به خستنان
 رسیده بود بنا بر آن برین پند سودمند کار بندگی گشت و همچو آشفته مزاجان و جنون
 زدگان گریبان عقل و شعور دریده همان طریق یاوه گوئی و هرزه سرائی
 پیش گرفت

بود و تخی فغانده در خاک شور

نصیحت گری با خداوند زور

که از کبر خالی کند راه را

نصیحت افق بود شاه را

بزرگان انجمن بر کردار و گفتار او بر آشفته و آماوه برتا و یب او گشتند از آن جمله
 بهیم میخواست که او را از خنجر آبدار بکشد و سزای این بی ادبی با بکنارش نهادند
 بهیمک پتاهه مانع آمد و گفت که چون مرگ او بدست سمری کرشن است ترا برین کار
 جد و جهد نباید کرد آفتاب عمرش بر لب بام و روز حیاتش قریب بشام رسیده است
 همی دم شربت فنامی نوشد و جامه همت می پوشد گویند که چون سس پال
 ولادت یافت و بنحان مرگ او از دست سمری کرشن ظاهر گردند عمه او بسیار
 از بسپاراند و بکین شد وقتی که سمری کرشن بدیدن او رفت او از چنان پایشان

عبد گرفت که تا وقتی که صد بار محکوب بی ادبی با جناب شما نگردد هرگز هرگز باز او کشتن را
راضی نشی من سبب سستی کرشن انتظار میکرد چون صد بار نوبت گستاخی و سخت گوئی
او رسید سستی کرشن برخواست و رو به حاضرین مجلس آن ورده گفت که یاران بپیشند که
این نادان چه قدر شوخی با من بکار برده و در بزم شما بان مرا بذلت و خواری یاد
کرده و هنوز هم ازین اثر غای و هرزه سر اسکنه زبانش نیا سوده حالاکشتن او
داخل گناه نیست این گفت چکر را بر گردن سس پیل انداخت سرش را بچو گوئی غلطان
بر زمین افتاد هاندم روش مثل شعله از بدن او بیرون جسته بفلک شد و از آن جا باز
پس آمده در دهن سستی کرشن فرو رفته غریب از آنها و حاضرین اینهم برخواست و هر یک
ازین واقعه عبرت افزا بشگفت و حمی سیرت افتاد همه سر تقدوم سستی کرشن نهادند و
زبان پرستایش و نیایش کشادند.

داور قدرت تو داری هر چه خواهی آن کنی	تاج از شاهان ستانی بر زمین غلطان کنی
مرده را جانی تو بخشی زنده را بیجان کنی	هر گدائی را که خواهی در دمی سلطان کنی

القصه بعد این واقعه فرماندهان هر ولایت به پیرامان هزار شوکت و شمت
به ملک خود با برگشتند و از نفایس گران از زر و نوا در سینه بها که وقت خصیت یافتند
بغایت مسرور و شادمان گشتند چون وقت دواغ کوران رسید پاندها و آن جمیع

و بخت تماشای عمارت خود که نمی دانست از طلا و جواهر و بلور ساخته بود و آتشی عمارتی مثل
 در جهان دیگر نبود و توجه داشتند در آن وقت که در آنجا همه را که در آنجا سلطنت همراه
 بودند و بخت گران این عمارت به آن خوبی و خوش اسطوبی ساخته بودند که برای خوشی
 بود و دیواری نمود و هر جا که دیوار بود و شکل عوض بنظر می آمد و همچنین بسیاری از صانع و
 بکار برده بودند و هر چه درین هر دو چنان غلطی کرده بجا نیاورد و آن دولت بی پایان
 نمود و یقین فرمود که پانده و آن اورا محض برای دولت به تفریح عمارت شریفی داده بود
 این ملال تازه ضمیمه که ورت های قدیمه گردید بالاخر از سیر عمارت برگشتند و هیچ راحت
 وطن کردند و راجه بدو شش وقت رخصت به دهر تراشت و راجه جرجو دهن و به یک تماشه
 در و ناچار علی قدر مراتب آنقدر زرد و دولت و مخالفت و فاسد و شکست نمود که از
 بران تصور نیست و تا چند منزل مشایعت ایشان کرده به انواع عذرخواهی و
 فروتنی یگان یگان ابرض نمود.

فکر قمار باختن کور و آن بپانده و آن گرفتن ملک مال ایشان آواره
 شدن این هر پنج برادران معمر و و پدری بدست و بیایان بسیر کردن
 و وازده سال درین مصائب بی پایان و مخفی گشتن بسال سیزدهم
 حسب قرار داد و باز ظاهر کردن خود را بسال سیزدهم با و ایهای شاه

افکار آزاد

راویان اخبار و ناقلان آثار چنین روایت کرده اند که چون جرجو دهن از پیشین آمد و آن
 به وارا انحطافت استقامت پور رسید از غایت حدود نا توان بینی بی طاقت شده بر لبستر
 نا توانی افتاد چند آنکه ز کارهای ملک و مال خبری نداشت بالاخر این را ترا
 باشکن در میان نهاده چاره کار خود از رای ناصواب او طلب نمود و از غایت
 بد نفسی و فربه یگی جرجو دهن را به قمار بازی ترغیب داده گفت که بجهت تدارک دشمن
 بهتر از این تدبیری دیگر نیست پانده و آن را از استقامت پور طلب کرده با ایشان قمار باید
 و زرو دولت و ملک و مال از ایشان بدین حیل باید گرفت جرجو دهن که ایام او بازش
 نزدیک رسیده و اختر طالع اش از افوج رفعت چمنیض نکبت آرمیده بود این ای
 ناصواب را ناصواب انگاشته او را آفرین و تحسین کرد و بجهت تقدیم این کار کرمیت
 چست بسته بکاربرد از آن دولت و اعیان محاکت فرمان داد و تا مارگاه عظیم برافراشتند
 و از آرایش گوناگون و پیرایش بوقلمون پیراستند

از چشمتی که از آن کنان عدل استین گشته	از بی بزی که از آن طرفین خلدین گشته
از گوی غرضه مجاسه شست هشتین گشته	از تریب نهاد و رتم دایم چمنین جای
بعد سرانجام این کار جرجو دهن بخداست و هر ترا شستند و رفته است دعای طلب	

پانژوان نمود و چون بشمار پسر و حالت معاملات معلوم کرد پسر را نفرین نمود و ازین
کار مانع آمد تا جرح و هین نخست پذیرفتید و استبدادی و انصرافی بجهت طلب پانژوان
زیاده از حد و بیان نمود با آخر هر تراشت به اقتضای محضر پدری از جادو و جادوگری
قدم بیرون نهاده بدر را به طلب پانژوان فرستاد اگر چه پانژوان به آمدن همتا پور
راضی نبود و ما بهجت استرضای عم نامدار خواسته و نامخواست به اتفاق در و پادشاه
به همتا پور رسید و بعد از حصول ملازمت و هر تراشت در محفل قمار بازی نشستند و
که پانژوان به عقل و فراست یگانه و در دانش و هوش متجرب زاده بودند اما چون تقدیر
امر و دیگر میخواست عقل ایشان از جا برفت تا بغیر غرور و تامل در آن انجمن و لشکر
که در حقیقت برای تخریب ایشان ترتیب داده بودند خود را داخل کرده مرکب و
مشغول این کار بدشدند سائر بزرگان این دولت مثل همیک پتامه و و ناچار جرح
بدر و کر پا چارج حاضر بوده تا شای این روز بدی نمودند و ساسن از جانب
جرح و هین آغا رقیار بازی نمود و از این طرف راجه جده شرفاغل از نیزنگی تقدیر
مقابل حریف نشست

اوساده دل حریف پر کار	او خفته و ملخ فرستاده پیدار
غافل که نقش فتنه سازی است	در پرده نهان کدام بازی است

شده گرم تمام بفسون سساره	روز نقش دغل حریف کج باز
هر دم بفسون حبس و دانه	می بُرد خندان در خزانه
آشفته بصد جنون نظر باخت	تا مال و منال نویسن بر باخت
چون کروزال و گنج در بار	بر ملک فتاده نوبت کار
صد بازی تازه بر صفش نه	کان هم بفریب از کفش برد
شده هر روز دست فتنه پامال	نی ملک با و بماند نه مال

القصه چون از اسباب سلطنت و از مواد دولت و شمت چیره با و مانند نوبت
برانی در ویدی رسید تا آنکه ترا دغلیک طرفه باز سه کار برد که این قرعه نیز بکام
دشمن انداخت و نمک انی تازه بر جراحت ایشان در انداخت به ظهور این واقعه
دو شش با جهان در چشم پانده و آن تیره شده جامه سیات بر بدن ایشان تنگ آمد
کور و آن مراتب خوشحال بجا آوردند و کوس شادمانی بلند آوازه کردند و وسایل
بایای جرجو و من در ویدی را کشتان کشتان در آن انجمن حاضر ساخت و خواست
که او را سر محفل بر نه سازد و در آن وقت در ویدی سری کرشن رایا دکر و از قدرت
آن خداوند هر دو جهان چند آن جامه بر بدن او ظاهر شد که هر قدر و وسایل سخت
از بدن او میکشید بهمان صورت جامه دیگر بر کش چید می شد تا آنکه و وسایل سخت شد

درمانده شد و دستهایش زکار ماندند غیو از نهاد اهل مجلس بر فراست همه بالعنت
 بر جو جو دهن و کرن و دوساسن و شکن می فرستادند و جو جو دهن را ازین حرکت
 قبیح و فعل شنیع باز میداشتند بالاخر جو جو دهن باز به پاندهوان گفت که یکبار دیگر قرار
 داریم اگر قرعه بنام شما افتد هر چه باخته اند از آن شماست و اگر باز قرعه به کام من افتد
 دو از ده سال شما بصحرای پیاپیان باشند و سال سیزدهم چنان با خفا بگذرانند اگر در آن
 سال شمار پیاپیان باز شاد و از ده سال دیگر بصحرای پیاپیان باز پاندهوان با سپید یار
 تقدیر باز بر سر بازی نشستند و از نامساعدت بخت ناسازگار و اثر و نفی طالع ناهنجار
 باز جهان آتش ناکامی در کاسه دیدند و برین صورت پاندهوان از انجمن برخاستند
 بجهت ایفای وعده راه صحرا پیش گرفتند بزرگان دولت و اعیان مملکت از خور و
 بزرگ همه نالان و گریان همراه می رفتند و دریا دریا اشک از دیده می ریختند

زین که درید ناهش گمش	بیگانه و آشنا در افسوس
ز افسردن این بجز رخندان	آنگشت گزیده گل بدامان
دوران قدح طرب بخون زد	قرایه عیش و از گون زد
ایام بکینه اش کمر بست	دل را کمر نشاط بشکست

نظاره گریان کارنامه و هر دو تماشا نمایان اوضاع سپهر دریا بند که پیش ازین پند ساعی

این نو نهالان گلشن بادشاهی و این تو باوگان بوستان سلطنت و جهان پناهی با جاسک
خسروانی و شکوه جهان بینی بر فرش مخمل و کخواب و بر بستر گهای تازه و شاداب آرامی
داشتند و احسب که بعد از دمی چند از بیداری این چرخ ستم شعار و از انقلاب این ناله
فقدار از حضور و دیدن دور و از اسباب تنعم و تملیش می رگشته چون تهیدستان قیمت
نچو بلا کشتان باد بر کجاست با حالتی شرمناک و چشمهای نناک قدم بر خارزار و پابسیان
و کسار گذاشتند

الک با مردم میا و خضع می شتر وارد | اما انزل کند اواره تیر روی کش را

درین سفر نیز از آنجا که در این سفر با سیف و نه و غیر غنای گاران و ابل و عیال شان
همراه بود و دهنوم پر دست که در ارالمهام سلطنت بود و تیر سعادت همی داشتند و قصد پائیدان
چون بکنار و ریای آنکه رسیدند بسیاری زاهدان و عابدان و خدمت ایشان اهل
خدمت می کرده استند عای رفاقت ساختند بر چند پائیدان بکمال عجز و انکسار استند تا
ترک این تکلیف نمودند اما ایشان را از اراده خود باز نیامده همچو سایه همراه این رگان
پایه پائیدان گشتند چون تعداد جماعت ایشان قریب هشتاد هزار نفر رسید به شتر
بسیار رفتند و که جهت مهمانی ایشان چه چاره کند و دهنوم پر دست افسونی بر آس
پریش حضرت تیر اعظم به جدبش شریا موخت تا به برکت آن آفتاب بصورت بر سه خسته

خود را ظاهر کرده و یکی ایشان عطا فرمود و گفت که هر قدر طعام از و طلب خواهی کرد خواهی یافت و بعد خوردن در و پیری با تمام خواهد رسید بعد به شتر جمعی این دولت عظمی بسیار از بسیار شادمان شد و شکر خدا بجا آورد و مقارن این حال سری کرشن احوال خانه خرابی پانژوان شنیده بادی آزرده و خاطری پزمرده بکامک بن که مقام قیام این وارگان کوی بدو زخم خوردگان خنجر بجا بود و در رسید بر حالت چرطالت ایشان بسیار از بسیار ناست فرموده کمال ولداری و غمخواری نموده بشارت داد که عنقریب اسائن دولت دشمن از پا در می آید و تخت و سلطنت شهر یاری از پانی شرافت آسانی می یابد

یوسف گم گشته باز آید به کنعان غم مخور	گلبنه اخزان شود روزی گلستان غم مخور
هان بشو نو مید چون افتد نه از سر غیب	باشند اندر پرده بازی بانی پنهان غم مخور

تا از این بشارت تازه و محبتی اندازد خاطر زخم خورده ایشان را مری بهر رسید غنچه و لها بشگفتگی گرامید بعد چندی آن خداوند بجهت را خواهر خود را که زن آرجن بود بنظر آلام این سفر مصیبت اثر همراه گرفته بطرف دوار کاظم مراجعت برافراشت و درشت دمن پسر را آچه در و پد که به جهت اظهار در و مندی این در و مندان آمده بود همیشه زادگان خود را همراه گرفته بطرف ولایت خود شتافت و درین روز زخم اندوز که برق مصیبت بر خیزن احوال پانژوان افتاده و قزاق خلک اسباب عیش و نشاط

ایشان را بتاراج داده از بزرگان دولت و فرماندهان سلطنت آنانکه از اخلاص و
محبت انری و از لذت در مصیبت زدگان خبری داشتند جوق جوق گرد و با گروه
از اطراف و کناف بهر صحنه و شامی بخدمت سرایا افادت ایشان میرسیدند و باظهار
خصوص و هدیه و مرهم نه خاطر خسته و موسیائی و دهلهای شکسته می شدند چنانچه بنای
بیاس دیوانه نیت نوازش و محبت در همان مقام قیام نشریف شریف ارزانی داشته
و انچه اری و در دمندی دادند و افسونی تازه به ازین آموختند که بهر کس آن را
بعالم ملکوت شتافت و عبادت های شاقه بجا آورده سری مهادیه را بر خود مهر بان
ساخته بسیاری آسمه از ایشان یافت و در مجلس آندر هم رسیده شرف اندوز طراز
گردیده چند سلاح حاصل نمود و علم تیر اندازی و دیگر علوم امثال آن آموخته
و افسان مدبرین و دوازده سال انواع مصائب بر ایشان گذشتند و نیز بسا کارنامه
مردانه از دست ایشان برآمدند که اگر خامه سوانح نگار به تفصیلش متوجه گردد کار بد را
گشود گویند که چون خبر کامیابی پاندهان و کارنامه های شگرف ایشان متواتر بگوش
گودوان سید جرجو دهن از غایت هراس نقد حواس در باخته بیشتر مضل و سرسیمه گردید
آخر ای بران قرار داد که چون پاندهان هنوز استقلال کامل حاصل نه کرده و
تا حال اسباب جنگ و جدال چنانکه باید پیش خود جمع نه آورده اند بهتر آنست که

پیش از وقوع امری و در از حال و قبل از طلوع نیراقبال در کامک بن رسید به چیلتی
 که در آنم به چیلتی که توانم کار ایشان با تمام رسانم بدین خیال محال دیدن گله گاو دان و
 سیر و شکار را حمله ساخته اتفاق شکن و گرن و دیگر بهادران صف شکن در کامک بن
 رسیدند و چند فرسخی دور تر از پائند و آن طرح اقامت انداخت و به تعمیر عشرت گاهی و
 متوجه و مشتعل ساخت قضا را در آن مقام آند هر یک دغلی و تصرفی تمام داشتند
 بجز در این تصرف بجا ایشان جنگ و ستیزه و آورو و ندر جو و دین به غوری که داشت
 این کار سخت را آسان گرفته دست به شمشیر نهاده و گند هر یک بعد جنگ ای سخت جزوین
 دیگر بهادران تیغ زن را و سنگی کردند این جماعت فتنه انگیز تنها شکن بجایقی نزاره نزار
 پاگیر نزارها و بدرگاه سلطانین پناه را به جوشش و رجوع آورده استعدای اعانت ساخت
 این معدن مردمی و به اهر اخلاص نظر بر اعمال و افعال این جماعه نکرده بعد از فواید
 تدارک این واقعه کمر بست چست است و آرجن برادر خود را بتاویب گند هر یک
 کسبل کردار زمی سخت در میان آرجن و گند هر یک واقع شد گند هر یکان هنریت یافته
 در سلج زوند و جرجه و من و دیگر گرفتاران به بیهوشی را با حالت زار و نزار و جرجه
 آرجن بجزو این خداوند شکست شعار و در آورند این خدیو جرم بخش عذر پذیر جرجه و
 در فیهقان او را از دست ایشان تخلص ساخته کال شوقست برادر از بحال و بجا آورد

از دست محرمت بخار ملال از چهره او پاک نمود و بر جوهرین که چو جنب بد اعمالی با سینه خود
 امید این روز به نداشت سر خود را بر آنوی نهاد است فرو آورده شکر به این عنایت
 بر او رانده و التفات خسروانه ادا نمود و اما در باطن خفنی تمام و دلنی مالا کلام برداشته
 و انقضای حیات بر خود تلخ ساخت و آتش غیرت و انفعال ملتهب شده او را از حب و
 انصاف بیرون انداخت تا با خطری آشفته عاقلی دل گرفته به وطن رسید و بجای آنکه
 از پندین احسان تازه و محبت اسی بی اندازه گرا نباشد پائین گشته به ترک مخالفت
 اختیار مصاحبت راضی شود و پیش از پیش متوجه استیصال و شمول تشریب این مقبولان
 بارگاه و دو اجلال گردید اما غافل ازین که نظر کردگان بارگاه الهی را از تند باد مخالفت
 مخالفان چه زیانی و برگزیدگان بارگاه لم یزلی را از دست برد جنود دشمنان چه نقصانی

هنر از دشمنان رسمی گفتند قصد هلاک | اگر کم تو دوستی از دشمنان چه دارم باک

مقارن این حال سال دوازدهم به پایان آمد بموجب قرار و او بر ایشان لازم شد
 تا یک سال مخفی باشند بنا بر آن همراهیان خود را چه از اهل خدمت و چه از رفیقان
 دولت و چه از اهل ابدان و عابدان همه را مخفی کرد و در حالت بیکیستی و تنهایی ایشان
 هر یک را دل به درد آمد و بجهت اختیارجوی اشک از دیده هاروان و دل بهیچ

رخ بسمل طپان شد

<p>سبا کس چنین ستم بلای فراق</p> <p>نویز عاشق بیدل فقیر و سرگردان</p> <p>کجا روم چه کنم حال لکرا گویم</p> <p>من از کجا و فراق از کجا و غم ز کجا</p>	<p>که عمر من همه بگذشت به بلای فراق</p> <p>کشیده محنت یا نم در دمای فراق</p> <p>که داد من بستاند و باز برای فراق</p> <p>مگر که زادم را دراز برای فراق</p>
---	---

از آنجمله و نهوم پرده است که جوهر وفا و اخلاص و دولت خواه بالا اختصاص بود با خاطری
 درو من چند نضال از جند و پند های سودمند آویزه گوش هوش ایشان نمود و گفتند که
 هر چند پیش نهاد پادشاهان و حضور و چو دانش نشان زبان بسنج کشاد و سر مایه دانش
 هوش نهادن چراغ پیش آفتاب نمودن و حکمت به لقمان آموختن است اما چون غیر خود را
 بلا اشتباه فرض است که آنچه در جای های خطرناک از مفاد و مضار در میانند به آنها بارش
 قاصر و متعذر نباشند خصوصاً برین بنده درگاه که پرورده این نعمت و دست پرور شده
 این دولت بوده است فرض عین فرض است که درین حالت پرطالت که چنین
 سفری پرخطری در پیش است چند اعمول ملازمت پیش شما عرض دارم امید است
 که آنرا بخوبی گذرانند و قدم ازین جاده بیرون نگذارند تا بحیث تمام این ایام
 آرام را بسر آرند و استیلا و گزند بی بر فوات مقدس شما رسد و آن اینکه هر کس را در ملازمت
 ملازمت واجب است که جوایز رضای خداوند باشد و کاری نکند که موجب زاری و غم

اگر دو و هر وقت در امید و بیم باشد سر رشته ادب و احتیاط گاهی از دست نهد و گذارد
 و بر اتفاقات و بی نعمت تکیه نکند و هر روز خود را ملازم نوشتن و به بر کارهای متعلقه سرگرم
 باشد و در مجلس ایشان بجای بنشیند که او را کسی از انجا برنیزاند و در بارگاه دست بسته
 بایستد و محافظت دل و چشم و زبان نماید و در مجلس ایشان کور شده بیاید و گنگ شده
 بر خیزد و در همه اوقات راستی را بشنود و نه وسوسه سازد که هیچ چیز بدتر از دروغ و کذب نیست
 از مقرران ایشان به ملائمت و تواضع پیش بر تاشکاتی و حکایتی خلاف او بگوشش
 و بی نعمت از و نرسد مزاج بادشاهان و حاکمان چنان واقع شده که اگر بگرگوشه و فرزند
 هم باشد به هنگام سیاست هیچ نسبتی با ایشان ندارد و بادشاهان را به آتش سوزان
 نسبت داده اند که اگر دور می مانند بی نور می مانند و اگر نزدیک تر شوند از خطر این نشوند
 بهر حال سر رشته احتیاط و اعتماد نگاه میداشت

اگر صد سال گبر آتش فروزد	چو یکدم اندران اقدربسوزد
--------------------------	--------------------------

و اما خوف هر جا باید بود اگر بر تبه قربت اختصاص یابد از بدگوی خلق محترز باشد و
 و تا تواند کار خلق الله چه سازد و در وقت ایستادن احتیاط کند که بدست راست
 بایستد یا بدست چپ از ایستادن محاذی و عقب محترز باشد مگر آنکه کلمی باصوب باشد
 و هر چنان که بادشاهان گویند به سمع رضا و کمال توجه باید شنود در خدمت و حضوری

ایشان تمام تر گوش و هوش باید بود و رعایتی که از جانب ایشان واقع شود محض کرم و
 عنایت ایشان تصور کند و نتیجه هر دو حسن خدمت و دو بدیعی حرکات و سکنات چه در
 نشستن و برخاستن و چه آمدن و رفتن و چه خوردن و پوشیدن و چه در دیدن
 و شنیدن باد و آب باشد و از سرفه و عطسه و تنبیه اگر از نماید و اگر او را محرم سری
 سازند چه کتمان آن راز بگوید اگر بخدایتی معمور سازند که خلاف حالت او باشد بدل و
 جان قبول کرده تقدیم رساند و هرگز بخاطر خود نیارد که این خدمت شایسته لائق چنین شکر و
 نیست اگر خلعتی و تشریفی از زانی فرمایند خود بپوشد و بگوید بخشنده پادشاهان بشنیدند
 این نصائح گران ارزمنت پذیر آن پیر صاحب تدبیر شدند و او را از خدمت کرده راه
 بیرات نگریش گرفتند و در نزدیکی بیرات نگر رسیده و تغییر لباس کرده و نام های خود را
 تبدیل داده بخدمت راجه بیرات رسیدند و ملازمت او اختیار کردند چنانچه از آن علم
 جدی شمر به مصاحبت و بهیم به مشرفی مطبخ و آرجن به تعلیم رقصی دختر راجه به هدیه میرانوری
 به داروغگی گاوخانه و درویدی به شاطلی زن راجه اختیار یافت گرفته هر یک
 از ایشان بوفور حسن خدمت جای و راهی در دل راجه پیدا نمود و روزی یکیک برادران
 سید ایشان زن راجه که خیلی بشجاعت و بسالت مشهور و عوام و در امور سلطنت دست
 و پستی تمام داشت خدمت خواهر خود حاضر بود ناگاه نگاهش بر صورت زیبا

در ویدی افتاد و حسن و نفیضش کار این بدکار تمام ساخت و از جادو که سلامت بگویند بگریخت
 انداخت خاطر بیتابش در صحرائی بنون آواره و بجامه صبر و شکیبایی بر تنش بارهشت
 نیدانم که او دیدم که از خود میبرد و دستم | بنون آهسته تر گوید مبارکباد در گو شمر

آخر چو تنگ نظر خان کم بایه بخرد و دیوانه گشته و پرده شرم و حیا و پرده پادشاه طلب
 نهاد و با خواهر خود و حالت تعش و دل بستگی و ماجرای بیتابی و آشفتگی خود در میان آورده
 است و مایه اصلت و صحبت او کرد و سدا شنارانی که بایز او خود الفت جانی داشت
 و رضای او را بر همه کارهای مقدم می داشت با در ویدی هرین باب اشارتی کرده و نوشت
 که طوطی را باز از غنچه هم قفس کند آن نه شید طاعت پیکر عصمت ازین سوال سراپا ملال
 مفوم و مکر و سر اسیمه مضطرب کرده بارانی غرض نمود که از غایت لطف و محبت
 که خداوندان ابرهندگان خود می باشد مرا الین خدایت و و رو به تقدیم مثال این
 امور معذور باید داشت قطع نظر ازین که داغ بدنامی بر چهره احوال من نشینند
 غبار بی عصمتی منم را فراموش کن و بیخ اشخاص از عالم ملکوت بدین تملین اند که تحفظ کالاس
 عصمت من می نمایند هر کس که دخی بر من دراز کند کارش با تمام و صبح حیاتش بشام رسد
 سوادشنا برین گفتار صد اقتانار و احوال التفات کرده جامی از باد و از فواسن
 بدست این شمع شبستان جهانهای در واد که به برادر او رساند و در ویدی باد و

دو نیم و خاطری پراز امید و بیم بجموع کچیک شنافت و هر هر قدمی یا حافظه حقیقه می ساخت
 کچیک چون دید که آن سر و بوستان رعنائی و تازه نهال حدیقه و لرزانی چون تدر و
 کو به ساری یا کبک مرغزاری بسوی عشرتگاه اومی آید از فط نشاط و جوش بنساط بخود
 گشت و جهان را بجام و باد و مدعا در جام یافته و بنیالات خام و بهوس های ناقص
 در افتاده بزبان حال میگفت

دیدار شد میسر و بوس و کنار هم	از بخت شکر دارم و روزگار هم
زاهد برو که طالع اگر طالع من است	جامم بدست باشد و زلف نگار هم
ای دل بشارتی دهرت محتسب مانند	وزمی جهان پرست بیت میگسار هم
خاطر بدست تفرقه دادش زیر کیست	بجموعه بخواه صراحی پیار هم

اما نمیدانست که این چای دولت در دامن کس نافتد و این کار بدیتمیم خیر نه بخت و بجز و
 در رسیدن در و پدی اظهار نیازمندی کردن گرفت و دست در دامن او زد و آن
 عصمت نهاد و دامن خود از دست آن نامراد را گرفته و شتی مضبوط بر روی کچیک زد
 کچیک از آن ضرب بر زمین افتاد و در و پدی چون برق و باد از خانه آن بدنها و بیرون
 آمده در مجلس راجه رسید و بعد اظهار ماجرای بی اعتدالی آن بدست آغاز گریه و زاری
 نمود و برادران کچیک هم بهمان آنجن خود را رسانیدند و اصل خوف و هراس بخاطر خود

نیاورده موسی در وهدی بگرفت محافظان آفتاب که از عالم ملکوت بحفاظت او مقرر بودند
 لکدی چند بر کپک زدند که از آن کپک بر زمین افتاد و راجه بیراث ازین حرکت ناشایسته
 کپک را سرزنش کرد و استقامت در وهدی کرده اشک از دیده های او پاک نمود بهم و
 چه شتر و اسب را در آن تماشای نیرنگی تقدیر می نمودند و مقتضای مصلحت شاکر
 برضای ایزدی صاحب بر تقضای سرمدی بوده خون جگر می خوردند آخر شبی در وهدی
 با بهم گفت که حال بی اعتدالی کپک از حد گذشته و نوبت بان رسیده که از دست این
 بیباک و سنگدل شیشه آبرویم بشکند و جامه عصمت پاره گردد و چندین صبر و شکیب برودان
 منی زبیر و خاطر مضطرب از فرط اضطراب منی شکید و آنچه توانی بساز و کار امروز بفرمایند
 بهم ازین سخن ای عبرت فیض و کلمات در دانا نیز قسم خورد که امروز تا کار این بد انجام
 به انجام رسام خواب و خور را بر خود لازم نگذارد و بدین قرار داد در وهدی با کپک
 ملائمت آغاز نهاد و آن سیه کار بد انجام را از سخنها و دلفریب و وعده های غارتگر صبر
 شکیب و دوام فریب انداخت کپک ازین قطف جانان و مهربانی های این نامهربان
 میگفت که اگر بهم قسم بر سر پاری و زمانه نه در پی مددگاری ست چرا این یار یو غایب
 و فاست و چرا این بانی جور و جفا آمده ترک جفا

مطربا گو که کار جهان شد بجام ما

ساقی نوباد و برافروز جام ما

چندان بود که شمه ناز سهی قدان	کایه بیکلوه سر و صنوبر خرام ما
آخر همان شب را شب وصلت قرار دادند و هر یک جدا جدا بخیالات خود با افتادند و کچک برای صحت ایوانی با سر و سامانی بپاراست و جام های شراب با نقل و کباب مهیا و آماده ساخت و خود را به لباس نرین و جواهر نرین بر آراسته انتظار مقدم دلدار می ساخت	
خوشر ز عیش و عشرت باغ و بهار چلیست	ساقی بیا گو سبب انتظار چلیست
معنی آب و زندگی و روضه ارم	جز طرف جو بهار و می خوشگوار چلیست
<p>درین اثنا بهیم تغییر لباس کرده و چادری بر سر گرفته داخل خلوت شد کچک از غایت شادمانی دویده او را در کنار گرفت و دست طلب بدامن او زد بهیم فی الفور او را بزرگ گرفته بر زمین زد و بعد آویزش چند ساعتی او را کشته و بنجاک و خون انداخته از آنجا بدور رفت آخر در و پدی که در قرب آن مقام حاضر بود فریاد برآورد که محافظان غیب آخر کچک را بپاداش بی اعتمادی های او هلاک کردند مردمان بشنیدن این سخن از هر سو دویدند و کچک را کشته و بنجاک و خون افشته دیده و در هول افتادند همه شب غوغای عظیمی بود و صباحش برادران کچک بعد جزیع و فزع نفس برادر را برداشتند و در و پدی را هم بدلت تمام پوست و پا بسته همراه گرفتند و گفتند که چون این آتش فتنه ازین زن جادو فن سرایه فساد و فتن در غرضن احوال ما افتاده و برادر بچان بزرگ</p>	

مانقده گانی در طلب این بلای ناگهانی بیاد داده پس او را بانعش کچک خواهم سوخت
 چراغ صبر و تسکین بکاشانده دل خواهم فروخت و در ویدی چون جام حیات خود را
 بسر زید و نعره های جانگزا و ناله های روح فرسا بر کشید بهر راهی که گذشتی هزاران هزار
 در دو دانه و ماجرای غیرت افزای خود گفتی و محافظان خود را با و از حیزین ددلی
 اند و گمین یاد کردی آنخو بهیم تا بلین تم و طاقت دیدن روز بلا شیم نیاورده چون
 شیر غران که از پیشه بدر آید راست بران جامعه دوید و تمامی برادران کچک محافظان
 را کشته بجاک و خون انداخت و در ویدی را گرفته و از آن مهلکه بدر آورده غائب
 در تمام شهر غوغائی بود که محافظان غیب برادران کچک را کشتند و در ویدی را از پنجه
 ظالمان ربانیدند بدین سبب بطرفی که این نیجان و زخم خورده و خنجر دوران می رسید
 مردم از هول جان انگازی بطرف او راست نمیکردند و بگوشت های خزیدند که شاید
 ایشان هم به همان بلای که بر سر کچک و برادرانش رفته گرفتار آیند بالاخر چون و بچند
 بد و تلخا بهر آن رسید رانی سدیشنا بایامی راجه به او گفت که چون از وجود نامعلوم
 تو دم بدم فتنه های نو بنور می نمایند و ساعت بساعت ابواب بلا بر روی این
 مملکت می کشانند باید که به ترک ملازمت و سکونت این ولایت راضی شوی و
 بهر طرفی که خواهی غریبت ساخته ما را ازین نرو دات تازه بتازه مطمئن نمای ویدی

اتمس نمود که ای پرده نشین سر ادا قبال و ای تنگی ارا یک جاه و جلال مکی سیزده روز
در ایام تافرجا من باقی مانده اند چندین روز مرا از شرف ملازمت خود دور و از خدمت
حضور می همچو نفر مایند بر و ز چهاردهم با علنت محافظان غیب محصور

بشهر خود روم و شهر بار خود با ششم

امید است که باز باعث تصدیق این درگاه عالیله نگروم رآنی از غایت مهر با شمس
مقبول معروضه این گرفتار زنجیرانی پرداخته بسکوت ساخت مقارن این حال
سال سیزدهم پایان رسید جرجو دهن باضطراب درآمده و تخلص این آوارگان
کوئی بلا و آبله پایان بیابان جفار گهرم و ساعی گردید و مسرعان باد رفتار و مشهیان
راست گفتار با طراف و اکثاف روان داشته عاجل با سدر اک احوال این گزیدگان
بارگاه و و ابجلال شد تا این نظر کردگان بارگاه الهی چندان احتیاط کمای یکار برده بودند
که با وجود مساعی جمیل و با وصف توجه موفوره خبری از ایشان نیافتند و کسانیکه
بنی نیل مرا حضور آن بد انجام برگشتند اکثری از آنها بر و ظاهر کردند که در ولایت
راجه بیراث گذه پایان استیلا یافته بعضی از ارکان مملکت و عزیزان این دولت
هلاک ساخته بنای سلطنت او را ضعیف و فرما نروای آن ولایت را بغایت نزار و
نجیف ساخته اند از آن جا که در ویش حر لیس مطعون و بادشاه قانع مذموم هستند

نیز بمصدق بنیمنی

هفت اقلیم را بگیرد بادشاه	همچنان در بنزاق سلیم دگر
---------------------------	--------------------------

جرجو دهن بالشکری گران و جمعی بیکران متوجه بنخیر پیراٹ نگر شد و فوج خود را در و قشون
 کرده قشون اول سوسرمان را مقدمه ساخته روانه کرد و قشون دوم خود گرفت
 باتفاق به یک پناه و کرن و دو ساسن متوجه پیراٹ نگر شد سوسرمان چون بجای شهر
 رسید مویشی را جبره را گرفت و تاخت و تاراج شروع نمود پیراٹ با دراک انغنی باتفاق
 چند هزار نفر و سهندیو و بهیم و اکثری فرمانروایان با تخت و دیویم جمعیت شصت هزار
 پیاده و سوار بمقابل ندیم ندیم در رسیده هنگامه آرای میدان کارزار گردید آخو بعد
 جنگ بسیار و بطهور آمدن کجی نامه های لاوران نامدار راجه پیراٹ شکست یافته
 بدست دشمن افتاد و چند هزار نفر چون فی نعمت خود را بدست عدو اسیر و رعین دار و گیسو و راپا
 بنخیر وید بنا بر ادای حق ملک با خاطر ریش باتفاق برادران خویش بطرف اعدا
 حمله های مردانه و کشتن و کوشش های بهادرانه نموده راجه پیراٹ را گرفت و
 بران هم اکتفا کرده بر سوسرمان رسید و در اندک زود و خور و او را دستگیر نمود
 راجه پیراٹ ازین فتح تازه و حصول سرت های بی اندازه مسرور گشته گران یار
 منت پانڈوان گردید و در خلال این احوال جرجو دهن باتفاق بهادران صف شکن

از جنوب شهر متوجه بیراث نگر شد و شصت هزار مویشی را بدست آورده آنها را قیامت ظاهر
 نمود چون این خبر وحشت اثر به دار السلطنت بیراث رسید بنا بر آنکه راجه در جنگ سوسران
 مصروف جنگ و جدال و مشغول رزم و قتال بود اهل شهر و افسران لشکر اترکنوار بهر
 راجه را متوجه دفع اعدا ساختند اترکنوار چه از اصرار ارکان سلطنت و چه از تقاضای
 مصلحت خواسته و ناخواسته آرجن را همراه گرفته و خدمت بهلبانی نمود و با و داده با فوج
 کثیر و جمع غفیر متوجه رزمگاه شد چون به میدان رسید جمعیت دشمن و هجوم مردان شیرافکن
 دیده در امید و بیم و هول عظیم در افتاد و تاب مقابله و مقاتله نمودن یافته رو برگزینها و آرجن
 عقب او دویده موی او را بگرفت و نفرین بسیار و تشنجه و فشار کرده و بهجت تسکین او نام
 خود را بر او ظاهر کرده با او گفت که سختی خاطر خود جمع داشته عنان اسپان را بدست گیر و رتبه را
 به میدان جنگ ببر بهین که چنان کار دشمن به انجام میرسانم و جمعیت ایشان را چون
 بنات النعش پریشان می گردانم این یک گفت و رتبه برای سواری نمود از غیب ظاهر شد
 اسلحه خود را از درختی که روز آمدن خود به بیراث نگر نهان داشته بود بدست آورده
 متوجه میدان جنگ شد اترکنوار چار و ناچار بر رتبه آرجن بجای بهلبان نشسته
 عنان اسپان بدست گرفت به سرعت و چستی تمام راه به سبکرام راه به میدان رزم در آورد
 هر دو دهن چون دیده که شیرازی همیشه شجاعت یا نهنگی از دریای جلالت با جوشی و

خروشی می آید تقدیرات در باخت و نیکو شناخت که این بهادر جنگ آزمودا آرجن است بجز و
یقین این یعنی پیش از پیش اضطرابی روداد و سر رشته استقلال از دست افتاد اما بنا بر سر میا
با خاطری خسته و دلی از خود رفته میدان در رسید و با اتفاق به یکم پتامه و کرن و شکس و دیگر
مبارزان شیر افکن سرگرم کارزار گردید بالاخر تاب جنگ و تیزنه آورده و دیگر پز نهاد
نسیم فتح و فیروز می بر پرچم ریایات آرجن و زید و جهانی نوعه خوشدلی بر کشید پیش از آنکه
این عروس فتح از جلباب خفا بیرون آید و این روز فیروز می و بهره دزی بایشان
رو نماید راجه پیرا ت بر سو سرمان فتح یافته مع جده شتر و هر سه برادرانش مراجعت را آغاز
فرمود و معلوم نمود که هر چه و هنر بالشکری گران در غیبت او آمده مویشی او را بتاراج
برده و اتر کنوار سپهر و بجهت دفع اعدا و آن جماعه بر حصار فته است و درین صورت
این پیر صاحب مدبسی خلی دلگیر شد که شاید ازین پسر صغیرین تدبیری راست نیاید و
شمشیرش کار می نماید و درین اشنامه بیان اخبار و مسرغان سبک رختا خبر فتح آورده و
از شادمانی کلاه بر آسمان شکست و از غایت مسرت و انبساط با حضار مجلس میگفت که
این پسر من عجب کاری کرده که این چنین مردان جنگ از ما را شکستی فاش و نه پسته
و لخر اش داده نام ما را بلند و مخالفان مرا سرور کند آورد.

این کار را تو آید و مردان چنین کنند

خوش کار نامه ایست که آمد بروی کار

ایام دوست گزین سخن خجسته و کان
بر دوست بازوی تو مهر آفرین کنند

چند شتر تاب این سخن نیاورده عرض نمود که آنچه در رای حضور پر تو ظهور انداخته که
شاهزاده نامدار باعث فتح این کارزار گشته و در رای بنده فی آید بلکه ظهور این امر
برای از قوت بازوی آرجن یلناید که مثل او شمشیر زنی ناوک فکلی درین زمانه دیگر
نیست راجه پیرا ازین سخن برخیزد و بگوید که در دست داشت بر سر چند شتر نه
ضرب شدیدی بر پیشانی او رسید و جوی خون روان شد و در پیدی فی الفور قطرات
خون را بر دمال خود پاک نمود و مقارن این حال اتر آکنوار بعد از فتح و فیروز
بخدمت پدر رسید و حال کارنامه آرجن و حصول این نصرت بازوی قوت این پهلوان
صف شکن بعرض رسانید راجه پیرا بشیرا بشیرا یافت این حال از کرده خود و پیشان و
از حرکت ناشایسته خویش سر در گریبان شده بسیار از بسیار معذرت به چند شتر نمود
روز دوم راجه چند شتر با ستصواب برادران خود را بر پیکان ظاهر نمود و بر تخت
مرصعی که از راجه پیرا بود و بکر و فر بسیار جلوس فرمود پیرا بشیرا بدین این حال
متحیر شد اتر آکنوار همه کیفیت مشروحی بعرض گذارش در آورده باید گفت که مراتب
تعظیم و تکریم ایشان بجا باید آید و نیز که ایشان پادشاهان هستند از یاری تقدیر ما و شما
بدین مقام رسیده خاندان مرا مشرف و بنیان ما را مستحکم ساختند

هائون مشرفی کان خانہ را ماہی چنین باشد	سبارک کشوری گان عرصہ راشاہی چنین باشد
--	---------------------------------------

بیرات بنشیند این حال مسرت اشتغال و دیدہ در پای ایشان افتاد و بکمال محظوظ
الحاح معذرت نمود تا جد ہشتر اورا در آغوش گرفت و بہ کلیات شیرین و سخن ہای
دلنشین و لداری او فرمود در ہمان مجلس نسبت و ختر راجہ پیراٹ با آہمن پسر آرجن
قرار گرفت و ساعتی سعید بہ تجویز منجان نکتہ دان و اصطرلاب دانان افلاطون بان
قرار گرفت محبت نامہات بنام راجہ ہای اطراف و بادشاہان اکناف روان داشتند
مردی کار دان و شخصی شیو از بان بحضور سری کرشن بہیت انہار احوال آوردن
این خدیو بہمال مرخص ساختند گویند کہ چون اینخبر مسرت اثر بگوش سری کرشن رسید
فی الفور بر جہال استعجال بکرو فرشاہانہ و جلوس باوشاہانہ با محترمان حرم و سپہدار
خواہر خود کہ زن آرجن بود متوجہ پیراٹ نگر شد و بعد قطع منازل و مراحل بتزل مقصود
رسیدہ بدیدار ایشان مسرت ہای بی پایان و نشاط ہای بیکران اندوخت راجہ فرزند
و شہدیو پسر چراسندہ و دیگر سلاطین نامدار در برابران بہ پیراٹ نگر رسیدند تا آنکہ
بہ ساعت مختار آہمن را با دختر راجہ پیراٹ عقد بستند و انواع مراتب شادمانی
کامرانی بجا آوردند سری کرشن در ہمان جشن عظیم الشان دہ ہزار فیل و صد ہزار
اسب و یازدہ ہزار ارابہ و کنیزان و غلامان بجد و شگارتیکش راجہ جد ہشتر نمود

ذکر رفتن حضور سری کرشن بسفارت پیش کوروان بد انجام و برگشتن
از انجانی نیل مرام و به ظهور آمدن معرکه رزم و پیکار و فتح یافتن پانژوان
بفضل و کرم پرور و گار

چون از عودی آهمن پانژوان را انفرانخی دست داد باستصوابا سری کرشن انجمن
مشورت برآراستند و جمیع راجه های عظام را که درین جشن عودی آمده بودند شریک ساخته
و در باب استرداد سلطنت قرعه مشورت در میان انداختند آخر رای بران قرار یافت
که سفیری کاروان به خدمت کوروان فرستاده آید و پیغامات نرم و گرم بربان او
پیش ایشان ادا کرده شوند اگر نصیحت پذیر شده باسترداد ملک سور و ثی بامبارداختند
دل ما شاهد چشم باروشن و در نه بسانان رزم پرور ایم و کارنامه ابجا آورده بر و شمشیر
ملکت خود را بگیریم باستقرار این راسته صوابا سفیری و انش آگاه بجانیه پانژوان
گسیل کردند و پیش دهر تراشت و جرجو دهن آمده باحسن و جوده ادای پیغامات
نمود اما ایشان گوش برگفتارش نه نهاده قدم بجاده انصاف نه گذاشتند تا سفیر ناکام
بی نیل مرام واپس آمده اظهار مرام نمود و پس رای بران قرار یافت که خود حضور
سری کرشن بذات خاص و نفس نفیس این زحمت گوارانمایند شاید از برکت قدم
میمنت لزوم ایشان این مرحله باسانی طی گردد و نوبت به خنجر و شمشیر نرسد جناب

ایشان از کمال التفاتیکه بحال پاندهان داشتند این سفارت را مقبول فرموده بستم
خدمت پناه و شکوه بادشاهانه جانب هستانا پور متوجه شدند پاندهان فوجی دیگر بفرستید
احتیاط از عقب روان داشتند که محافظت جناب ایشان باشند چرخ و دهن و جمع کور و ان
چون خبر آمد آمد این والا جناب شنیدند به استصواب و زرای دانش آگاه بسامان
استقبال و پیشکش پرداختند و شهر را آئین بستند و انواع اسباب مهمانداری بجا آوردند
الا در آخر کار چرخ و دهن را خیالات فاسد و رول جا گرفت و از غایت شامت اعمال
به مقر بان خود گفت که چون ایشان بطریق سفارت می آیند پس لازمه آئین سلطنت
آنست که مثل سایر سفیران بایشان پروازیم هر چند که وزیران نصیحت پرداختند
نشنید و خود را از تقدیم مراسم استقبال بازداشت تا جمیع ارکان دولت و اعیان
مملکت و اهل خاندان شاه بی باجوش و خروش کلی بباستقبال پرداخته با نوا عزاز
و احترام آن والا جناب را در هستانا پور آوردند چون سر می گزشتن در ایوان شاهی
رسید و هر تر داشت با استقبال پرداخت و بر تخت زرین جا داده قدم ایشان را
گرامی داشته مراسم عجز و انکسار بجا آورد و آنروز این والا جناب بخانه بدر و عوت
نور و استراحت فرمود و روز دوم در دربار عظیم الشان کور و ان که برای ادای
سفارت ترتیب یافته بود رسید جمیع بزرگان دولت با احترام کوشیدند چرخ و دهن

حاضرند بود به اصرار و استبداد طالب داشته شریک مجلس ساختند آن عالیجناب ابواب
پند و نصیحت بر روی جمیع کوران خصوصاً بر روی دهر تراشت و جرجو دهن کشو و دریا
نرگ منازعت و اختیار مصاحبت انواع نصیحت نمود چون کارکنان قضا و قدر را
درین پرده کارها ساختنی و بساخون بر زمین ریختنی بود جرجو دهن گوش برین پند
نمودند نه تنها بلکه درین فکر افتاد که آن والا جناب را به تدریج بگیرد تا جمیع
پایندوان که بدولت ایشان است برهم خور و آنجناب پی بر مافی الضمیر او برده
دهن خود را پیش و کشادند و گفتند که تو خیال گرفتن مادی برین که حالت
معامله چیست چون جرجو دهن دروان دوان آنجناب نگاه می کند می بیند که فوج
کثیر و جمعی غنیمت از هر طرف به محافظت سری کرشن استاده است و بطرف دیگر سواران
جنگ آراسته و پاینده دوان کوروان را ختم کرده علم نصرت و فیروزی افزاشته اند
جرجو دهن سرانجامه و تحمل و بغایت خطر شد اما تا هم از حرکات خود باز نسیان
از غایت شامت اعمال بچنان آماده بهالت ماند باری کرشن از انجانی نیل مرام
بر خاسته روانه اندر پست و ملی شد و وقت رخصت به حاضرین گفت که حالا این سلطنت
رخصت کردم باز ایشان را در جهان نه بینم الغرض آن والا جناب بعد طی منازل
مراحل بد ملی رسیده از حالات مشروحی پاینده دوان را شرف آگهی داده و هدایت

بجنگ و جدال کرده و بطرف دوار کاظم حضرت برافراشت و به صورت پانده و آن پادشاهان
 رزم و پیکار پر و افتخار و راجه های اطراف و اکناف را که بایشان مراسم داشتند
 به اعانت طلبیدند و از آن طرف جرجو دهن هم فکر فراخی لشکر افتاده راجه های عظیم الشان
 بعد و نحو و طلبید.

سپاهی فراز آمد از هر کران	برزم از یلان جهان چانستان
نه از مرگ شان بیم نزیغ تیند	نه از آب باک و نزارشش گریز
پردی یگانه باوشش گروه	پی زخم سندان پی حمله کوه

بعد فراهم آمدن چنین لشکری گران جرجو دهن بطلب اعانت بحضور سرتی کشن بدوار کا
 شتافت پانده و آن انجیر یافته آرجن را نیز عقب او باستدعای امداد بحضور آن سلطان
 کوئین فرستادند هر دو بیک وقت رسیدند آن وقت سرتی کشن با ستراحت بودند جرجو دهن
 بطرف بالین آرجن بطرف پائین نشست چون چشم بکشا و اول نظر بر آرجن افتاد
 بعد از آن جرجو دهن و آرجن هر دو کس استدعای اعانت کردند آن والا جناب
 استدعای فریقین مقرون به اجابت فرمود و لشکر خود را به جرجو دهن و ذات بی سلاح
 خود را به پانده و آن حواله فرمود هر دو بجایالات خویش نشا و ان نشا و ان بهو اطن خود را
 برگشتند تا آنکه هفت چهره بی لشکر بجانب پانده و آن و یازده چهره بی در ظل رایت

کوروان جمع آمد و بساعت مختار و لشکر بیدان آمدند و از طرفین صفوف جرات عار برانجا
 و قول و اتمش حسب قواعد مقررده آن زمان ترتیب یافت سمری کرشن خدمت ارا به رانی
 ارجن بر دست همت خود گرفتند ارجن با سمری کرشن گفت که ارا به مراد در میان لشکر کوروان
 بر بند تا بنظر اجالی حالات لشکر ایشان را مشاهده بکنم کرشن اسپان ارا به را عنان
 داده بیدان آورد و ارجن دید که تمامی خوییشان و عزیزان و استادان و دوستان
 و یاران که جمع آمده آماده کارزار و مستعد بجدال و قتال اند و خصوصاً به سیم تپانه که چند فریقین
 بود و هر سه سالاری لشکر کوروان علم بیدان افرخته و هر تریزین سیر گرفته متوجه جنگ و سیز
 است ارجن بشاهد این حال رنگ بر رو باخت و کان از دست بیا فگند و گفت که من
 چنین جنگ نمی خواهم که خوییشان و عزیزان و بزرگان کشته شوند و خون ایشان بزرگ
 من باشد بالفرض اگر فتح یا فتم تا چند نخواهم زیست و تا چند کوس دولت نخواهم توانست
 پس برای نندگانی و دولت چند روزه و بال جا و دانی گوارا انداریم کرشن چون حالت
 او چنین دید بر او نفرین کرد و گفت که از قوم سلاطین باشی و این چنین خیالات نامردانه
 در دل می آری مردان جنگ اگر حالت تو بشنوند جل برزبونی تو نکنند و بگویند که
 لشکر اعدا را دیده ترسناکی در خاطر تو راه یافته پس کمان را بدست بگیر و خون دشمن
 بریز که قضا را درین پرده کارهاست و قدر را درین محاسبه اسرار با این

گفت و درین خود را بکشا و آرجن را بگفت که اسرار الهی به بین آرجن می بیند که جزو
 صفوت کوروان و پانده وان جمع آمده آماده کارزار اند و کوروان شکست یافته
 و پانده وان علم فتح و فیروزی در میدان نبرد برافراشته اند آرجن بشا بدو این حال
 بپای کرشن اقامد و کان را گرفته آماده جنگ گردید مقارن این حال راجه بدشتر
 از ارا به فرود آمده متوجه لشکر انداشده با کسے راز خود نگفت که بچه کار میرود همه
 پنج برادران و کرشن همراهی او اختیار کردند کوروان این حال دیده مراتب شحالی
 بجای آوردند که پانده وان جمعیت مارا دیده از غایت خوف و خطر ترک اراده نموده
 از در عجز می آیند- جدشتر خاموش بطرف لشکر ایشان می رفت تا بخدمت بهیکم پیامد سید
 پایی ایشان بوسید و گفت که به طلب جازت پیش شما آمده ام که چون بزرگ خاندان
 هستی پس دل از شما چگونه پایجا ده بیکار نهیم بهیکم پیامه دعای خیر داده اجازت اواز بخا
 نند و در و ناچار چارج و کر پا چارج و راجه شل آمده همچنین بخدمت ایشان نیز عرض نمود
 ایشان هم دعای فتحیابی داده اجازت جنگ دادند- درین صورت جدشتر به لشکر خود
 با هزاران هزار کامرانی واپس آمده حکم بجنگ داد- آرجن اول تیری با هستگی
 بر پایی بهیکم پیامه زد که مرا دشمنان زمین بوس و بجای آوری خدمت بود این دانا سے
 رموز جنگ تیری که مقصودش از دعای فتح و ظفر باشد بجوابش بر آرجن انداخت بعد از آن

بهیچک تناسه بر ابره سوار شده بمقابل آمد و نیزه بدست گرفت و به آواز بلند دعا کرد که الهی
حق نظر فیکم باشد فضل و کرم تو شامل حال او گردان بگفت و جنگ شروع کرد آن چنان جنگی
از طرفین بوقوع آمد که فلک با هزاران هزار چشم انجم بحیرت می نگریست و زمانه انگشت
تعجب بدندان می گزید.

نظم

زگر و سپهر روشنایی نماند	زخورشید شب را جدائی نماند
زنیزه ز پیکان هوا تیره گشت	همین آفتاب اندران خیره گشت
خروش سواران اسپان بدشت	ز بهرام و کیوان همین برگزشت
همه تیغ و ساعد ز خون گشته لعل	خروشان شده خاک در زیر فعل
خندنگ سپهر کرد ز آهن گذار	چو مرغ دو پر بر سر مرغزار
سنان بر سر رموی بازی کنان	بخون وی دشمن غازی کنان

نخست بهیم سین از لشکر پانده و آن بیدان آمد و چنان نعره بر کشید که لرزه در زمین و زمان
افتاد بسیاری را از خندنگ های جانستان بر خاک هلاکت انداخت و هزار ها کس را
به ضرب شمشیر آواره صحرای عدم ساخت نظم

بهر جا که بازو برافراخته	سر خصم در پایش انداخته
شد بر تنی تانم پر دختش	نزد بر سر می تانید اختش

ازین نیز از جمله های مروان و چیتکش های رستم از زره در میان مخالف در انداخت و
صفوف اعدا را چون بنات انقش در هم و بر هم ساخت -

هر آنکه که خنجر برافراشته	بیک ضرب از تن سرانداخته
نه با جنگ او کوه را پایی بود	نه با خشم او پیل را جای بود

و از طرف دیگر جرجو دهن با بها و دران جان سپار و یلان خنجر گذار بمقابله برآمده قیامتی
و حشری ظاهر گردید که تا ز معرکه شجاعت و شهسواری میدان جلاوت به یک پیکار پیوسته
لشکر کوروان امتیاز داشت اسپان را پادشاهان داد و چون برق و باد آتش زن
خون شورش مخالفان گشت -

همین تاخت اندر فراز و نشیب	همین زد و بگریز و پرتاب و رکیب
نیز زیده جانفش یک مشت خاک	همی شد ز گریزش هوا چاک چاک

از اینجا که به یک پیکار تمامه از موزدانان علوم جنگ و از شجاعان بانام و ننگ بود چندان
علوم و فنون درین معرکه ظاهر نمود و آنقدر را و شجاعت و بسالت در داد که پاسی
تیمات پاندهوان از پا درآمد و نزدیک بود که شکست فاش نصیب حال پاندهوان
گرد و اما بطریق اولی و دوم سهری کرشن که به نفس نفیس درین معرکه قوت افزای لشکر
پاندهوان بود و شکست ایشان مبدل به فتح و ظفر گردید و به یک پیکار تمامه بعد جنگ بسیار

بر روز دهم از دست سگندی پسر راجه دروید مجروح گردیده از پا در افتاد - ائین واقع
 هوش را با تغییری بحال کوروان راه یافت و هر اسی عظیم در لشکر ایشان ظاهر گردید اما
 جرجو دهن هر یک را در آن داده آموخته جنگ نمود و در و ناچار جرجو دستا و خود را
 به سپه سالاری برداشت او هفت روز کارنامه با بجا آورد و روز هفتم خود را طعمه
 تیغ اجل ساخت تا آنکه جرجو دهن کرن را به سپه سالاری امتیاز بخشیده به میدان فرستاد
 او هم نیم روز جنگ های صعب سخت نموده در کار قبله ججازی جان سپاری نمود پس
 سپه سالاری لشکر به استخوانهایان قرار گرفت آمدن او به میدان همان بود و شکست
 یافتن همان بعد از آن جرجو دهن را که همت بشکست و روز روشن در چشم او سیاه
 گردید گویند که چون آثار شکست بطرف کوروان نایان گردید جرجو دهن مضطرب و سرسبز
 شده پیش گامد هاری مادر خود آمد و گفت دعای خیر حق من بفرما که درین معرکه نصرت
 یابم مادرش گفت که خداوند تعالی که محافظ جمیع بندگان است اگر حق بجانب است نصرت
 خواهد داد اما با تو سخن میگویم که از روزیکه در حباله از دوان پدرت راجه و هر تراشت
 آمده ام بنابر آن که او بصارت ندانست من هم گوارا نکردم که چشم بینا داشته باشم
 و اما پاره چشم خود بسته میدارم و لایحه جانت می خواهم که چشم خود را کشاده
 بدین ترانگه بکنم که از تاثیر آن چه تو همه از آهن شود و سلاخی و ضربی بر تو کارگر نیاید

جرجو دهن برهنه شد اما از غایت شرم و حیا حائل گل برستر و اطراف آن نگاه داشت
 چون مادرش پارچه از چشم خود بکشد و سوا سی آن مقام که از حائل گلها پوشیده بود دهن
 از آهین گردید اکنون این قصه را همین جا گذاشته باز بر سر مدعای آیم که چون تمام
 سرداران و افسران جرجو دهن کشته بخاک و خون طپیدند جرجو دهن خود و نفس
 نفیس میدان جنگ آمد و جنگی صعب و رزمی سخت نمود و بالاخر صورت فتح و ظفر
 در آئینه حال خود ندیده از میدان عثمان بر تافت و در دریای مخفی شد پادشاهان و پادشاهان
 به تبس و فرستادند چون دریافتند که در فلان دریا او خود را پوشیده داشته است
 فی الفور ایشان با سربازی کرشن بد آن مقام در رسیدند و آواز دادند که ای جرجو دهن
 چرا خود را در دریای مخفی داشتی حالا با همه یار سر تو رسیده ایم بیای تا با تو جنگ بگیریم
 و دیگر سخنان طعنه آمیز و شورانگیز گفته طبعش را با اشتعال آوردند تا جرجو دهن از دریا
 برآمد و آماده جنگ شد و درین اثنا بلبهدر بر او سربازی کرشن هم از زیارت اماکن
 متبرکه که در رسید قرار یافت که آوان بهم با جرجو دهن جنگ کند چون هر دو شاگرد بلبهدر
 بودند از ایشان اجازت خواستند بلبهدر فرمود که نزدیک من بهتر است که این جنگ
 بمقام کور و چتر واقع شود و تا که هر که از شما کشته گردد از نعمت بهشت محروم ماند پس
 ایشان از آنجا به مقام کور چتر که نه کرده مسافت داشت آمده آغاز رزم کردند

از طرفین چنان جنگی عظیم واقع شد که اگر خامه و دوزبان بنگارش آن گرایش نماید
 سخن به دراز می کشد بالاخر چون آثار شکست و هزیمت به طرف بهیم سین
 ظاهر گردید حضور سرای کرشن واقف بود و ندک بدن پالین جرجو دهن آهین نشده است
 بلکه بحالت اصلی مانده است پس به آرجن فرمود که اگر اینوقت بهیم گرز خود را بران
 جرجو دهن بزنند فتنش ممکن است و الا کار بر او سخت گردیده آرجن دست بران خود نهاد
 بهیم را اشاره کرد او فی الفور پی بدعا برده و در انتها از فرصت گردید بعد جنگ بسیار
 زود و خردی شمار بهیم فرصت یافته چنان گریزی بران جرجو دهن زد که ران او
 شکسته شد فی الفور بر زمین افتاده بی طاقت گردید و روشن را چار سو برخواست
 هنگامه قیامت پدیدار شد کوسن نفیر و دیگر سازهای آنکه آنرا کسی بنواز و ند
 به تنبیت این فتح و نصرت بنوازش آمدند و دیوتها از آسمان گلهای بر سر بهیم ریختند بهیم
 فی الفور نزد جرجو دهن رسیده لکدی بر سر او زد و گفت که بعنایت منتم حقیقی امروز
 انتقام خود گرفتم این ادای او بر راجه جدش گران آمد او را سرزنش کرد و شسته
 مضبوط بر سر بهیم زد و خود نزد جرجو دهن آمده سر به پائی او نهاد و بسیار بسیار
 گریست.

نظم

زود عیانی گره کرد باز

ایالین آهسته آمد فران

سرخشته را بر سر بران نهساو	شب تیره بر روز نشانی نه
وزان پس بدو گفت گامی تاجدار	جگر بشمارم چاکر شهریار
نخواهم که بر خاک بودی سرت	نه آموخه خون غدی پیکر است
ولیکن چه سود است این کار بود	آصف ندارد درین کار سود
اگر تا چو سر بر افراشته	کمر بند او چاکری ساخته
چرا مرگم را نیافتاد شوم	چرا بی نکر دم درین راه گم
مگر ناله شاه نه شنیده	نه روی چنین روز را دیده

در همین اثنا بلبله غضب آمده بی جنگ بهیم برخاست و گفت چون از رو سگد هر دم
ضرب گزیر جیم اسفل تار و است و بهیم سین مر تکس باین حرکت بیاشده بالا با او جنگ
کرده تمامی خانوادۀ او را می کشم سمری کرشن او را در آغوش گرفت و از کلمات
شیرین و سخن بای و نشین آتش غضب او را منطفی گردانید آخر بلبله را از غایت
طال فی الفور سوی دوار کشتافت پانده و ان مراتب شکر و محبت و نو از مش
سمری کرشن بجا آورده گفتند که بطویل توجه نمایان آفات از سرین و در شدند و
فتوحات تازه و تازه پس حاصل گردیدند حالا اندیشه فالها است که مبادا آخر شربت
و گانداری های بخت من نمایند که ما همه برادران بعد حصول این فتح باین بلای تازه

گرفتار آئیم باید که فکری درین باب بفرمایند که این اندیشه هم بر طرف گرد و کوشش پانددوان
 همراه گرفته از آن میدان رزم متوجه مستلما پوشیده چون به ایوان کوروان رسید
 پانددوان را بیرون گذاشته خود پیش و هر تراشت رفت و حالات جنگ را یابین شایسته
 داده اند و اخبار واقعه جرجو دهن نمود و هر تراشت به استماع این خبر هوش را با هوش
 از سر باخت و از تخت بر زمین افتاد بعد ساعتی که به هوش آمد ستری کرشن نصاح دلپسند
 سوار بر اسب و سپاه در میان آورده او را بر جای خود آورده و به ایامی و هر تراشت پیش
 گاند هاری رفت و او را نیز ازین ساخته جانگزا خبر نمود گاند هاری بشنیدن این واقعه
 غم اندوز سر خود را بر زمین زد و از ناله های جانگزا زمین و زمان را در جنبش آورد و آخر
 ستری کرشن به انواع نصاح او را هم فی الجمله تسکین داد و در خلال این احوال که پا چارج
 و استهوتها مان و کثرت بر ما هر سه کسان پیش جرجو دهن که بسمل به میدان افتاده بود
 آمده گریه و زاری آغاز کردند و گفتند که حالا فکری از تدبیر و تزییر هر چه امکان دارد
 بعمل آورده و ما را از روزگار اعدا بر می آریم و حق نمک ادای نمی آیم این گفته
 در لشکر پانددوان آنچه که باقی مانده بودند آمدند و علی تازه کرده و مهتا دیو را بر خود
 هم بان ساخته و شمیری حاصل نموده و منزل درشت دهن که سپه سالار لشکر پانددوان
 فرزند راجه دروید و پیرا در ویدی بود آمد چه می بیند که او در غرگاهی بر تخت مرصع

خوابیده است و زنان صاحب جمال و کنیزان عظیم المثال اما در خدمت او بودند و اندک
 استهوتها مان بر سر او رسیده لکن سینه زو چون درشت و من بیدار شد و دشمن را بر سر
 یافته گفت که این چه نام روی است که مرا در خواب می کشی بوقت جنگ گاهی حریف
 جنگ من گشتی استهوتها مان بچوب چنان شمشیری بر سر او زد که سرش از تن جدا شد
 زنان و بگریه افتادند و لشکر خبر شد همه با جنگ بر خاستند هنگامه زد و خورد و بیهوشی
 همان روز و پدی هم از خانه پدر خود و لشکر آمده بود و هر پنج پسرانش که هر یک
 از هر پنج برادران بود و مد حال کشته شدن درشت و من شنیده برای جنگ مسلح
 بیرون آمدند و با استهوتها مان جنگ کرده هر پنج برادران کشته شدند و سکنه می
 برادر خود و درشت و من چون انکشاف و استدراک این واقعه نمود فی الفور
 بخوش تمام بچنگ رسید و نیروی عظیم کرد اما چون وقت مرگ او رسیده بود و از دست
 استهوتها مان کشته گردیده رفاقت برادر کلان اختیار نمود و قتی که او کشته شد
 از پیکرش صورت مهابت کالی پیدا شد شکله غریب و مهیب بود و هر قدر که مردم کشته می شدند
 خون همه را می خورد و درین اثنا سائک این احوال کثیر الاختلال شنیده با فوج
 جادوان از لشکر خود حرکت نمود و در آن معرکه قیامت اثر چون برق و باد
 در رسیده هنگامه کارزار برآراست آنقدر جنگی سخت و خونریزی عظیم شد که در تمام

ایام جنگ آنها بهار تهم گاهی چنین جنگ نشده بود پدر پسر را می کشت و برادر برادر
 را می زد و غیره در میان مردم مانده بود آخر استهوتها مان سرهای هر پنج پسران
 در قبری از شن جدا ساخته و بفرار آنها و وقت دیدن سپیده صبح خدمت
 جرجو دهن آمد و او را از غفلت بوشیار کرده گفت که بهوش بیا مشوه تازه و
 تشنه نیستی بهار برای تو آورده ام جرجو دهن بر فاست استهوتها مان به خیال خود میداشت
 که خود پانده وان را کشته است چرا که هر پنج پسران مشابه به پدران خود بودند جرجو دهن
 دول بسیار شادمان گردید چون نگاه کرد و شناخت که این سرها از پسران پانده وان
 است بسیار شگفت گردید و گفت که خیلی بد کردی که خانواده ما از پنج دهن بر افگندی
 مرا خصومت با پانده وان بود و نه باین طفلان گویند که منجان بوقت لاوت جرجو دهن
 گفته بودند که وقتیکه شادی و غم خاطر جرجو دهن فراهم آید آنوقت وفات جرجو دهن
 صورت بدد پس دین و قضا که شادی و غم هر دو یک باشند و وقت هم برابر شد
 جرجو دهن و اشعی اجل را الهی است جابت گفت نظر

که بغداد را کردی کاخ و کرخ	که بوی و کوری در آمد به چرخ
که وار و بام شد این راه را	چنین است هم این گذرگاه را
یکی را به هنگامه گوید که خسته	یکی را و آرد به هنگامه خسته

فلک نیست یکسان با غوشش تو | طراز دورنگ است بر دوشش تو

هنوز پانذوان با سمری کرشن در سگنا پور بودند که پهلوان درشت دهن اراهر را تمیز
 رانده خود را پیش ایشان رسانید و احوال پر اختلال کشته شدن پسران در ویدی
 و دیگر خرابی لشکر از دست استهوتها مان اظهار نمود و ده هشت برادر اک این خبر و حشت اثر
 چنان بهوش گردید که تاویر بهوش نیامد سمری کرشن گلاب بر رویش افشانده او را
 بهوش آوردند و وقت پانذوان با سمری کرشن در او رسیدند و خانه خرابی خود
 و بیابانی در ویدی دیده نمکی تازه بر جراحات افشانند و در ویدی می گفت که از روزیکه
 در خانه شما آمده ام روزی بعشرت نه گذرانیدم و انواع از حسرت بر کشیدم حال
 نوبت باین رسید که همه پسران و برادران من کشته شدند یکی هم از آن نماند که لختی خاطر
 خسته را از تسکین داده باشم بعد از آن بسا سخنهای طنز آمیز و کلمات درو انگیز
 بر زبان آورده با پانذوان گفت که تا وقتیکه سر استهوتها مان پیش من نخواهد آمد آرام
 نخواهم گرفت چه هشت بادی نمکین خاطری حزین با در ویدی گفت که آنچه مشیت ایزدی
 خواسته سمری بود به ظهور آمد حالا تعجب است که خون بر من و او ستا و زاده را ریختن گوار
 میکنی در ویدی گفت که ازین اراده از گفته تو باز آمدم اما او جو اهری بر سر خود
 وارو که از روز ولادتش با او پیدا شده و آن چنان جو اهری است که پیش هر کس که

باشد و او شرب ما را قیاح به روشنی نیکو دود از ضرب تیری و خنجر می آید بی بر او نمی
 آنرا بیار برین کفایت میکند هم سینه به نامدم برابر او سوار شد گشتن با آرجن گفت که من
 اندیشه دارم اگر استهوتهایمان تیر آتشین بر هم رسد و دفع آن از و مشکل است بیا
 ما هم عقب ایشان برسیم و اعانت او کنیم پس آرجن را گشتن سوار کرده عنان ارا به دست
 خود گرفت و چنان تیز رفت که بر او بر هم رسید چنان وقت استهوتهایمان بر کنار دریای
 تنگ رسیده به اتفاق سر می پیاس و دیگر که پیشتران مشغول عبادت بود استهوتهایمان
 و بد که بر هم رسیدن و آرجن و سر می گشتن چنان برق باد با جوش و خروش سوی او می آیند
 فی الفور تیر آتشین از کان خود را کرد آتش در تمام وحوش و طیور و باغ و درخت
 آتش را قیامت پیدا شد آرجن هم برابر آن تیری آتشین از کان بگذاشت و آن دم هر چه
 حالت رو نمود و آنچه بنگامه بر روی روز آمدند خامه را یا رومی تحریر و نه زبان را طاعت
 تقریر بالاخر پیاس در میان افتاد و با آرجن گفت که خدنگ خود را واپس گیر و عذاب
 اوف مردم و صنوف و حیات برگردون خود دیگر آرجن گفت که تعجب است که مرا نصیحت
 میکنی و آن بر من زاده را هیچ نیکوی پیاس به استهوتهایمان گفت که تیر خود را بچرا واپس
 نیکویی گفت که پدر من و قتی که مرا و آرجن را تعلیم میداد مرا واپس گرفتن آن را موعظه
 اما آرجن را بران قادر نموده است اگر او بخواند تیر خود و مرا واپس بگیرد

ارجن گفت اگر استهوتها مان جو اهر از سر خود کشیده بن و بد البته این کار بکنم استهوتها مان
 فی الفور بد رنج در آمده و جو اهر را از سر کشیده با ارجن داد و ارجن جو اهر را از سر گرفته
 تیر خود و استهوتها مان را واپس گرفت و شادان شادان پیش در و پدی آمد و جو اهر را و
 داد و او به ارجن بخشید و ارجن آنرا به راهم جلد شتر داد و اکنون ازین انو کار و گفتار
 در گذشته باز سر رشته مقصود بدست می آید که گاند هاری خبر واقعه جرجو دهن از زبان کیش
 شنیده با محترمان حرم او و دیگر زنان که شوهران و پسران شان درین محله که بجا آمده بودند
 در میدان جنگ آمده بر نعش جرجو دهن ناله و زاری بنیاد نهاد و ازین طرف در و پدی
 هم در غم پسران و برادران خویش با حالتی زار و نزار بر زمگاه رسیده جزع و فزع
 آغاز نمود گاند هاری با در و پدی گفت که این چه روز بد مرا و شمار پیش آمده که حسرت و
 به یک حال گرفتاریم.

شعر

بنال بلبل اگر بامنت سر یاری است	که ما دو بلبل زاریم و کار ما زاری است
---------------------------------	---------------------------------------

کرشن و پاندوان بدان مقام حیرت انجام در رسیدند و به نصاح و مواعظ و دل داری
 ایشان کردند گاند هاری با کرشن گفت که ای کرشن این همه پسران من به طفیل تو و خاک
 خون طپیدند و از بی مهربی تو نیز خاک رسیدند ترا چندان لشکر و چشم بود که اگر می خواستی
 هر دو را از جنگ باز میداشتی حالا از خدا اینها هم که چنانکه خانواد که مرا بر باد دادی

خاندان تو در یک روز اینج وین برافتد سری کرشن بخندید و گفت که چرا زبان خود را باین
 سخن ناسزا خراب کردی این امر از ازل مقرر شده بود و من خود بر آن آگاهی داشتم
 حالا اگر دعائی برای تو بکنم ترا دشوهر ترا به دوزخ بفرستم گانه هاری معذرت نمود و
 از اینجا برخاسته بدر رفت که شاید کرشن دعای بد برای او بکند آخر کرشن پانده وان را
 خدمت راجه و هر تراشت برده سفارش ایشان بسیار نمود و هر تراشت هر چهار
 برادران را در بغل گرفت و نوازش کرد چون نوبت بهیم رسید سری کرشن تصویر بهیم
 که از آهن درست ساخته همراه برده بود پیش نمود و هر تراشت از بهیم پیش با بهیم ملاقات داشت
 چنان او را در بغل گرفته بهیشت و زور کرد که خود بهیشت شد و تصویر آهن پاره پاره گردید
 چون بهیشت آمد تا سفت نمود که من بهیم را بیخنده گشتم کرشن بخندید و گفت که چون از پیشتر
 بر مافی الضمیر شما مطلع بودم پس او را نیاوردم و تصویرش پیش شما بگذارم راجه و هر تراشت
 شادمان شد و شکر کرشن بجا آورد و بهیم را طلبیده به آغوش گرفت و نوازش نمود و بعد
 این واقعه پانده وان بکار کشتگان پرداختند از انجمله درشت دمن و سکنده و پسران
 درویدی و دیگر کشتگان نامی و گرامی را چنانکه حالت ایشان بود با تمام تمام به چوب
 صندل و عود و بادگیر و های خوش آتش دادند و باقی کشتگان را اجابجا آتش فروخته
 کار همه را با انجام رسانیدند در آن وقت طوفان غمی و عجب اندوهی بود و عبرت بر عبرت

می افزود -

نظم

چنین است رسم سرای سبزه	بمانی در و با و دانه برنج
نه دانا گذر یابد از چنگ مرگ	نه جنگ آوردان زیر خفتان ترگ
اگر شاه باشیم و گزرد هشت	بمانی ز خاک است بالین زخشت

و کز سستین راجه چند شهر تخت سلطنت هندستان

راویان اخبار و ناقلان آثار آورده اند که چون راجه چند شهر را این چنین فتحی عظیم
که طراز فتوحات تواند بود از تائید ایزدی دست داد و باعث آنکه تمامی عسکریان
خویشان و بزرگان و دوستان درین هنگامه قیامت اثر گشته شدند و عالم عالم فریجات
غریق بحر فنا گشتند بغایت منموم می بود و اثر فرحناکی بر چهره احوال او نمایان نمی گشت
تا از غایت غم و اندوه آماده ترک دنیا و ترک سلطنت گردید. با و را که این حال
سرمی کشن و سرمی بیاس و راجه و هر تر است همه با به تسکین خاطرش پرداختند و
از نصائح و پذیر و مواعظ بی نظیر خاطر آشفته اش بشا همراه بهیست آوردند تا با اتفاق
رانی این بزرگان عظمت نشان سپید برادرش که بعلم نجوم یگانه و در ادراک
حقایق حال و استقبال منتخب زمانه بود ساعتی سعید برای تخت نشینی او مقرر فرمود
و ساعت مختار بر تخت زرین که مرصع به جوهر شب تاب و از آبا و اجداد او یادگار بود

به هزاران هزار شوکت و شمت جلوس فرمود و راجه و هر تراشت و کمرش و ستری بیاس و
 دهم رکبه چهارم شتر را بر داشته بران تخت نشانیدند و مبارکباد سلطنت گفتند و خوانهای
 زر و جواهر بر سرش ریختند شتر

ز یک طرف زر و از یک طرف گهر میر خیزت | گهر طبق طبق و زر سپر سپر میر خیزت

درین دربار عظیم الشان تمامی صندلی های طلا و نقره هر طرف گسترده بودند راجه های
 عظیم الشان و رکبه شتران ریاضت نشان بقدر مراتب و درجات بران صندلیها نشستن
 راجه چهارم شتر بعد از ساعتی از تخت برخاست و پای کمرش و بیاس و راجه دهم تراشت را
 به سینه و ایشان را بر تخت خود بنشانید و پیشکش های نرسنه و تحایفهایی بها از قماش پارچه
 زر و جواهر و فیل و اسب و ارا به های مرصع پیش خود و طلبید اول به سری کمرش و بعد
 ازان به بیاس و ازان پس بر راجه دهم تراشت پیشکش نمود و بیاس از جواهر پیشکش او
 یک قطعه با قوت قبول نمود و به سائک و سهیل و پسر جراسنده و جتس برادر خود و جودین
 که روز اول جنگ مها بهار تهم از برادر و پدر خود اختیار مفارقت نموده رفاقت پانده و آن
 اختیار کرده بود و نیز به دیگر امرای عظام و برهمنان و رکبه شتران عالی مقام آنقدر
 زر و جواهر و اسب و فیل و ارا به های مرصع بخشید که اندازه آن از احاطه تقریر و
 تحریر بیرون است بعد ازان بر راجه دهم تراشت عرض نمود که به استرضای شما خود را

متحمل این جزئیات ساخته ام و با سلطنت و پادشاهی بردوش خود گرفته ام اما شما را همان
 غلام کمترین رستم که بودم کار یکم خواهم کرد بغیر رضای شما نخواهم کرد و قدمی بغیر اجازت
 شما نخواهم نهاد امیدوارم که مرا غلام کمترین دانسته دوام بر کارهای سلطنت و امور
 مملکت فرمان داده باشی و هر تراشت بگریست و گفت که اسی راجه جدیتر چنانکه عزت
 حرمت مرا نگاه داشتی از خدا میخواهم که او دائم محافظت عزت و حرمت تو باشد بعد این
 گفتگو راجه جدیتر به جمع حاضرین دربار و سفیران هر دو پایای مملکت و اعیان
 سلطنت مخاطب گشته فرمود که شما دوام خود را در خدمت گذاری و استرضای
 راجه جدیتر تراشت مصروف و مشغول دارند و بهر چه او فرمان دهد بجا آورند در همان
 مجلس امروز ارت سلطنت به بهیم سین مقرر نمود و وزارت صدیقه خزانه بهنجی داد و
 نکل را بخشی الملک و آرجن را سپه سالار لشکر ساخت و سپه یو را پیش خود نگاهداشت
 که مقاصد جمیع اهل اغراض را بی واسطه بعرض رسانیده بپیرایه سمر انجام پوشانیده باشد
 و خانه جرجو و بن را که مثل شهری بود و اکثر ایوانات از طلا و جواهر شب تاب
 ساخته بودند و هزاران هزار غلامان صاحب جمال و کنیزان عظیم المثال و گنجهای
 بیحد و مرتبها مزین بود و بهیم سین عطا فرمود و خانه دوساسن که کم از و نبود به آرجن
 داد و خانه شکس را به سپه یو و خانه کران را به تکل بخشید و فرزندان و زنان کران را طلبید

نوازش بسیار فرمود و برای کرن بسیار گریه نمود و آرجن را بفرمود که پسر کلان کرن را
 بسیار و در تربیت او بکوشد و حق پرداخت او بجا آورد و ملکی که کرن در تصرف داشت
 همه به پسران او بخشید چنانچه پسر کلان او در علوم و فنون جنگ و فضل و کمال چنان یگانه
 برآمد که گوی سبقت از معصران ربو و که ذکرش بر جایی خود خواهد آمد.

ذکر رفتن راجه جدهشتر با اتفاق سمری کرشن پیش بهیکم تیمار و در یافتن امور
 سلطنت و رموز معرفت و جواب دادن او

گویند که چون بهیکم تیمار از دست سکندی زخمهای کاری خورده بر زمین افتاد و بسبب آنکه
 پدرش بجای او دعا کرده بود که تا وقتیکه او مرگ خود را نداند و نخواهد وفات او صورت نپذیرد
 در اینصورت بهیکم تیمار بجای خسته بر زمین افتاده انتظار می کشید که چون ایام حسن و متحسن
 برسد از جناب باری تعالی دعائی برای مرگ خود بکند و پاهای این جهان بی بقا بعالم
 بقا ببرد در اینصورت سمری کرشن با راجه جدهشتر گفت که شمار خدمت بهیکم تیمار باید رفت
 سخنان معقول و منقول از او باید شنید که این چنین شخصی و انا که نظیر خود نداشت ازین عالم
 آماده سفر است صحبت او عظیمت باید انگاشت به اتفاق این را می راجه جدهشتر
 با سمری کرشن بر بالین آن مسافر منزل عدم رسید و پامی او را به بوسید و بر آسوده
 گریه ها کرد سمری کرشن سفارش نمود که راجه جدهشتر فرزندانش را استیلا بخوابد که از شما هدایت

نیکسگیر و در همان چراغ دانش بمنزل مقصود برسد بهیکم پیامه بعد از دیرین چشم خود بکشتار
و باو گفت که حال من میخواهم که جز ذکر حق جلشانه بذر دیگری پرورم اما بگفته شما و بخاطر
این عزیز که مرا عزیزتر از جان است سختی چند میگویم بگوش هوش باید شنید راجه جدیتر
شکر این عنایت عظمی بجا آورده بزائوی او بانشست و گوش بر گفتار گوهر بار او نهاد

مقاله است بهیکم پیامه

بهیکم پیامه گفت که بر خلائق لازم است که اول صبح که برخیزد یا در حق سبحانه تعالی بکند و
مدتی اوقات خود را صرف یا در حق وارد نماید برکت آن روزی به او برسد بعد از آن
هر کس هر کاریکه داشته باشد اوقات خود را در آن صرف نماید گاهی بیکار نه باشد شخصی که خود
را بیکاری دارد دشمن خلق خدا است - بادشاهان را باید که راست قول باشند و دروغ
نگویند - اگر چه دروغ برای همه کس بد است - آلا بادشاهان را بسیار بد است - چرا که اثر
مزاج بادشاهان بیشتر بر خلائق میگذرد - و همان واج می باید - بادشاه را باید که خجی باشد
و غضب و خوش خلقی بوقع خود داشته باشد - پیوسته غضبناک هم نباشد که هیچکس از ترس او
سورملکی با و نتواند رسانید - و نه چنان خوش خلق باید بود که ترس او از دل خدای تعالی
برخیزد - و فتنه و فساد و در ملک او رواج یابد - و با خدنگاران که پیوسته بخدشاند
باشند اصلا نزل و خنده نه نماید - و ایشان را بر سر خلق قساوت نکند - مردم شریف

اصیل را تربیت نماید و دائما در فکر باشد که لشکر و ولایت او زیاده شود - بادشاهان را
 به جمیع امور نسبت به عامه ظالیق نیست چنانکه گفته اند که اگر از استا و یار دوست قدیم بادشاه
 خطائی سر برزند بادشاه را لازم است که او را فی الفور به سیاست رسانند - مگر بدیگران
 نمی رسد که این کار بکنند که حقوق او ستاد و دوست قدیم را ضایع سازند - دیگر بادشاه
 را باید که طمع در مال بنده پانته کند - و به همتا نقد را لیکه واجب گرفتن است قناعت
 نماید - بادشاه را باید که گناه بنده پانته خدای عفو کرده باشد اما گناهی که از ان در گذر
 لازم نیست در گذرنه سازد - و اما رعیت و سپاهی را از خود مسرور و مشکور دارد چرا که
 بادشاهی بادشاهان از سپاه و رعیت است و این هر دو طبقه وابسته یکدیگر اند اگر
 سپاه خوشنود است رعیت و بادشاه هر دو در امن می توانند بود - و اگر رعیت شاد و
 آباد است بادشاه و سپاه محتاج به ترس نخواهند بود و خزانه رعیت خزانه بادشاه است
 هرگاه که ضرورت اقتد ممکن است که رعایا مداد بادشاه خود نمایند - بادشاه را باید که
 در دفع دشمنان بکوشد و بعدل ولایت خود را نگاه دارد در عدل بکروزه ثواب
 عبادت هزار ساله حاصل میشود - **نقل است** که راجه مانند آما چون عدل و خیرات
 بسیار کرد و تمام دنیا را از رحم و کرم خود شاد و آباد ساخت خواهش و شد که در بشن لوک
 یعنی تمام ملکوت برود بشن بشکل راجه اندر پیش مانند آما آمد و گفت که چه خواهش چنین

می کنی در دنیا و اذیت و سپاهی بده و اب آن زیاده ازان هزار چندان است. ترا
 باید که مدام به رفاهیت غلایق سعی کنی و اهل فتنه و فساد را در مملکت جا بده. مانند پادشاه
 گفت مردمان ولایت گین و قندار و سیور و بربر و کاشغر و کتک و قلات و قشغر که همه
 لچمه و ترک اند ایشان را چکنم در میان ایشان فتنه و فساد بسیار است ایشان بکار
 برهنان نمی پروا دارند کار چتره بان می کنند. اگر لشکر بر ایشان می برم همه کشته می شوند
 اندر گفت که اگر چه ایشان لچمه اند اما چند چیز در میان این مردم هست که ازان عذاب
 بسیار بایشان می رسد. اول آنکه خدمت مادر و پدر میکنند و حرمت بزرگان استادان
 نگاه میدارند و رسمیکه در میان ایشان مقرر است آنرا بخوبی بجای می آورند. اکثر دزدی
 نمی کنند بعضی ترکان که میکنند آنها هر چه از دزدی می آرند حصه بزرگان خود را حبله
 میکنند و خیرات می دهند و شفقت به فرزندان خود می نمایند از چنین کارهای نیک
 ثواب بسیار بایشان حاصل میشود. و رحمت الهی بر ایشان نازل میگردد. باز مانند پادشاه
 گفت که در جماعت برترین و بهترین و بیش هر چهار طبقه دروغ بسیار رواج یافته اکثر امور
 ناشایسته از ایشان صادر می شوند. این را چه کنم اندر گفت که این امر از غفلت
 حاکمان است بادشاه را باید که تفحص حال مردمان بکند و چند کس را که دروغگو و
 ناشایسته باشند بسیارست رساند پسر دیگری هرگز این کار نخواهد کرد. بادشاه را

باید که بر نفس خود غالب باشد و دست از هوا و هوس نفسانی کوتاه دارد چه بادشاه
اگر بر نفس خود غالب نیست غنیم را چگونه مغلوب تواند ساخت باید که هر کار که بکند در آن
رضای حق ملحوظ دارد و اهل و عیال مردم را از اهل و عیال خود و شمار دوستی و پرستیزگار
باشد و خود را مقبول هر طایفه و ملت دارد و وجه و شش حکم آفتاب داشته باشد که بر هر جا
بتابد و در کار یک نفع عالم باشد اختیار کند و قلعه هائی ولایت خود را از آب غلّه و قشّه و
اسلحه و دیگر ضروریات و مایحتاج معمور دارد اگر حریف بیاید مردم اطراف و نواحی
با خود متفق گردانند و دل های سپاهیان را در قید خود آرد و به انعام و اکرام بنوازد
و موانع و موانشی و اموال رعایا را که در سر راه غنیم باشد از آنجا ویران کرده در پناه قلعه
خود آباد سازد و توپ ها را در همان مقام ویران نصب کند و شهر را بجای آباد کند
که یک طرف وریا و یک طرف کوه باشد و عیال مالداران و سرداران را در آن آباد ساخته
و بجوی ایشان نماید که بسا از ترس جان و مال بجای دیگر و بگریزند نهند و مردم قلعه
بمخضو ر خود آب و طعام نفیس کند و از وقت راه به کفایت صرف نماید که مباد اتمام شود و
قلعه را چنان محکم کند که آمدن لشکر بیگانه ممکن نباشد و از غلّه و زراعت و درخت
هر چه بیرون قلعه باشد همه را بسوزد و اگر حصار خندق عمیق بسازد و چه پیر بندی
تا تواند از قلعه بر طرف سازد و چاسوسان معتد را بر گارد که از اتفاق و اتفاق

امر او رعیت و سپاه اطلاع کاهی بدهند فوج را همه وقت مسلح دارد و بر مورچال خود بگردد
 و گوش بر آواز باشد که مبادا نقیب در جایی نه برده باشد و با مردم و سپاه سلوک و مدارا
 کند و سیاست را موقوف دارد و مردان را بوقت مردانگی بنواز و دیگران را امید
 دهد و سرداران که دو کس متفق باشند به تدبیر اتفاق ایشان به نفاق مبدل کند بادشاه
 را باید که بوقت جنگ هفت امر را نگاه دارد اول خود به احتیاط باشد - دوم دانشمندان
 را برای مشورت بهم رساند سوم از خزانه و جامه خانه با خبر باشد چهارم مصا و ره و جرم
 بقدر گناه نموده باشد پنجم از دوستان خبردار ماند ششم از حالات ملک اطلاع دارد
 هفتم از وقایع که در پایه تخت او بگذرد بیخبری و کلی بران رسیده نظر احتیاط بران نماید
 بر عمر خود گامی اعتماد نکند و در عبادت توجه نماید و رحم و کرم را پیشتر کار و بار خود سازد
 و با زنان مشورت نکند و مردم کم اصل و سفله را از ارشش سازد و هر کاری متعین نه نماید

از بد اصل چشم پبی داشتن	بشنوره زمین تخم بد کاشتن
-------------------------	--------------------------

و نیز بادشاه را باید که به اندک قصوری خدشگاران را سیاست نکند و سخاوت را
 بر همه چیز مقدم دارد مگر بشمطیکه در رضای حق سبحانه تعالی باشد نه برای کسب لذات
 شهوات سخت دل و سخت گونه باشد و بلا تحقیق کسی را نه گشاید از بیمردنی سائل حاجتمندان
 را از پیش خود نه راند و بد نفس و غماز را در خدمت خود راه نهد و مردم سنجیده را در صحبت خود

نگاه دارد و بر دولت و مال خود مغرور نگردد و در تواضع و تعظیم مردم سعی نماید و بعد از شنیدن
 مال پنهان نشود. و حق است و بجا آورد. و دولت از پنهان می پدید آید. دولت حرام را
 طالب نه باشد و محنت کسی را صنایع نه سازد و آنچه در حرم او بگذرد در مجلس نقل نه کند و
 شیوه پست و مفتون زنان نباشد و عده دروغ نگوید و هر چه کند و فاکند تا تواند با مور
 جزوی و کلی برسد. و از ارکان سلطنت اصل مطلق نباشد اکثر اتفاق افتاده است
 که اگر بادشاه عادل است و کار پردازان سلطنت خاین و غیر متدین اند و کار و بار
 سلطنت خللی عظیم راه می باید و عدل بادشاه هیچ بکار نمی آید. دیگر بادشاه را باید که
 به خور و سالان و پیران که از دولت بر افتاده باشند رحم کند هر فقیری که چیزی بطلبد
 البته باید داد و نا امید نه باید کرد و جماعتی که در جنگها عبادت می کنند اگر زر و مالی بخواهند
 باید داد همه ثواب ایشان بر بادشاه میرسد. هر بادشاهی که بر فقیران غریبان
 رحم میکند و گرسنه را سیر می نماید و نامرادان را برادری رساند و در ظاهر بادشاه است و
 بیاطن فرشته. اگر بادشاه عادل است خداوند تعالی بر او شفقت می نماید و در سلطنت او
 برکت می دهد. باران بوقت می بارد و زراعت بسیار میشود و اگر اندک هم می شود
 حاصل بسیار می گردد اگر بادشاه را بضرورتی شدید اتفاق لشکر کشی به ملک است بیگانه افتاد
 باید که اول پیمان شیوه زبان را بخندست غنیمت بفرستد و به اطلاع اطراف و حیل و امید و

انها رشوكت و حشمت و اعلان منفعت و مضرت نموده اعدا را بر اطاعت خود راغب گردانند
و اگر اين كار پيش نرود همت بر تسخير مملكت غنيمت بر گمارد اول رعيت و سپاه خود را با انواع
لطائف و مدارائى و تشفى سازد - و بعد از آن فوجى از بهادران نامدار و پيلان
آزموده كار كه بران اعتماد داشته باشد و بارها ايشان را به انعام و اكرام نواخته باشد
بدفع دشمن بفرستد تا بعون حق سبحانه تعالى اميد هست كه فتح يابد و در الوقت با حسان و
اكرام با رعيت غنيمت پيش آيد - و گناه هاى آمردان را بچشمند و حكومت آن جا را بظالمى
نه سپارد بلكه به حاكى متدين تفويض كند كه ويراى آن مملكت با بادمى گرايد و از شش
يك حصه خراج بگيرد و آن را صرف سپاه تعيينه آن جا نمايد و خود طمع نه كند بعد از آن
كه ملك آبادان و رعيت فارغ البال و شادان گردد و در آن وقت اگر زايده بستاند
مضايقه ندارد و بشهر طي كه دل هاى مردم آزرده نگردند - و نيز بايد كه از زنان
فواحش و خواجه سرايان و زنى را كه به واسطه ناخوشى يك بار او را از پيش خود
رانده باشد به او اعتماد نه نمايد و از مكر و غدر ايشان ايم نياشد و زنان بيوه و معيوب
و درشت زبان و شوخ چشم را در ازدواج خود نه آرد كه فرزندى كه از ايشان ملاوت
يابد خالى از عيوب نخواهد بود و چرا كه اثر مزاج مادران در طبائع كوكان ميشير ميگردد
و نيز در شير دايه ابراي بچه ها احتياط تمام نمايد كه اثر شير بسيار است و نيز بايد دانست كه

اگر بادشاه ظالم است و از حکومتش رعیت سمر و مشکوز نیست - و چنین حالتی بار
بر وقت نمی بارد و بلا از آسمان نازل میشود - و مرض طاعون در مملکت او ظهور می نماید
و هر کس از میان برنجیزد - راجه چند شتر گفت که شماروش بادشاهان بیان فرمودند حالا
بیان فرمایند که عیار این بادشاه چه سلوک باید کرد - بهیچم پتاه گفت اول کار رعایا آنست
که دغای خیر بادشاه میکردند باشد هر کس که در دغای بادشاه تقصیر نماید نه از عمر
بهره می یابد نه از نعمت دنیا آسوده می شود - چرا که اگر بادشاه نه باشد رعیت یک روز
بفراغت نمی تواند بود - و در ولایتیکه مستقل بادشاه نباشد یا زن بادشاه باشد
و ران ملک نباید بود - رعیت را باید که با بادشاه براسنی عمل کرده باشد و بی آنکه بر او
محضل فرستد مال واجب را ادا می نموده باشد و نیز باید که عیب بادشاه خور نشود
و اگر از بادشاهان عیبی بسبب مصلحت ملکی یا از ضعف عقل صادر گردد و هرگز بران
نظر نکنند و اگر کسی پیش او بگوید جواب او سخت دهد اگر تواند از اینجا بر خیزد هر که عیب
بادشاه خود را می شنود بدو زخ می رود - هر کس را واجب است که فسرندگان
نخویشان خود را تعلیم دهد که اطاعت و محبت بادشاه بر خود واجب گردانند و اگر
کسی عیب بادشاه بگوید به شنیدن او راجع شود بلکه او را مانع کند و خطرات
به او بچاید و در مال بادشاهان خیانت نسازد و مال ایشان را بهتر از مال خود

محافظة نماید هر که مال بادشاه را خیانت می کند هرگز از آتش و دوزخ نجات نخواهد یافت
تا تو اند خدمت بادشاه اختیار کند و با خلاص تمام اهتمام بندگی او نماید و رضای او را بر همه
کارها مقدم شمارد و دیانت و امانت را بر خود لازم گرداند و هر که چنین نمی کند از دوزخ و آتش
بادشاه قاصر می باشد مردود دنیا و آخرت می شود - باید که هر رعیت و سپاه بادشاه را
بمنزله جان تصور نماید چه اگر جان نباشد قالب بیجان بجه کار آید بادشاهان نگهبان
ناموس عالم اند پس خیر اندیشی بادشاه بر دوست همت رعایا واجب ترین کارهاست
اگر کسی خلاف حکم بادشاه بکشد ثواب خیرات و عبادت با و نمیرسد هر کسی که اطاعت
بادشاه می کند گویا اطاعت حق سبحانه تعالی می نماید - راجع به پیشتر باز پرسید که ای اندوه
رموز فروع و اصول و ای واقف غوامض معقول و منقول پیچیده است که این هم به بیان
فرمایند که آن کدام افعال بد باشند که بشمارت آن مردود و غضب الهی مبتلا گشته
باشد و دوزخ می افتند و آن کدام عمل خیر اند که از ان مورد رحمت حق سبحانه تعالی
شده از نعمت بهشت بهره ور می شوند - بهر یکم پاسخ گفتم که ای نو چشم آفرین باد بر تو که
چنین سوال نیکو نمودی - بتومی گویم بشنو که هر کسی که با زنان بدان صحبت می کند یا امانت یا
خیانت می سازد - یا عیب جوئی و غمازی شعار خود می نماید یا نقض عهد می سازد یا با نفر
کسی را می کشد یا در میان زن و شوهر تفرقه می اندازد یا دوستان را از دوستی باز می دارد

یاسو و می خورد و پاکتاب بی ضرورت جد می کند یا بازن خود الفت ندارد و دانا به او منقص
 می ماند یا با وجود دسترس خیرات نمی کند و پارسیت را آزار می دهد این چنین مردمان
 به انواع غضب الهی گرفتار گشته بد و زخ می روند و خلاف این کسانی که خدمت پدر
 و مادر و عزت و حرمت او ستاد می نمایند و حقوق ایشان ادا می سازند و یا افتادگان
 را دستگیری می کنند و بر پیاران و محتاجان و بیگسان نظر ترحم می دارند و نیکو آمانک
 خاطر داری به آنان می نمایند و حقوق ولی نعمت خود را نگاه می دارند همه گلچین یا ض
 جنت می شوند - الغرض به حکیم تمامه تابست روز این چنین نصایح ارجمند و مواعظ دلپسند
 بار آچه دهر تراشت گفت چون وقت احسن و سخن که انتظار او می کشید در رسید بصدق
 دل و عائی مرگ خود بجناب حق سبحانه تعالی نمود چناندم طائر روش از قفس عنصری
 بسوی عالم بقا پرواز نمود - جدش و جمیع بزرگان در گریه افتادند و جامه های
 خود را دریدند -

افسوس ز دهر نمانداری بر خاست	وزر سنجاه کامگاری بر خاست
ای دل سخن دست خود جامه درید	از نرم چه کامل العیاری بر خاست
بعد ازین اگر چه راجه جدش را جمعیت کامل بدست آمد و گاستان مملکت از خضر و ناشتا فتنه پاک گردید اما خاطر والای او پیوسته غموم و اندوگین می بود به پهلوی آرام	

نیک گرفت و نینداست که بدفع گناهایان خود چه کار کند آخر رای بر جنگ آسومید قرار گرفت و چنان
 بیاسد یو با حسن وجه فضائل و جلال این جنگ را از زبان گوهر نشان خود بیان فرمود
 و گفتند که این جنگ از اعظم جنگ است و شرح آن این است که اسی که همه بدن او
 سفید و دوش زرد و هر دو گوش ایش سیاه باشند در هنگامیکه آفتاب بجل رود بعد
 ادای مراسم مقرر و خیرات و مبرات که تفصیلش بسیار است می گذارند و عقبتیا و
 فوجی از بهادران صف شکن و مردان تیغ زن تعیین می نمایند و آن اسپها را او
 خویش بگرد عالم میگرد و هر باوشاهی که داعیه مخالفت در سر دارد آن اسپها را می گیرد و
 می بند و فوجی که همراه اوست جنگ با نموده و مخالفت را زیر کرده اسپها را بدست
 می آرد و باز اسپها را باطلو ر را می کند تا ملک دیگر با دشاه میرود اگر او آماده
 اطاعت است اسپها را راه می دهد و فوج را به پیشانیته از ملک خود گذرانیده اظهار
 نیازمندی و اخلاص می نماید همچنین آن اسپ بگرد عالم گشته و سلاطین بخت تعلیم
 مطیع و منقاد کرده بهار السلطنت خود بازمی گرد و در آن وقت جمیع پادشاهان
 که مطیع شده اند شریک این جنگ می شوند و زاهدان و عابدان و رکبشان پیشتران
 جمیع و اتایان پید و شاستر جمع آمده و آتش فروخته بید می خوانند و آن اسپ را
 قربانی نموده در آن آتش می اندازند و زرفراوان و دولت بیحد و پایان بدلی و

ایشان را بنام این امر به بادشاهی پسر می آید که قادر السلطنت هفت اقلیم باشد و
 جمیع سلاطین غاشیه اطاعت او بر دوش کشند راجه جد شتر اکرام و فضائل این بگ
 شنیده اما ده این امر عظیم گردید و کرمیت بر انجام این چیست بست چون معلوم ساخت
 که این چنین اسپ در ملک عراق است و بادشاه آنجا راجه جو بناس و دوهوینی لشکر
 و اردو بیستمین را با بر که کیت پسر کرن فرستاد تا او بعراق رفته اسپ را به هزاران
 اندر و قوت شمشیر گرفت و راجه جو بناس را مطیع ساخته با اموال و اجناس و دستنایا
 آورد و راجه اینچنین شنیده خیلی شادمانی آمد و خست و به استقبال راجه جو بناس شتافت
 به هزاران هزار شوکت و شمت او را در شهر آورد و بسیار اظهار شفقت بر او نمود و
 فرزندان او را در آغوش خود آورده الطاف پدرانه نسبت او بجا آورد و مقدار این
 حال سرپرشن هم از دوا را کار کا با حشم و خدم بسیار رتبه دستنایا پر شدند آنقدر رفیع و
 لشکر و حشم همراه داشتند که هر جا که فرو می آمدند یک صد و پنجاه کوه زمین را احاطه
 می نمودند گویند که تمامی مختریان حرم و فرزندان و الا حشم و رین سفر همراه او بودند
 راجه جد شتر بار راجه جو بناس و جمیع ارکان سلطنت بجوش و خروش تمام مراسم
 استقبال بجا آورد و در دستنایا پر کفیتی عظیم بود تمام شهر را آیین بسته بودند
 و بر روی بام با بعضی زنان به نغمه سرای و پیرویایان بجاوه نای عشاق را گریبان

شکسبا سکه می دریدند و آتش پیتابی به دل های بیدلان می زدند با تاخر بعد ادای
 مراسم قمره اسپ را رها کردند آرجن با فوجی کثیر و جمعی غفیر عقب او روان شد در غیر
 یک سال به اطراف و اکناف عالم گشته راجه های عظام و فرمانروایان بلند مقام را
 مطیع و منقاد کرده با فتح و فیروزی و با نشاط و بهروزی در هستانا پور مراجعت فرمود جشن
 عظیمی ترتیب یافت با دشما بان روی زمین و سلاطین اخلاص گزین و رین جشن فرحت آگین
 شریک گردیده اظهار اخلاص و غب و دیت نمودند تا با حسن و جوه این جنگ اختتام یافت
 و راه جدی شهر فارغ از غمهای جگر سوز گردیده سرایه نشاط و جمعیت اندوخت و با هزاران
 هزار کارانی تنگن سر بر سلطنت و با دشما هی گردیده ابواب عدل و عدالت بر روسته
 عالم کشود.

بر سر بر نهاده کلاه
 بکند از زمین بیخ بید او را
 دل اهل عالم ز خود شاو کرد
 ز روی زمین ننگ بزود و غم
 سر دشمنان اندر آمد بخواب
 ز بد رسته شد دست ابرسته

چو بخت بر تخت شاهنشاهی
 بگسترده جهان را دورا
 بهر جای ویرانه آبا و کرد
 از ابر بهاران بهارید غم
 جهان گشت پر چشمه و رود آب
 جهان شد پراز خوبی و آسینے

هر روز هشتاد هزار برهن از مانده احساسش بهره می یافتند و الوت محتاجان و صنوف
بی ثوابان از خوان نقشش تزلزل می ربودند راستی و راست گوی چندان داشت
که در حیات خود حرفی دروغ بر زبان نیاورد و خدمت و اطاعت و هر تراشت چندان
می نمود که پسرانش در عهد دولت خود چنین اطاعت بجای نیاورده بودند و تاسی
کار بارضای او را مقدم میدادست و بغیر شرفی او کاری نمیکرد و کلیه جمیع خزان
بدست او داده به صرف نقود و اجناس و زمین و ملکات متناثر گردانیده بود و بدین
منوال شانزده سال بسر آمدند روزی بهیم برادر خود را که از دهر تراشت صفای
خاطرنداشت مجلسی دست سر باز و سه خود زد و بر زبان آورد که این باز و سه
من همان اند که یک صد و یک پسر دهر تراشت را بالشک آنها کشته برخاک خون انداختم
و دهر تراشت از استماع این سخن غمناک گردید و غم از یادرفته را تازه نمود و از غایت
حزن و ملال ترک تعلقات کرده باز و سه خود دگانه باری عازم صحرانشد جدهش با دراک
این ماجرا به خدمت دهر تراشت آمد هر چند گریه و زاری کرد و احاج و حاجت بکار برده
نافع این عزیمت شد راجه از اراده خود باز نیامد و با جدش گفت که ای فخر چشم
در عهد دولت تو زیاده از عهد پسران خود و بفراغت گذرانیدم حالا درین باب اصرار
نکن و مرا خصم بدیده که بقیه انفس در عبادت بسر برم و دعای خیر بر اے تو بکنم

چنانچه سایر بزرگان بن در آخر عمر ترک تعلقات کرده بعبادت و ریاضت پرداختند
اکنون مرا هم پنهان می باید کرد و جد شتر بگریه افتاد و چار و ناچار قبول خواش^د و هر ترا^{شت}
پرداخت تا تاریخ سیزدهم ماه کاتبک مقرر فرمود و حکم نمود که تاسع بزرگان و دولت
اعیان مملکت و خور و و بزرگ شهر حاضر در دولت بشوند چنانچه جو ق جو ق مردم بدرگاه
سلاطین بنیاد او حاضر آمدند و راجه و هر تراشت در بار عام نمود و جمیع حاضرین ارشاد
فرمود که حالا اراده ترک تعلقات و رفتن خود به صحرای جهت عبادت و ریاضت
قرار داده ام پس میخواهم که از شما خصمت بشوم و سلطنت من پس من جرم و دین آنچه
مکرم می آزاری رسیده باشد از شما عفو آن میخواهم و راجه جد شتر برادر زاوه خود را بشمار
می سپارم و شمارا با و سپرده ام چون او بهترین نسل است به جمیع صفات رحم و کرم و
عدل و انصاف اتصاف دارد امید است که بغایت نیکی بحق شما خواهد کرد و مثل
فرزندان در سایه عاطفت خود نگاه خواهد داشت شمارا هم لازم که دوام بخدا^{ست}
خیر اندیشی او حاضر باشند و در حق من دعای خیر نمایند همه مردمان بشنیدن این
سخنان در دوا نگیر بگریه افتادند و از فرط قلق همه بخود گردیدند و بعد از آن که بهوش
آمدند سآنت نام برهنی را که به طلاق لسانی و شیعی ابیانی سرآمد روزگار بود و بوکالت
خود برگزیدند و از طرف ایشان عرض نمود که رعایای مملکت اعیان سلطنت عرض میدارند که ما همه

در عهد سلطنت تو بسیار از بسیار بفراغت گذرانیدیم و اصلا زحمت نکشیدیم چو برین
 بهم با من هیچ بدسلوکی ننمود بلکه با عاطفت و شفقت پدرانه میکرد و مخالفتی که با برادران
 نمود و نمود و بدسلوکی که با ایشان ساختن همه تقاضای امور سلطنت بود و ما از آن کار
 نداریم همه حال را رضی و شاکر بودیم حالا از مفارقت تو جان در تن نداریم اما چه کنیم
 که چاره کار این امر حاصل نیست ترا بخدا می سپارم امید است که راجه جدش شتر و
 برادرانش باینکی بکنند و بظل عاطفت خود ما را نگاه دارند چرا که جدش شتر حال با
 بغایت سلوک نیک نموده و آنچه از رحم و کرم و عدل و انصاف و مراعات با ما کرده
 ممکن نیست که شمه از آن بگویم چون این سخن تمام شد راجه جدش شتر بسیار بیای عم نامدار
 ابواب خزان بکشد و تا راجه و هر تراشت انواع خیرات و مبرات نمود که در عهد
 دولت فرزندان خود گاهی این چنین بدل و ایثار نموده بودند چون ازین فارغ
 شد بر وز مقرره از دولتیانه برآمد و دلیله و ولایتیانه خود را بوسید و گفت که سال ما
 از تو آرام یافتیم حالا مرخص میشوم درین وقت آنقدر بچرم بود که گذر موردش و شوازم نمود
 دست و هر تراشت گانده اری گرفته بود و دست گانده اری بدست گنتی بود و بشکل
 تمام هر یک را ادوا کردند چون همه مرخص شدند راجه جدش شتر به گنتی گفت که تو هم
 از هر تراشت و گانده اری رخصت بگیر گنتی گفت که من همراه هر تراشت و گانده اری

میروم و هر تراشت بجای پدر من است مشروط بر آنست که او را و گانه باری را تنها
 بگذارم را چه بدستش در گریه افتاد که چندین مدت بجهت من زحمت بردی و غمها کشیدی
 حالا که بدولت رسیدم مرا ترک میکنی گفتی گفت که بفضل خدا بساطت و بادشاهی رسیدی
 احتیاج بمن ناری و آنچه خواهش خاطر من بود حاصل گردید اگر رضای من بخوابی مرا زحمت
 بکن پس هر چه برادران و دوپدی و جمیع عروسان و گریه افتادند گفتی هیچ نشنید و با چه دست
 گفت که حالا مرا زحمت مده و درین باب انصرافی مکن من بصورتی ترک اراده خود
 نمی توانم نمود حالا تمامی فرزندان و عروسان خود را بتو و ترا بخدا می سپارم و نصیحت
 میکنم که از یاد خدا می و ساعتی غافل نباشی ولی رضای حق سبحانه تعالی کاری نکنی این
 بگفت و دست گانه باری گرفته روان شد و هر تراشت با پدر و سخی گفت که سگفتی را
 بگویند که تو صاحب فرزندان هستی ترا این چنین کار نباید کرد و مرا این حال باید گذشت
 ما از تو بسیار خوشنودیم همه وقت دعای تو خواهم نمود و پدر و سخی آنچه و هر تراشت گفته بود
 به کنتی گفتند کنتی گفت که من خدمت و هر تراشت و گانه باری اختیار کرده ام بصورتی
 ترک اراده خود نمی توانم کرد اگر مرا خواهند گذاشت بصحرا می و دیگر بجا دت خواهم پرداخت
 ولیکن نمی توانم شد که و هر تراشت و گانه باری در صحرا و بیابان بگذرانند و من بهر
 آمده با فرزندان و عروسان بهر برم و هر تراشت جواب کنتی شنیده خاموش شد

تا ایشان بالا اتفاق روانه صحرانشینان و کاهنانشان و عابدان جوق جوق آمده شرف
 ملازمت راجه دهر تراشت دریافتند و او غمخواری دادند و حکایات سلاطین ماضی که
 ترک دنیا کرده بعبادت پرداخته بودند بیان کرده خاطر او را خورسندی ساختند. بدو
 بخشی خدمت راجه دهر تراشت و گانده هاری و کنتی میگرداند و کنتی خدمات راجه دهر تراشت
 و گانده هاری بنوعی بجای می آورد که زیاده بر آن متصور نیست. اکنون این حکایت را
 همین جا گذارشته اند که پانده وان و اهل هستانا پور می آیم که چون بعد رخصت کردن راجه
 دهر تراشت و گانده هاری کنتی ایشان بشهر آمدند از غایت ملال ترک خور و خواب کردند
 در تمام شهر طرفه شیونی بود اهل شهر از زاری گریه می نمودند و در روشن تاریک می نمود
 و وحشت و غم از در و دیوار می بارید مردم از غایت پریشانی تمام روز بیرون شهر
 در صحرایمکنه را نیند و شب آمده و اندکی آرام در خانه گرفته باز بصحرایم رفتند راجه دهر تراشت
 ساعتی جز گریه و زاری کاری نداشت و خود به ترک کار و بار سلطنت پرداخته بود
 تا از فرط غم و اندوه بغایت ضعیف گردید مدتی برین منوال بگذشت پس راجه دهر تراشت
 را او نه نمود که بهیچ ارفته دهر تراشت و گانده هاری و کنتی را به پند حکم نمود که هر کس
 را او همراهی داشته باشد همراه ما بیاید و بوزیر خود حکم نمود که پیش خیمه بیرون برده
 و بسامان سفر پر وازد و خزانه بسیار و دولت بیشمار برای خیرات همراه او و چنانچه

بساعت مختار راجه جده شتر با برادران و درویدی و جمیع مخدرات سوادق اقبال
 پا بر کاب گذاشت عجب لشکری و طرفه انبوهی بود از زن و مرد و سنانا پور کم کسی مانده بود
 که درین سفر همراه نباشد. لشکر تزار و فوج بیحد و شمار همراه بود که مبادا دشمنی دست بر روی
 نماید بدین شکوه شایان و چشم خسر و آنه تا بکو رکبیت رسیدند و دیدند که دهر تراشت گانده بار
 و کنتی یکسایک کوزه آب بر سر گذاشته از طرف دریای گنگ می آید ایشان پیاده شدند
 و دیده در پای دهر تراشت افتادند راجه جده شتر کوزه آب از سر تراشت گرفته بر سر خود
 نهاده همراه روان شدند و دیگر برادران همچنین کوزه های پاز سر گانده اری و کنتی بر سر خود
 برداشته همراهی اختیار نمودند چون به تزل رسیدند ایشان بدیدار درویدی و سهرورد را و
 دیگر پرده گیان حریم خلافت خیلی مسرت یافتند و خند تمامی رکبیشمران و عابدان و زاهدان
 جمع آمده تماشای حال این نو نهالان گلشن شاهی و نو باوگان بوستان بادشاهی
 می نمودند و با هم می پرسیدند که این کیست و فلان کیست بخی با ایشان گفت که مروی که
 رویش همچو طلای درخشد و چشمهای فراخ و مسرخ دارد و پیش اندکی بزرگ است راجه
 جده شتر است و دیگر که همچو فیل مست می نماید و شانه های فراخ و گنده دارد و رنگش
 گندمگون است و دستهای دراز و ریش کوتاه دارد بهیم سیمین است و دیگر که در پهلوی
 بهیم نشسته است که رنگش سیاهی مائل و بغایت نکمین است و همچو فیل راه می رود و ازین

و آن دو جوان خوش صورت که در پهلوی کنتی نظری آیند خیلی سبب جمال اندکی
 شکل و دیگری سهندیو است. و این عورتی که نشسته است که جالش مثل گل بنیاد فرد
 رخساره اش همچو آفتاب می نماید و روپایی است و زنی دیگر که در پهلوی در ویدی است
 که رویش همچو ماه می نماید سهندیو است خواهر سهری کرشن و این دو عورت صاحب جمال
 دیگر که در پهلوی سهندیو نشسته اند یکی پسر انگد است و دیگر آلوی دختر باسک شاه
 ماران و این با هر سه زن آرچن اند و زنی خود رسال که رویش همچو طلای درخشند
 فرزند خود را در بغل دارد و او ترا کنواری است زن آهمن پسر آرچن و این عورتی
 دیگر که در پهلوی اول نشسته است زن سهندیو دختر چراسنده راجه مگده ویش و دیگر
 زنان که در پس گاند هاری سومی هائی کشاده نشسته اند همه عروسان گاند هاری
 دهر تراشت اند که شوهران ایشان در جنگ مهابهارت کشته شده اند زاهدان
 عابدان بدیدن و شنیدن احوال خیلی خوشحال شدند و دعای خیر کردند بعد ساعتی
 که همه رخصت شدند دهر تراشت از راجه جد شهر پرسید که ای فرزند بگو - رعایا به
 مملکت از تو چه خشنود است - بایشان سلوک نیک میکنی - خراج زیاده نمیستانی
 برومان انعام و احسان می نمایی - غریب و مسافران را نیکو رعایت میکنی - زنان
 بیوه و محتاج را نگاه میداری - راجه جد شهر عرض نمود - که تا حال بامری تقصیر

نکرده ام باز هشتاد و سه سال که در کجاست و هر تراشت گفت که او ریاضت سخت اختیار
 کرده و از مردم کناره گرفته است جز با ویح میخور و بدن او از قنایت ضعیف و نحیف
 شسته گاه گاهی او را مردم می بینند اگر حال شما خواهد شناید ضرر و به بدن شما خواهد آمد
 درین وقت بدر از دور پیدا شد که خبر پوست و استخوان هیچ باقی نمانده بود و دید که پیش
 راجه و هر تراشت مردمان بسیار شسته اند از هفتاد و سه سال که راجه و هر تراشت و وید
 تا ورنی او به صحرایی رسید و بگریست و گفت ای پدر من چه هشتاد و سه سال برای ملازمت تو
 آمده ام چرا از من بیگرمی بدر چون دید که راجه عقب او می آید و او را نمی گذارد
 در سایه وختی بایستاد چون چشم دوچار شد بد عقل و ادراک خود را تمام
 از تن بدر آورده بر راجه و هر تراشت داد و خود را بطور ایستاده ماند و خشک شد راجه
 و هر تراشت نزدیک آمده دید که قالب به ریجان است حیران ماند و گریه آغاز نمود
 ناگاه از غیب آوازی شنید که ای راجه بدر خود را در آتش محبت او تعالی جلشانه سوخته است
 گریه و زاری هر و مکن بر چنین کس که باین طور مرده باشد گریه نباید کرد بلکه شما می باید نمود
 راجه و هر تراشت از آنجا برگشته بمنزل آمد و با و هر تراشت و دیگران جمله این احوال حیرت انگیز
 بگفت همه حیران شدند و هر تراشت بسیار خوشحال گردید و گفت که پدر مرگی خوب یافته و
 نتیجه عبادت و ریاضت بخوبی حاصل نموده خدا همه را بخیرین توفیق رفیق سازد و بعد از این

جده شترموال و اجناس و کوزه های نقره و طلا که بجهت خیرات برده بود پیش آبه دهر ترابی
 آله را بید گفت که ای عم نامدار هر که بخوای این همه نفوذ و اجناس بده و خیرات بکن دهر ترابی
 بهنج درویشان و زاهدان که در محراب عبادت میگردند و آنانکه از اطراف آمده بودند
 بهر یک از آن چیز با بقدر مراتب و درجات بذل و ایثار فرمود و همدان مجلس که راجه دهر ترابی
 با پانده و آن و زاهدان و عابدان نشسته بود - جناب بیاس دیو تشریف شریف
 از زانی فرمود همه به تعظیم برخاستند و به تکریم تمام نشانیدند بیاس به دهر تراشت فرمود
 که ای فرزند ازین درویشی خوشحال هستی و غمی که از کشته شدن فرزندان در دلتی
 بر طرف شد سیدام که هنوز غم از خاطر تو بر طرف نگشته گاه گاهی یاد فرزندان ترا آزار
 می دهد و گاه داری برای فرزندان و کنشی برای کران و درویدی بجهت پسران برادران
 خود و دائم غمناک و دلگیر می باشی حالاً میخواهم که اثر عبادت و ریاضت خود به تو بنمایم و
 شمار با این همه مردگان ملاقات به هم همه باشند این سخن خیلی خوشحال شدند بیاس
 برخاست همه را همراه گرفت تا به دریای گنگ رسید فرمود تا همه غسل کردند و یاد حق سبحان
 بجا آوردند بیاس اندرون دریا رفته غسل کرده تا دیر بدرگاه جناب باری تعالی
 خود را رجوع داشت و بختیوع و خضوع دعا میکرد و بعد از آن بیرون آمد و کسانیکه
 در جنگ قبا بهار کشته شده بودند یک یک را آواز دادند گرفت یکبار چندان

و نشو و نوغ غا بلند شد که بعینه صورت معرکه مها بهار شد. چشم قطار گیان در آمد همه یلان نادان
 و در آنها دران خنجر گذار با ساز و ویراق و بهان سامان جنگ با جوش و خروش تمام
 نه در یاسی گنگ بیرون آمدند با دفسر و شان همراه هر یکی بوده تعریف و صفت ایشان
 می کردند و گند هر پان و دوران رقص و سرود می نمودند بهیکم پتاسه و در و ناچار ج
 و کرن و جرجو دهن و دوساس و شکن و راجه و در و پد و سکنڈی و درشت دمن و سائر
 بزرگان بهمان طور از دریا بر آمده بهای خود ایستادند غوغای عظیمی افتاد هر یک
 بدیدن خویشان خویش و دید و بدیدار ایشان سرمایه شادمانی اندوخت پیاس
 برای و هر تراشت دعا کرد که تا چشم او بیناشد گاندباری این حال شنیده او هم
 پاریچه که بر چشم خود و دائم می بست بکشا و و بدیدار فرزندان مسرت بیفایت اندوخت
 گفتی و راجه جدت شهر بر چهار برابر و دران پیش کرن رفتند و دیگر عزیزان پیوستند و در و پدی
 بدیدن فرزندان و برادران و پدر خود خوشحالی اندوخت او ترا کنواری آبهمن را
 دیده از غایت مسرت بخود گردید تمام شب هر یکی با عزیزان و بزرگان خویش
 ملاقات میکرد و آنچنان خوشحالی بهر یک حاصل بود که از غم و الم اثری بدیها نداشتند
 تمام شب بدینگونه گزشت چون صبح شد همه مردگان در آب غسل کردند و بر سواری آ
 خود و سوار گشته بهمان شکوه و صولت که آمده بودند در وریا غائب شدند پیاس

بهم پیوگان فرمود که هر که اراده داشته باشد که جای که شوهران ایشان رفته اند خود
 بهم برود ممکن دارد و تا خود را بدریا غرق سازد و زنان که از آتش فراق شوهران خود
 را سوخته بودند بشنیدن این شریکه جانفزای یک پای و هر تراشت را بوسید و پس
 خود را در دریا غرق کردند تا بهمان مقام رسیدند که شوهران شان بودند و هر تراشت
 باز بدست زنابینا گشت و خاطر او از غم و الم برآسود و بعد این واقعه و هر تراشت و
 پانزدان غسل کرده همه بمنزل آمدند و هر تراشت با راجه بدشتر گفت که حالا ماهی شده
 که کارهای سلطنت را معطل گذاشتی و مرا نیز در ریاضت از بودن شما خللی بهم رسیده
 باید که مرض شوی و مرا باین حال بگذاری هر چند راجه بدشتر نمی خواست که خود را از
 قدم ایشان جدا سازد اما چاره نداشت پس از غم و الم رخصت شد تا بعد قطع منازل
 مراحل بدر اختلاف است تا پور رسید و خواسته و ناخواسته بکار و بار ملکیت پرداخت
 و دو سال ازین حال گذشته بودند که روزی تارود و در مجلس راجه بدشتر شد و
 باو گفت که اگر چیزی از غم بزرگوار من داشته باشی مرا آگاهی بده تا رد گفت که بعد آمدن
 شما و هر تراشت بسیار ریاضت کشید جز با هیچ نمی خورد و گاهی گاهی آب می خورد
 ما و شما و در ماهی یکبار غذای کرد هر سه کس بهین طور عبادت حق سبحانه تعالی می کردند
 سخی همراه ایشان بود و هر تراشت آتش می که تمام عمر او را نگاه داشته بود و هر چه که

می رفت همراه داشت تا بمقام هم برود و او بر کنار و پایی گنگ رسید آنجا عطف بسیار
 و در ناگاه آتشی در عین اغما و تانی جانوران صحرائی سوختن آغاز نمودند چون قریب
 ایشان رسیدند سبکی نمود است که ایشان را از آن مهلکه بدر آورد اما در هر سه کسان نقد
 ملاقات نموده بود که باستخوانت سبکی ایشان از ان مقام بدر می آمدند سبکی با دهر تراشت
 گفت که من تیرانم که تنها چه کنم در شاه هر سه کسان از غایت ضعف و ناتوانی ملاقاتی نموده
 اگر شما را می برم گاه آری و گفتی می سوزم و اگر ایشان را می بردارم شما نجات
 نمی یابید و دهر تراشت گفت که حالا وقت ما قریب رسیده ما را بحال خود بگذار و راه
 خود بگیر و جان خود را بپایانده ضایع مکن پس دهر تراشت نشست و گاه می روی و
 گفتی و بپایان آتش می زند و بپایان حق سبحانه تعالی خود را مشغول کردند سبکی سه مرتبه
 بر کرد ایشان نشست و راه خود پیش گرفت ایشان در همان آتش سوزان نقد زندگان
 و با خنک من بدیدن ایشان رفتن بدن سوخته ایشان را ملاحظه کردم بسیاری اهل
 و با اهل ان هم بدیدن ایشان آمدند و شادمانی کردند که این هر سه کسان مرگی خود
 یافته اند و بدرجه اعلی جمع و نمودند امی را چه چه دهر تراشت باید که خوشحالی بکن که ایشان
 بر آتش اعلی رسیدند و مرتبه عظیم یافتند و با سبکی در کوه پانچل ملاقات دست داد
 این چهل کیفیت او بمن ظاهر نمود و را چه چه دهر تراشت شنیدن این سخن زار زار بگریست

نه گاه دارد و نه پانی
 سنگی است ملک قشنگ را
 می گویند چون در آن
 راجه چه تراشت
 و دهر تراشت
 اینها نشان
 است

در تمام شهر و مملکت ماتم افتاد و از صغیر و کبیر همه در غم و الم بودند و از فرط ملال ترک خواب
 خور کردند و راجه جده شتر کسان معتبر مقرر فرمود که استخوان راجه و هر تراشت گاندها را
 و کشتی را پیدا ساخته بدریای گنگا اندازند و خود مصروف مراسم عزاداری گردند و بجهت ثواب
 روح ایشان ابواب خزان بکشود و از نقد و جنس آبخنان داد و دهش مساکین و
 فقرا نمود و که اندازۀ آن از احاطه تقریر و تحریر بیرون است.

و استان بقتل رسیدن خاندان سری کرشن و رحلت فرمودن خود
 آنجناب ازین وارفنا بعالم بقا

راویان روایات درد و غم و حاکیان حکایات رنج و الم این افسانه غم اندوز و این قصه
 جگر سوز را چنین بر صفحه تحریر و تقریر کشیده اند که چون مشیت ازلی و قضای لم یزل
 متوجه بران شد که وجود مسعود این برگزیدگان درگاه الهی و ذوات بابرکات این نونهالان
 گلشن بادشاهی ازین جهان بی بقا مفارقت دائمی برگزیده چمن آرامی ریاض خلیدین
 و زمیت بخش این بوستان بهار آگین گرد و پس کارکنان قضا و قدر و ربی انصام
 این کار شده همچنان اسباب آن ظهور آوردند و نقاب از چهره مقصود برکشودند و
 اجمال را تفصیل است بدین گونه که روزی سارن پسر بهدیو و سانب پسر سرکرشن
 با جمعی از کودکان در محبت با هم دیگر بازی می نمودند تا رود و در پاشا و تیسو متر بدیدن

سری کرشن آمدند این طفلان ناآزموده کار بهت آزمایش درویشان حقیقت شعار
سائب را بلباس زنان در گرفته در منزل این رکبیشان آمدند و گفتند که ای مقرران
درگاه ایزدی وای رموز دانان اسرار سرمدی بفرمایند که این زن از پسر و
دختر چه خواهد زاینده درویشان بگفتار ایشان گوش نه نهاده بسکوت پرداختند تا این
طفالان بمالعه و ابرام بجدی بروند که هر سه درویشان بغضب آمده گفتند که این زن
بیست سائب پسر سری کرشن است دسته پا و ناز و بوجو خواهد آمد که باعث هلاکت
خانواده شما خواهد گردید این گفته خدمت کرشن آمدند و حال شوخی طفلان و بد دعای
نویسش گفته معذرت خواستند بماندم در تمام دوار کا از بد دعای این عابدان تملک
عظیم اقامت هر کسی در غم و اندوه بود و زووم دسته پا و ناز مقام پایان سائب
بد آمد راجه او گرسین و جمیع جادوان در ورطه تردد و اقامت و آن دسته پا و ناز
را ریزه ریزه کرده در دریا انداختند تا موج دریا آن ریزه را برداشته بمقام پیر پاشی
برود و در آنجا وحی ازان پیدا شد که کار شمشیر بران میگرد مگر ازان آهن قدری بماند
هر چند که فکر کردند ریزه نشد تا او را هم بد ریاند و انداختند ماهی او را فرو برد و آن ماهی را
صیادی صید کرد چون شکم بشکافت پاره از آهن یافت از و پیکانی با آب و تاسی
درست کرده در ترکش خود نهاد و سری کرشن بخوبی آگاه بودند که ایام دولت جادوان

با خبر رسیده قریب است که دعای گانه باری و این هر سه رکبه ایشان کار خود بکنند
 تا حکم فرمودند که همه جا و آن به ترک شراب پردازند و به خیرات و مبرات توجه نمایند
 از چهار روز که این هر سه رکبه ایشان دعای بد کردند و در کار کشتن و بای بد ظاهراً
 می شدند چنانچه یک سری کشتن از دست ایشان جدا شدند و به هواها و اسپان رفتند
 نیز از رتبه ایشان غائب شدند و مقدار این احوال ایام کسوف ماه در رسید سری کشتن
 فرمود که جمیع جا و آن به تیر تیر چتر پهباش رفته غسل و خیرات پردازند و به بد
 ایشان توجه تمام نمایند و خود با پاهای برادر خود و جمیع جا و آن با ششم و خدم به مقام
 پهباش چتر آید و در می و گاهی بر افراختن و مجلسی عالی ترتیب داد و تمام جا و آن
 بعد فراغ از غسل و خیرات به کسب نشاء و انجسطا پردازند و جامه های ارشدانی
 را در گوش آوردند و در همان مستی شراب سناک کرت بر مائعه ای جنگ پهباش
 در میان آورده اظهار مردانگی خود و امانت دیگران آغار نمودند و چندان سخن درازند
 که هر دو کس برخاسته شمشیر از نیام بر کشیدند و با یکدیگر آویخته هر دو کس کشته شدند
 طرفداران یکدیگر با هم افتادند و جنگ کرده هلاک گردیدند و کشتن غلبه می نمود
 سری کشتن چون حربه نداشت از آن لوح که بدریان براده آهن روئیده بود و
 برداشته بر هر که میزد می کشت تا آنکه حربه ای بر کشتن شدند و هر یک از آن لوح با

۱۱۱
انوحی سگرفت و هر چند خود را میسر و تاتامی جا و آن هم برین منوال در چشم زد و کشته و کشته
گردیدند و سترگی کرشن برار اید سوار شده تجسس بپدید رفت دید که زخم خورده زیر درختی
اقامه خود را با و حق مشغول داشته اند سترگی کرشن هر چند او را مخاطب فرمودند چون محو
یا دحق بودند خبر شدند که آنوقت سترگی کرشن از کجایان بپشتنایور روان ساختند که این خبر در آنجا
برسانند از جن را همراه بسیار و و خود به و و آراک آمدند و پسندیدند خود را دیدند و آنچه
کشته بودند به ما برای بگزارند عرض نمودند و از غایت غم عالم از هوش رفت چون هوش
آمد سترگی کرشن او را دلا سواراده و زنهای خود را قسلی کرده با ایشان گفت که از جن از
پشتنایور می آید چاره کار شما خواهد کرد و خود نزد دی تمام پیش پدید آمدند بپدید رها ناست
جهان گذران را پدر و من و سترگی کرشن نیز آماده سفر آینهان شدند و زیر درختی نشستند
در آنوقت یکپای را بر پای دیگر نهاده تنه درخت را تکیه زده بودند که ناگاه برانامی صیفا
پای مبارک را صید تصور فرمود و میری که پیکانش از جهان آهن که از شکم مای یافته
بود در ترکش خود داشت بر پای آن و الا جناب زد که از آن پای مبارک مجروح شد
چون صیفا و قریب رسید و چشمش بر حال جهان آرای این سلطان کونین و شهنشاه و او
اقامه و خود و سرای همه گریه بر پای مبارک افتاد این و الا جناب خاطر او را از شکم
تسکین نمود و فرمود که ترا درین معامله اختیاری نبود آنچه که نظر و رسید مشیت رب تعالی

بود هاندم روح و عقل خود را در پیش دل و باز از انجا میان سر آورده قالب
عنصری را بگذاشت یکبار چند این نور از جسم مبارک ظاهر شد که تمام زمین و آسمان را فرو
آ گرفت جمیع ویوتاها و افسره ها و گندها را این با استقبال شتافتند و همه همراه می رفتند و
ستایش و نیایش میکردند.

روان شد با هزاران شمت و جاده	لایک طرقتوا گویان بهسراه
ثوابت ساره را از دیده روان	دویده در رکابش پاسی کوبان
درفردوس رضوان باز کرده	همه حوران درود آغاز کرده

تا بمقام آمد رسید اندر خوشحال گشته با استقبال شتافت او هم همراه بود تا جائیکه او بخواست
رفت پس جهان مقام اصلی خود رسید و محو ذات خود گردید.

و اگر ترک کردن سلطنت را چه چه شش و رفتن معه در ویدی و هر چهار
برادران به آماکن متبرکه و پدر و دکر دن این جهان بی بقا را

آورده اند که چون دآرک بهلبان سری کرشن خبر و شت اثر واقع بجاودان در پستانا
به پانڈوان رسانید و ازین ماجرای هوش ربا با خبر گردانید آثار قیامت در پستانا پور
ظاهر شدند از هر سو طلای عظیم افتاد پانڈوان از غایت غم و الم سرشته هوش و حواس
از دست دادند هاندم از جن با جازت راجه چه شش بسوی دوار کاشتافت با استقبال

تمام قطع منازل و مراحل کرده بدو ار کار رسید و شرف ملازمت بسدیو دریافت و حالا
 ناویدی دیده و ماجرایی ناشنیده شنیده دریا دریا اشک از دیده ریخت جهان شب
 بسدیو هم در غم مفارقت فرزندان و عزیزان رخت حیات این جهان فانی بر بست آرجن را
 غم بر غم افزود و طرفه رنجیزی رونمود از ناله و گریه های زنان و ماتم و شیون بیکسان
 عالم در نظر او تیره و تار بود و هر نوعیکه توانست بسدیو را بر داشته و نعش سرسی کرشن و بپسند
 بهم رسانیده در چو پناهندل و عود با بوی خوش آتش داد و از دیگر کشتگان هم همپین
 سوال فراغت ساخت بعد از آن منادی کرد که بعد هفت طوفانی عظیم در دوار کا خواهد آمد
 هر که سلامتی بخواد از اینجا بدر آمده همراه من بیاید و در صورت تمام اهل دوار کا با هزاران
 در و غم آن بستان جنت نشان را گذاشته بادی بریان و چشمی گریان از دوار کا بدر آید
 همراه آرجن شدند آرجن جمیع محترمان حرم سرسی کرشن را که شانزده هزار و یکصد و هشت نفر
 بودند همراه گرفته و از زرو و جوهر هر قدر که توانست برداشته بسوی دار السلطنت بستانا پو
 متوجه شدیم پیر سرسی کرشن که از جمله نسل او باقی مانده بود و پیش قافله و آرجن عقب هم
 می رفت و هر قدر که میتوانست و تحفظ این قافله ساعی جمیل میکرد چون قافله از دوار کا
 بیرون شد هماندم طوفانی عظیم برخاست و تمام دوار کا و اطراف آنرا فرو گرفت اهل دوار کا
 خرابی وطن چشم خود میدیدند و بیروانی و بربادی این شهر را زار می گریستند تا آنکه

ارجن و این کاروان مصیبت زدگان در پنجاب رسید و امان و قطاع الطریقان آن شهر
 که از قوم پهلوی بودند همه بر کاروان ریختند و دست تصرف دراز کردند و ارجن هر چند به فتح ایستاد
 سعی نمود که آن اوزده نشد و کاری از دست او بر نیامد همه قوتها او که بقوت ستری کرشن بود
 زایل شد بر حالت خود بسیار گریست در خیال هم آنچه توانست بعمل آورد و بقیه عیال و اموال
 را بدست آورده روانه هسندنا پور شد و در میر شهر رسید و حکومت آنجا را به پسر ساجد داد
 و بسیاری مصیبت زدگان را نزد او گذاشت و از آنجا بدلی آمده آن ملک را به پسر
 نبیره ستری کرشن تفویض نمود و بقیه محترمان حرم ستری کرشن را با او روانه نمود و در گنجی
 جاموئی زنان ستری کرشن آتش افروخته خود را بسوزانیدند و دست بهایمان نیز که ازین پنج
 علیه به قربت و منزلت ممتاز بود و ترک دنیا کرده و لباس سناسیان پوشیده بازماندند و دیگر
 بصحرای رفته عبادت شاقم پیش گرفت ارجن از آنجا روانه شده اول خدمت بیاساس رسید
 و ماجرایی گذشته همه گفت بیاس فرمود که وقت شما هم پایان رسیده ترک سلطنت باید کرد
 ارجن از آنجا بدراخلافت هسندنا پور رسید و جمله احوال پر اختلال به چشمش عرض نمود و همه
 با هر چهار برادران و درویدی ترک سلطنت کرده و پیر بهجت نبیره ارجن را به باد شایسته و
 جغتس فرزند و پسر تراشت را به وزارت برداشته نمود و راهی صحرا شد.

چو گل از این چنین با چاک چاک پیرین فتم	عزیزان بر شما این گلشن از زانی که من رفتم
--	---

بکام دل می هم بر نه آسودم که چون لاله	بصد حسرت سراپا داغ داغ از این چنین فتم
بجسرت روح اسکندر و دم رفتن چه خوشی گفتم	اگر فتم کجایانی را اگر بایک کفن فرستم
هم جمع جهان جنگی خیل حریفان را	ند ا حافظ که من بیرون ازین دیر کین فتم

بعد ازین چند روز زیارت مجاهد کرده و بسیرا کن تبر که پرداخته بکوه پناهنده رفت
 ارجن و بهیم و سهندیو و کل همه در برف خود را گذاشتند جد شتر چون تمام عمر دروغ نگفته بود
 بآبدن عنصری بعالم بقاشنافت.

در ویست اجل که نیست در مان و را	بر شاه و وزیر است فرمان او را
شاهی که بکلم دوش کرمان بیخورد	امروز می خوردند کرمان او را

مدت سلطنت راجه جد شتر سی و شش سال.

و کمر سلطنت راجه جد شتر بن ابمن بن ارجن

گزارش و نام شتر و	چنین واد نظم سخن را نو
-------------------	------------------------

که در مهابهارت چون پاندهوان را با کوروان محاربه عظیم دست او این آتش سوزان
 بسیاری خانهها بسوخت و بسا خاندان ها بر انداخت از پسران پاندهوان نیز همه طعمه تیغ
 بید ریغ شدند از ان میان کسی هم نماند که وارث تخت و تاج و صاحب ملک و خراج گردد
 پس راجه جد شتر پیوسته مقوم و ملول می بود و از جناب باری تعالی به کمال نیازمندی

دارائی میخواست-

نظم

می جست ز کردگار فرزند	چو ستم ز بهر نسل و پیوند
ناش نشو و گم از میان	بودش غرض آنکه در میان
ناید پس مرگ در شمار	ز آنکس که نماند یادگار

از اینجا که امر تقدیر بران رفته بود که مدت ستادی شغل فرمان روای و نسل او باشند
شبهستان سلطنت را از زمان زمان فروغی نو بهر افزایش در مشکوی آیین پسر آرجن
زنی خالیه برآمد و بعد مدت معینه از و پسری خوش شید طاعت پای وجود و بعالم شهو و نهاده
را چه جدی شهر که از نسل خود قطع امید کرده بود از وجود این مولود زندگی از سر گرفت
انواع شادمانی با بجا آورد-

نظم

شده از مهر فرزند فیه و زنجست	در گنج بکشاد و در شد به نجات
به شادی گراید زانده و رنج	به خواهندگان داد بسیار گنج

به زمان مسعود و آوان محمد و نام آن مولود و پرچمت گذاشت و بعد چندی آن نوزاد
گلشن سلطنت و دولت از گفتار و رفتار نشو و نمائی تازه یافت به تربیت و تعلیم او
بهت گماشت تا در اندک روزگاری به علوم و فنون و ادب و جهانداری و امور شهریاری
و قوت و توانایی یگانه عصر و برگرزیده و هرگز دید- نظم

چنان شد که از زور بازوی او	نه بچید کس در تر از او
چو در زور بچیدی اندام را	گره بر زدی گوش ضرغام را
کباد ز چرخ فلک ساخته	بهر کشتنی تیری انداخته
همش بپوش دل بدو هم زور دست	بدین هر دو بر تخت بایست

درین وقت که راجه جده شهر چنانکه مذکور شد با سلطنت بر دوش بچیت گذاشته و بچیت پسر
 راجه و هرگز نداشت را بوزارتش مقرر کرده راهی صحرانشهر راجه بچیت بر سر سلطنت
 جلاوس فرمود تمامی اعیان مملکت و ارکان سلطنت به خلوص باطن اطاعت و عبودیت
 او اختیار نمودند راجه هم باز عیث خود سلوک پدرانه پیش گرفت و از بذل و ایثار دلها
 مردم بدست آورد و به او دینی و مودت گسترید و چنانکه از وقایع نامرئی نه گذاشت
 و ضعیف و شریفینا و ضعیف و کبیر را با انواع مراحم بادشاهانه بنواخت.

به فرخ تر زمان شاه جوان بخت	بدار الملک خود شد بر سر تخت
جهان را از عمارت و دیاری	ولایت را از فتنه رستگاری
شکاری عیش کردی شام و شبگیر	نبودی یک زمان بی جام و پنجر

روزی راجه بضرورت شکار به طر فی از اطراف مملکت توجه فرمود در اثنا راه
 آهویی بنظر آمد که از غایت شوخی و طنازی قدم بر یکس جان گذاشتی راجه ولدا و ده صید

گردیده تیری جیلا از کان خویش را کرد تا بر پسر خویش نشست آهوا از غایت جستی
تیر خورده چون برق و باد از پیش راجه گرفت راجه اسپ صاف تار خود را عقب او گذاشت
تا آهوا از نظر نهان و راجه از لشکر خود جدا گشت از غایت تردد تشنگی بر و غلبه نمود و هر چند
به تلاش آب هر طرف و وید از قطره آب نشانی ندید تا کلبه قصری چشم او در افتاد و میتا با
بدان شوشتافت وید که درویشی صفاکیشی بر بستر خاکستری نشسته و دست از هر دو جهان
برافشاده

در دلق گسته چو مار

از خلق نشسته بر کنار

راجه از اسپ فرو داده از غایت تشنگی طالب آب شد زاهد که مستغرق یا دایمی مشغول
عبادت جناب باری بود و جوابی نداد هر چند شهر بارگروون و قارزبان الحاح مینت
کشود و جوابی جز سکوت و خموشی نیافت تا آنکه ناله غضب سلطانی مشتعل گردید
در یای قهر با و شای بچوش آمداری سیاه مرده که بر زمین افتاده بود و بر داشته برگزینش
انداخت زاهد که سرست نشسته یا دایمی بود با اینهمه هیچ نگفت و حرفی بر زبان نیاورد و سینه
نگذشته بود که سمرنگی رکعه پسر زاهد از پرستش و عبادت خویش برخاسته باولی فراغ و
خاطری باغ پیش پدر می آمد یکی از دوستانش گفت که حالت پدر خود نشنیده که امرو
شهریار این دیار از غایت خشم و غضب ماری مرده برگروون پدرت انداخته است

پسر زاهد و شنیدن این کلام مغموم و مکرر گردیده به جناب باری تعالی دعا کرد که هر کس که
 با پدرم این کار کرده باشد و منتهی روز پنجشنبه ما را و را بگذرد چون تیر و حامی در و ایشان را
 سپهری برنی تا بدو خدنگ مناجات ایشان را خطای نمیباشد و عایش هم آغوش جابت
 گردید پدر زاهد چون ازین بدعا آنگهی یافت بسیار رنجیده شد و بر پسر نفرین کرد و گفت
 که بسیار بد کردی که بر پسر پادشاه عادل و باطل و حامی بد نمودی و جهانی را چه معرض غم و
 اندوه انداختی فی الفور یکی از مریدان خود را پیش راجه فرستاده ازین وعاسه بد
 آگاهی داد راجه ازین خبر وحشت اثر مبتلاسی و غم گردید یکی آنکه در خدمت عابد سوار بود
 از و بعل آمد و دوم بدعا مستجاب الدعواتی بعد هفت روز جهان گذران را پدر و
 باید نمود بالاخر تمامی ارکان سلطنت و اعیان مملکت جمع آمده مشورت با کردند و بعد
 انگایش بسیار ستونی در دریای گنگ احداث نموده عمارتی مختصر که رسیدن مادر در آنجا
 متصور نباشد تعمیر نمودند راجه با مصاحبان دانش پیشه و خردمندان درست اندیشه
 افسون خوانان و مارگیران و راجا تحصن جست و قدغن نمود که جز برهن بدون امر
 کسی رانه گذارند که داخل این غارت شود و در راهی که در دفع زهر مار
 مجرب بود و مہیا و جو و نمود و راجه دریا در بت العباد مصروف و مشتغل گردید و حسب
 بیاس سکندریو پسرش را مقرر فرمود که پویتی بها گوت از اول تا آخر درین هفت روز

پیش او بخواند تا دفع مصیبت گردد و با جمله بدین اسباب که بحال دانشوری و هوشمندی جمع
آورده بود خواست که روضه و دعا نماید مگر غافل ازین -

که حرف زده کیشان بر نه گردد	قضای آسمان از سر نه گردد
-----------------------------	--------------------------

چون روز پنجم رسید تپک مار قالب انسانی گرفته بجهت گزیدن راجه برجهت روان شد
در آشنای راه کتب نام پزشکی که میجای وقت بود و مخصوص به دفع زهر مارید بیضا
داشت با او در خور و تپک پرسید کیستی و کجا میروی کتب گفت که شنیده ام که امر وزاری
راجه برجهت را خواهد گزید بنا بر دفع زهر مار و تدبیر شفا پیش میرود و تپک گفت که ماری که
راجه را خواهد گزید منم به بنیم که چه قدرت داری که دفع زهر از آن می توانی نمود این گفت
و درختی را که سر سبزتر از نهال طوبی بود و گزید بساعتی از تافیر زهرش خاکستر گردید و تپک
دانا هم بر آمد فی الفور افسونی بر دید از قدرت او تعالی وخت سوخته باز حالت پیشین
رسید افی در گرداب حیرت فرو رفت و چاره جز این نیافت که با او بکشد پیش از پان
گفت که اگر بطن دنیا میروی این همه مصائب سفر ترا برداشتن چه ضرورت هر چه باید از نا
بگیرد از رفتن آنجا عنان کبش پزشک را طمع و نیا دامن گرفت اندیشید که هر چه دولت
آسانی بدست آید از آن به است که به مصائب و مضائق بدست افتد فوراً دست
اقبال بر سینه گذاشت افی جواهری گران ارز بدست او گذاشته نقد خصمت بکف او

داد و خود به منزل مقصود روان شد چون به هستانا پور آمد جاتی دید و شعور گذار که چنانکه پیش
 را به انجا راه نیست و طائر و هم و خیال را طاقت پروازی فی الفور بچکان خود در ابعث
 بر هستانا متشکل کرده و بدست هر یکی پیوه به جهت شکش فرستاد و خود به شکل کرکک در آمده
 بر آن پیوه نشست چون بر هستانا راه آمد و رفت اذن عام بود و بلا تکرار از آن روان
 رفتند و پیوه را بحضور راجه گذارند راجه با خاطری شاد و دلی آزاد و ده پیاستان
 گرفت و کرکی را که بر آن پیوه قرار داشت بدست خویش برداشته از روی استهزا
 و بازی بر زبان آورد که بفضل ایزدی این روز مهتم به پایان آمد و از نیک اجل بایمی
 نرسید اغلب که گفتار آن درویش دروغ باشد و اگر مقرون بر استی است همین کرکک
 ضعیف و نحیف شمرن علی باشد باشد این بخت و از روی خنده و مذاق آن کرکک را بر گردن
 خود نهاد و همین که کرکک برگردان رسید صورت اصلی خویش پدید آمده فی الفور راجه را بگریز
 از تاثیر زهرش راجه پریشان مع اراکین دولت و بر هستانا عالی نظرت سوخته خاکستر
 گردید طرفه شرمی و عجب رشتیزی پدید آمد و شکر تلاطمی در هستانا پور افتاد و نظم

ما تم که شد جهان بهستان را

بنشست جهان بسوگوار است

شیون ز زمین و آسمان خاست

خشم سوخت و درون بگان بگان را

بگرفت فلک ستاره بار است

آشوب قیامت از جهان خاست

چون رفت ز عالم آن یگانه
آهستن فتنه شد ز مانده

الغرض استخوان راجه را آنچه از دست برد آتش سوزان مانده بودند برداشته بدریای
گنگ انداختند و مراسم تعزیت بها آوردند.

گردون که طلسم گون هوای است	بر روی شراب آشنای است
عبرت به هزار چشم برگیر	چون شعله برخت خویش برگیر
زین دیر کبود پرده بگذر	مستانه قطاره کرده بگذر
زین نقش بس زمانه دارد	و دوران صد ازین فسانه دارد

مدت سلطنت راجه پرچمت شصت سال

نوکر سلطنت اچیم چیچین راجه پرچمت

شمع فروزنده این آبخمن
داد بدین گونه فروغ سخن

که چون شهنشاه اجل بر ملک وجود راجه پرچمت تسلط گردیده حصن حصین نقش را از
سلطان روح خالی نمود و راجه چیچیم که فرزند بزرگ او بود و قابلیت تشریت مهمات مملکت و
امور سلطنت بدرجه غایت داشت و خلعت استحقاق این امر جلیل بر قامت خویش

می آراست بر سر سلطنت جلوس فرمود و انظم

بیامد تخت پدر بر پشت
باشای کمر بر میان بر پشت

ربود اندر دلیران توانا تری	سرزیرگان شده دانا تری
----------------------------	-----------------------

در اندک مدت به چرخ عدل و داد و ستد سراج بذل و ایثار شهبستان بی نور جهان را منور
ساخت و بصیرت و او گستره ی عدل پروری بچار سوی عالم انداخت اکثر و لا یاست
اطراف و ممالک اکناف را بزر و شمشیر و قوت تا به هر کجایه تسخیر در آور و بسا تا جداران و
گردنکشان را که کلاه نموده افتخار کج می نهادند و طریق نمرود و حصیان می سپردند بعضی را قتل و
اکثری را اسیر نمود.

بافیروزی درین نگارگون سطح	بسی قلمه کشا و از بازی مستح
---------------------------	-----------------------------

روزی این فرمانروای داد گستر و این بادشاه عدل پرور بر سریر جهان بنامی و تخت
کامرانی نشین بوده بکار دربار مملکت و معاهدات سلطنت اشتغال داشت ناگاه آدینک نام
زاده ی که به صفت فضل و کمال متصف و به پیرایه زهد و تقوی آراسته بود و در بار
و دربارش تشهر بهشتا شریف ارزانی داشت را به مقدم او را گرامی داشته تعظیم و تکریم او
بجا آور و زاهد گفت که ای راجه معالمت شعاروای فرمانروای فلک اقتدار مرا چیرته
و امن گیرست که ترا با وجود و وفور دانش و آگاهی و مزید هو شمندی و فری هنوز از کارهای
مفروضه خویش تغافل هست و بسوی کارهای غیر ضروری و بطرف کشاکشای ملک
گیری توجه بدرجه غایت بوده است باید که اول بر امور مفروضه خود بدل و جهان

توجه نهای و یادگاری نیک از خود در عالم بگذاری را چه فرمود که آن که ام امر است که تقدیم
 آن برین واجب و لازم آمده و هنوز توجه مابد آن طرف نه گردیده زاهد گفت که چون
 چشمک مار پدرت را گزیده و جهانی را به ننگه تا سفت و تحسیر انداخته است باید که با مقامش
 همگی توجه ظاهر و باطن مصروف کنی و تا این کار را به انجام نه رسانی آرام نه سازی
 آنچه را بشنیدن این حال غم از یاد رفته تازه شد و نگرانی بر زخم دلش افتاد.

ناسور کهن بکاوشش آمد	خون شد دل و در تراوش آمد
----------------------	--------------------------

دل از جهات سلطنت برگرفت و همت عالی مصروف بانصرام این مهمام و به تدارک
 انتقام متوجه شد بر همنان و افسونگران را از اطراف مملکت طلب داشتند و سامان
 این کار عظیم بصرف زرقشیر فراهم آورده محوطه آتش بر افروخت تا ایشان افسون
 خواندن و عملها بکار آوردن آغاز نمایند به میامن افسون و عملها جوق جوق ماران
 بچو پروانه به گرد شمع جمع آمده در آتش می افتادند و می سوختند در چند ساعت هزاران
 هزار مار سوخته خاکستر شدند قریب بود که سطح غیر از تخم ماران بی نشان گردد و غیر از
 افسانه و حکایت از ایشان نشانی نماند اما چون مشیت او تعالی عز شأنه و جل جلاله
 مقتضی آن نبود پس چنان سببان بظهور آمد که فوریه بقای حیات و سبب دفع اسباب
 ممان ایشان گشت یعنی استیک نام زاهدی که سالها در زاویه تنهایی نشسته

عبادت شاقه بجا آورده و در طوایف انام و خواص و عوام تفضیلت و کمال یکسان
 محصور و برگزیده و هر یو برای شفاعت ماران وار و خدمت راجه بیجه شد راجه آن را بدلی ریا
 راجه هزاران هزار تعظیم گرفته سبب آمدنش پرسید و همت والا همت خود را به انجام مراد
 و تقدیم او امر و ارشادات او آماده نمود و عابد گفت که اسی راجه برای شفاعت ماران
 آمده ام حال دست از ایشان باز دار و بار این منت برگردن من بنه و در بندهای
 بد از من ترا آزاری برسد و بنای کاخ سلطنت تو متزلزل و کارهای و دولت تو مختل
 گردد و راجه با ستاج این سخن در تردد و تفکرات و بعد غور و تأمل بسیار خوف بد دعای
 زاهد غیر از تقدیم رضای او چاره ندید تا دست از کار و کار از دست کشید و ماران را از این
 بلائی جانگاہ نجات بخشید - **مصرع**

در عفو لطفی ست که در انتقام نیست

مرسته برین برآمد روزی جناب بیاس دیو که محامد و فضائلش از غایت اشتها محسوس
 تفصیل نیست پیش راجه تشریف شریف ارزانی داشت راجه آمدن او را و رعایت
 مفاخرت و وجهانی و واسطه بهبود و کامرانی دانسته با انواع تعظیم و تکریم پیش قدم
 در جهان صحبت با سلسله و دیگر سخن با آنجناب عرض نمود که مرا چیزی دانست که جد هشت
 جدا با وجود آن مایه لطف و کرم و با تقدیر و فو و دانش و آگاهی چو اینجو نریزی کمر بست

با خویشان خویش جنگ و رزم کرده عالم عالم فوجیات را از معموره هستی به مطبوره نیستی
فرستاد بیاس دیو فرمود که امر او تعالی جلشانه از روز نازل برین امر رفته و کاتب
قضا از بد و آفرینش بر صغحه تقدیر برین امر نگاشته بود و جده شتر و برین باب اختیار رسیده و
اقتداری نداشت آنچه پیش آمد و گذشته مضیقه احکام تقدیر و شصیت ریتا قدر بود.

قضا چون ز گردون فرو پست پر همه عاقلان کور گرد و نهد و کر

مؤید این کلام امری از لیکن بطون بعرضه شهو پیش آمدنی ست که ذوات و الایته باعث
قتل هزاران هزار طایفه بر اهرمه گرد و و نام نیکویت به بدنامی مشهور و دیار و امصار شود
و آن این ست که در فلان سال و فلان روز تاجری از ولایت دوروست اسیر
خوش رفتار در بارگاه آسمان جاوید و بیاورد چون وید و تاشا برین بر او بکشای و الیه و لدا
اوشده به معنائی شوق بی اختیار بر او سوار شوی تا در صحرای بری دختر صحرای جمال
با هزاران هزار غنچ و دلال پیش تو آید بکند گیسویش اسیر و از تنج ابرویش قتل شوی
فی القور بحکم سلطان محبت و چه امر شمنه عشق و مودت او را باغوش مواصالت کششی و
در ولایت خویش در آورده جیشی عظیم بر پانامی و هدران جشن بر همان را بدعوت
تکلیف دی چون ایشان را نظر بر جمال جهان آرایش افتد نقد هوشش را بازند ترا نقاضا
حسیت بر آن کشد که عنان اختیار از دست داده آن چاهه بر اهرمه را بشکل سانی و

سرمایه معصیت و وجهانی فرا اندوزی اینقدر گفته باز باراجه گفت که چون ترا از اسرار
 الهی آگاه کردم باید که خدنگ قضا را از سپهر تدبیر دفع نمای راجه شنیدن این سخن سخت
 متفکر و متروکشت و در پاس مراتب حزم و احتیاط سعی موفور بجای آورد تا آنکه بعد مدت
 مدید هنگام ظهور شیعه تقدیر فرار رسید و شاهد امر قضا پرده از روی زیبایی خویش برکشید
 یعنی بر وز مقرره که جناب بیاس دیو بدان اشارتی فرموده بود وندتا جری پس خوش فتا
 برق کرد و پیش راجه آورد که سرعت با و صبا شار یکا گاش بودی و سبک رفتاریش
 از طائران دهم و خیال گوی تفوق ربودی

آهسته خرام نرم دستار	چرخش او چون غنچه از تار
صمد عهد شباب در شتابش	صمد با دیوار در رکابش
بر باد زلف برق بسته	بر خاتم سه فلکین شکسته
در سبزه گره بباد داده	وز پویه گره ز دل کشاده

راجه با وجود فور دانش و آگاهی و با اینهمه پاس مراتب حزم و دودیشی حکم قضا و قدر
 تن به تغافل داده فرموده جناب بیاس دیو را از یاد داد و بی اختیار بران اسب سوار
 شده بصحرایی افتاد و ناگاه نورشید پیکری از مشرقستان صحرای سبزه افروز زیبا
 نمودن گرفته و پیری پیکری از نهانخانه تماشای نقاب از روی خویش برکشیدن آغاز نهاد

یعنی تازین زهره چینی عریده جوی کان ابروی ستیزه کاری آفت روزگار رسیده که
 مشاطه قضا تا به آرایش روی شاهان روزگار دست بکار برده چنین زیبارخی از دست
 خویش دیگر بر نیاراسته و تا چهره آرای قدر به پیراستن حسن دلاویز خوبان کمر چست بسته
 در آئینه چشمش و بختل خیالش چنین زیبا پیکری دیگر در نگاشته سپاه شوخ و شنگش تا به کشور
 دلهای عشاق ترکنازی آغاز نهاده متاع صبر و شکیب را به یغمار بوده و سلطان چشمش
 تا ما بهیچ اقبال و کوکبه اجلال خود در ادراست پرفضای روزگار بر افراشته از دست
 برد جو و غمزه و انداز صد هزار ابواب بلا بر دلهای پیدلان کشوده نظر

زلفش تمام طلقه و جعدش همه فریب	چشمش همه کرشمه و چشمش همه خمار
صورق بنور شعله سیاه برنگ گل	گیسو بسان سلسله کاکل به شکل مار
جعد جبهه تیر بسته به مژگان فتنه جو	صد قبضه تیغ بهشته در ابروی فتنه بار

بالباسی شاهانه و انداز شاهانه پیش راجه آمدمین که نگاه این داور دادگران پری
 دو چار شد خدنگ عشقتش از سینه گذشت و سنان جنبش بر دل نشست.

ز روی آتش در سینه فروخت	وزان آتش متاع صبر دل خست
وزان عنبر فشان گیسوی لبند	بهر موز رشته جان کرده پیوند

راجه از غایت بیتابی از اسب فرو داد و آن تازین ماه پیکر را از عطیات غنیمی موهبا

لاری شمرده باغوش کشید و هزاران هزار شاد کامی بر اسپ خویش ار کرده در بیت الخلاء
خود آورد و بر جمیع مخدرات سراق اقبال اندیاز بخشیده دل و جان را وقف رضا
او کرد و چندان دلبستگی بآن پری پیکر بهم رسانید که تا آنکس رویش پیش زانویش نبودی
چهره زیبای صبر و قرار در نظر نیامدی و آنما پیشرفتگی بآن نورشید جمال حاصل نمود
که شمع جالش به پیشگاه چشمش فروغ بخش دیده امید نبوده که شانه صبر و شکایب
بنگاهش تیره و تار نمودی

چو آمد در دل خسرو دل دوست	برون آمد ز شاد چمن گل از پشته
گهی میسو و نرگس بر پرده شش	گهی می بست غنبل در کندش
گهی مرغول جعدش باز کردی	ز شب بر ماه مشک انداز کردی
که از فرق سرش سحر کشاوی	غلامانه کلاش بر نهادی
که از گیسوش بستی بر میان بند	که از لعلش نهادی در دمان قند
که آوردی فروزان شمع پیش	در ویدی و در حال دل خویش
گهی گفتی که جانم یا ستنه تو	گهی گفتی منم یا خود ستنه تو

درین ایام که باغبان قضا بوستان امیدش را به آبیاری ابر نشاط نضار ستنه تازه
بخشیده و فراش قدر و دلکده آمالش بساط نشاط و انبساط گسترده چشنی شفا بانه

انجمنی خسرو انده ترتیب داد که فلک با این چشم ای انجم چنین مغلّی زیبنده بچشم خویش ندیده و
 زمانه با این کهن سالی مثل او انجمنی فرخنده بگوش هوش نه شنیده راجه داد گستر بافتن
 هست ملوکانه هزاران هزار طایفه بر ابراهیم را بدعوت طلبید و از مطعومات انجمنه شربت
 ندیده ایشان را شیرین کام ساخت در عین خورش طعام آن شاه گنجام بارخی چون
 سیم خام و زلفهای عنبر فام به هزاران هزار عظمت و احتشام از پرده برآمد و نقاب
 از روی خویش بر افکند تو گوئی که خورشید از در سپهر مشرق سر بیرون زد و یا ماه جهان تاب
 از بام فلک سر بر آورد **نظم**

برون آمد ز طریقه هفت پرده	بنام این درخی هر هفت کرده
چه گویم چون شکر شکر که ام است	نیمه زدیگر گویم او غلام است
بهار می تازه چون گل در درختان	سرا و ارکان رنیک بختان
نخل روی ز روی مشتری را	چنان کرد قمش کبک وری را
بنامی قلب ترکستان دریده	بر بوی و خل خورستان خرمیده
ز خاطر با چه باده گردیده برد	ز دلبها چون مفرح دردی برد
گل و شکر که این گل چه شکر	از و پس مانده اند و کس بهر

طایفه بر ابراهیم را که نظر بر جمال و لفریش افتاد گر بیان نبوری پاره شد نقد خسرو

از دست افتاد و همه سرست نشسته عشق پر می پیکر شده همچو جنون زدگان جامه شکیبائی چاک
زودید و طاهر هوش و خرد را از نفس و ماغ پر و از داده چون مرغ بسمل طپیدن آغاز نهاد

یکه ایستار کار از دست نشان شد	ز مام اختیار از دست نشان شد
-------------------------------	-----------------------------

از زیبا شکل او سپهران بماندند	از حیرت چون تن جیبیان بماندند
-------------------------------	-------------------------------

راجا پادشاه در این حال از تقاضای حیرت برآشفست کاشانه و ماغش از وجود خردی شد
چشم تیز کرد گشت و چون کم فطرتان تری فرجوشید و خروشیدن آغاز نهاد و از غایت
عصب آن پادشاه بر همان راز پر تیغ پدید رسید و سرمایه نفرین جاودانی و نقد معصیت
و وجهانی فرا انداخت غافل ازین که سلاطین با اقتدار را که نظام عالم و عالمیه بیان
و ابسته امرا ایشان ستاد و عقد طایفه انام و خواص و عوام محکوم حکم اینان در امر
جهانداری و مهمام شهر یاری که کنایه از مهابت خلایق و عبادت از جان باید رفت و
در امور سیاست و مخدوم و شکستن پیکر عنصری که ساخته و پیرداخته مصور حقیقت زود
مبادرت نباید کرد که گفته اند-

مکن در امور سیاست شتاب	ز راه تانی عنان برتاب
------------------------	-----------------------

که صد خون بیکدم توان ریختن	ولی کشته نتوان بر آهنگختن
----------------------------	---------------------------

آخر الامر راجه را بعد وقوع این واقعه هوش و خرد بجا آمد و فرموده جناب پیا سدیو

بیاورید آتش پشیمانی سر بر زده چند آن ملتهب شد که جامه صبر و قرار بسوخت و غیر از گریه و
 زاری و شدت بیقراری کارش نماند هر چند این اثنا جناب بیاس و یو تشریف شریف از آن
 داشته بکلمات گزین خاطر حزمین راجه را چاره گری فرمود و باشفیدن پویتی مهابهارت
 به ایت منو و تائیشتم پائین شاگرد رشید آن فرشته خصال بخواندن آن مشغول شد و
 راجه بگوش دل بسمع آن پرداخت و به برکت آن از غیبه مصیبت ربانی یافت تا از لیست
 سر رشته عدل و داد و از دست داد و طریق رعایت و عدالت بار عایا و بر ایا از کف
 نگذاشت تا بعد سلطنت هشتاد سال داعی اجل را بیکجا اجابت گفت و نقد نیکو نامی
 همراه برود

و کبر سلطنت راجه اشو میسرده بن راجه پنجم بن راجه برکجهست

سخن پرداز این شیرین فسانه	چنین را اندر صد انی زبان تراشد
---------------------------	--------------------------------

که چون کارکنان قضا و قدر با مقتضای مصلحت انتظام روزگار شمع حیات راجه پنجم
 را به صرصر اجل خاموش کردند راجه اشو میسرده فرزندش سریر آرائی سلطنت گشت
 بار عایا و بر ایا طریق رعایت پیش گرفت و به داد و دهی و عدل گسترش کرد و به قضا و
 و وسایل بکمال عدل و داد و به مصلحت سلطنت را سرانجام داد و در خصلت حیات از این جهان
 فانی به عالم جاودانی کشید بعد از بیست و شش سال و دیگر از نسلی او بر سریر سلطنت نشین

برآمدند و او فرمان روای دادند چنانچه فهرست ذیل کاشف اسماست

فهرست راجگان چندین

ردیف	نام راجگان	مدت سلطنت			بخط ناگری
		سال	ماه	یوم	
۱	جده شتر	۳۹	۸	۲۵	کیشی پور
۲	پیکه پت	۴۰			پریه کیت
۳	جن سیجی	۸۳	۶	۲۳	انامه جپ
۴	راجه اشومیده	۸۲	۸	۲۲	امبروه مده
۵	رام ثانی	۸۸	۲	۸	رام دیتوی
۶	چهره تریل	۸۱	۱۱	۲۶	چرم ممل
۷	چتر رته	۶۵	۳	۱۸	چیم رته
۸	دوشت شیل	۶۵	۱۰	۲۴	دوشت شیل
۹	اوگر سین	۶۸	۶	۲۱	اونوسن
۱۰	شورشین	۶۸	۶	۲۱	شورشین
۱۱	بهون پت	۶۹	۵	۵	بهون پت

نقطه نگاری	مدت ساطعت			نام راجگان	رتبه
	سال	ماه	یوم		
رانا جیون	۶۵	۱۰	۸	زن جیت	۱۲
کدھک	۶۴	۶	۴	رجپک	۱۳
سواردهو	۶۲		۲۴	سکھدیو	۱۴
نارودھو	۵۱	۱۰	۲	نرہر دیو	۱۵
سواردهو	۴۲	۱۱	۲	سچ رتہ	۱۶
نارودھو ۲	۵۸	۱۰	۸	شورشین ثانی	۱۷
نارودھو	۵۵	۸	۱۰	پریت سین	۱۸
نارودھو	۵۲	۱۰	۱۰	میدھاوی	۱۹
نارودھو	۵۰	۸	۲۱	سون چیر	۲۰
نارودھو	۴۶	۹	۲۰	بیم دیو	۲۱
نارودھو	۴۵	۱۱	۲۲	نرہر دیو	۲۲
نارودھو	۴۴	۸	۶	پو رنخل	۲۳
نارودھو	۴۴	۱۰	۸	کرو دی	۲۴

ردیف	نام راجگان	مدت سلطنت			بخط ناگری
		سال	ماه	یوم	
۲۵	آلنگ	۵۰	۱۱	۸	آلنگمیک
۲۶	اودی پال	۳۸	۹		اودی پال
۲۷	دون مل	۲۰	۱۰	۲۶	دون مل
۲۸	ومات	۳۲			ومات
۲۹	بهیم پال	۵۸	۵	۸	بهیم پال
۳۰	چیمیک	۲۸	۱۱	۲۱	چیمیک
<p>چون راجه چیمیک سریر آراشد مشغول عیش و نشاط گردیده بود و در او شبستان غفلت افکند و از کار و بار مملکت بخیال نشد و نامی وزیرش وقت فرصت غفلت نشمارده راجه را بگشت و خود بر سر سلطنت برآمد چاره کرده کس از نسل او با قصد سال و سه ماه و هفتاد روز فرمانروائی کردند</p>					
ردیف	نام راجگان	مدت سلطنت			بخط ناگری
		سال	ماه	یوم	
۱	بشیر و	۱۶	۳	۲۹	بشیر و

نقطہ نگاری	درخت سلطنت			نام راجگان	نمبر
	سال	ماہ	یوم		
پوسین	۲۱	۸	۲۲	پورسینی	۲
بوسین	۵	۱۰	۵۲	پورسینی	۳
نمناساوی	۲۲	۵	۲۶	اتنگ شامی	۴
ہیجیوت	۱۵	۹	۳۵	ہرچیت	۵
پاسین	۲۲	۲	۲۲	پورسینی	۶
مورپال	۲۱	۲	۳۰	سکھ پال	۷
کدوت	۲۲	۹	۲۲	گدوت	۸
سج	۱۲	۲	۳۲	سج	۹
امرجوڑ	۱۶	۳	۲۶	امرجوڑ	۱۰
امی پال	۲۵	۱۱	۲۲	امی پال	۱۱
دشاہ	۱۲	۲	۲۵	دشاہ	۱۲
ویرسال	۱۱	۸	۳۱	ویرسال	۱۳
ویرسال	۱۲		۲۶	ویرسال	۱۴

راجہ بیرمال سین چون بر سر بر سلطنت ششست طریق نامہ وار پیوون پیش گرفت
 کار سلطنت از رونق افتاد و زوال و ادبار بکاشانہ و ولتشر و ونا و پیرہا و زیرش
 طریق کا فرغی پیش گرفته راجہ را ہلاک کرد و خود را بر سلطنت برداشت ششتر و ہ تن از
 نسل او سلطنت کردند چہار صد و چہل و پنج سال و پنج ماہ و سہ روز فرماندہی کردند۔

تاریخ	نام راجگان	مدت سلطنت			بخط ناگری
		سال	ماہ	یوم	
۱	بیرمال	۳۵	۱۰	۸	वीरमल
۲	اجت سنگ	۲۶	۷	۱۹	अजितसिंह
۳	سمروت	۲۸	۳	۱۰	समवेत
۴	پہون پت	۱۵	۴	۱۰	पुष्यनपति
۵	بیر سین	۲۱	۲	۱۳	वीरसेन
۶	مہی پال	۴۰	۸	۷	महीपाल
۷	شتر شال	۲۶	۴	۱۳	शत्रुपाल
۸	سند ۱۵ راج	۱۷	۲	۱۰	संधपाल
۹	شیخ پال	۲۸	۱۱	۱۰	तेजपाल

بخط ناگری	مدت سلطنت			نام راجگان	پیچ
	سال	ماه	یوم		
भागिकचंद्र	۳۶	۶	۲۱	مانک چند	۱۰
कामसेनी	۴۲	۵	۱۰	کام سینی	۱۱
शत्रुमर्दन	۸	۱۱	۱۳	شتر مردن	۱۲
जीवनलोक	۲۸	۹	۱۷	جیون لوک	۱۳
हरीराव	۲۶	۱۰	۲۹	هر راو	۱۴
वीसेन २	۳۵	۲	۲۰	ویسین ثانی	۱۵
आदिनिकेत	۲۳	۱۱	۱۳	آدیت کیت	۱۶

راجه آدیت کیت چون بر سر سلطنت رسید همان شهر بت پیشین که دیگران چشیدند او هم
 چشید یعنی دهنده نامی و وزیرش ورا کشته بنجاک و خون انداخت و خود پابر سر سلطنت
 گذاشت نه تن مدت سه صد و هفتاد و دو چهار سال و یازده ماه و بیست و شش روز کوس
 فرمانروائی نواختند و علم شهر باری برافراختند.

بخط ناگری	مدت سلطنت			نام راجگان	پیچ
	سال	ماه	یوم		
राजाधंधा	۲۲	۷	۲۲	راجه ورنده	۱

ردیف	نام راجگان	مدت سلطنت			بخط ناگری
		سال	ماه	یوم	
۲	قهر کی	۴۱	۱	۲۹	مهری
۳	سن رجبی	۵۰	۱۰	۱۹	سن رجبی
۴	مهاجده	۳۰	۳	۸	مهاجده
۵	نر ناتیه	۲۸	۵	۲۵	نر ناتیه
۶	جیون اچ	۲۵	۲	۵	جیون اچ
۷	رودر سین	۴۶	۴	۲۸	رودر سین
۸	آریک	۵۲	۱۰	۸	آریک
۹	راج پال	۴۴			راج پال

چون راجه راج پال که خاتم الملوک خاندان دهنه سیر بر آرمی جهان بانی
شد تا وقت مها پال بر او خروج نمود و جنگهای متواتر او را مغلوب کرده صاحب
ناج و سریر گردید تمامی ولایات را بتصرف آورد و رسم و آیین تازه نهاد چون در شش
شتم پیش بود بنامی سلطنت او نیز احکام نیافت عالمی از دست او بستوه آمد فستق
آشوب به اطراف ممالک رونه و رفته رفته کار سلطنت او زو و ثلث افتاد تا راجه بکر باجیت

فرمانروای آوچین با لشکری بیکران متوجه آن طرف گشت و از مصاف های صعب و جنگ های سخت شکست داده بادشاه بالا استقلال فرمانروائی با جاه و جلال گردید.

و گر کند هر پسرین کیفیت ولادت راجه پیکر ماجیت و خروج کردن و غالب شدن پراجه راج پال و شصتن بر تخت واهی

دگر بار بلبل بباغ آمدست	پری پیشش دشن چراغ آمدست
خیالم پری پیکری سعه کند	مرا چون خیال پری میکند
ازین کان تاریک اهریمنی	اگر بزمین که آرم بدین روشنی
هزار آفرین با و بر زیر کان	که روشن ز آرنده از تیره کان
گزارنده شرح این استان	گزارش چنین کرد بر مرزبان

روزی راجه اندر فرمانروای عالم ملکوت بر تخت جهانبانی و سریر کامرانی جلوه افروز بود و تماشاخانه رقص و سرود و دوران بهشتی نژاد می نمود و ناگاه خورشیدی از فلک در بای و سروی از جو بهار رعنائی که نهال قانش پرورده آنغوش ناز و حسن زیبایش بر آراسته و مستعشوه و اندازید و با غمزه های دلفریب و عشو هاسه ناز تگر صبر و شکیب و محفل آمده از کان ابر و خدنگ افکنی آغاز نمود و متاع صبر و شکیب تماشا بیان بغارت بردن بنیاد نهاد و نظم

دل به پاره شد زان پاره	پدید آمد نهی کاند در نظاره
دو لعلش توخ امان به شیر قند	ز زلفش مشک چمن خون پیوند
غلط کردم که فی مستانه شیار	چشم شمع فی خفته نه بیدار
چراغ خانه و شمع سست بستان	هی سر و جمال فروز بستان
فلک بفرقتی نازش خریدی	بنازار مشتری آن شکل پیدی

گفتند هر چه این پسر راجه اندر بمشاهد که جمال و نفرتش نقد صبر و قرار از دست داد و شریف
 جمال زیبایش و ولد اده ادا می دلربایش گردید راجه اندر به ادراک این سینه
 مغلوب غیظ و غضب گردیده و عنان تحمل از دست داده بختی فرزند دعا کرد که پسر هم
 به پاداش این ترک تنه بجا از عالم علوی به عالم سفلی رود و در روز بقالب خرویشب
 در صورتی بشهر باشد و پس از مدتی که با دشمنی کسوف و خرمی او را بسوزاند باز بجا
 اصلی خود برسد گند هر چه سینه فی القدر با چایست دعایش از عالم علوی به عالم سفلی
 آمده بشهر و آرا نگار افتاد و رسوای آن شهر در یابی بود که متوطنان آن خطه دلپذیر
 به جهت شغل و طهارت در آنجای آمدند و به پرستش معبود می پروا نمیدادند گند هر چه سینه
 بصورت خروشان آب دریا محقق شد مدتی برین بگذشت روزی برهنی از مشربان
 راجه و آرا نگار بکشت شغل و طهارت به حال در با آمد گند هر چه سینه از آمد رسولی دریا

آورد که من گند هرپ سین سپر راجه اندر فرما و ای عالم ملکوت درین دجله سست باشم
 راجه خود را زود خیر کن که دختر خویش را ب عقد من در آور و در سر پای مفارقت دنیا است برای خود
 بیند و زود در صورت اغراض تزلزلی عظیم در بنیان سلطنت و جهان بینی و تخیلی فحیم در ایوان
 زندگانی او واقع شود برین آن روز شنیدن این سخن اگر چه متعجب شد اما وقتی بر آن
 نه نهاده اظهارش با کسی نه کرد چون روز دیگر هم چنین سخن باز شنید با خاطری لرزان دلی
 پریشان پیش راجه آمد و آنچه بگوش هوش خود شنیده بود پیش او ظاهر نمود و راجه هماندم
 از این دولت و اعیان ملکیت را همراه گرفته بر دریا رسید و گفتگوی شنیده را بگوش
 هوش خود هم شنیده بجواب پرداخت که اگر امروز بدعای تو در سواد این شهر دیوار
 از آهن درست شود تصدیق گفتارت بظهور رسیده در ایجه انجلیح مرام تو گردد گند هرپ سین
 دعا کرد تا بهمان ساعت دیواری از آهن بهر چهار طرف شهر پدید آید راجه و تمامی رکان سلطنت
 را حیرتی عظیم حاصل گشت راجه خواسته و ناخواسته دختر خود را بجهت ایفای وعده حاضر نمود
 گند هرپ سین بصورت خرازدیابرا آمده دختر را بگرفت راجه بدین صورت خرقه از بخیر
 آنده و غم شد گند هرپ سین پرده از روی احوال خود برداشته و اظهار حالات خود
 ساخته راجه را از تنگنای تفکر و تردید بیرون آورد از آن روز گند هرپ سین در روز
 بصورت خرد ریامی بود و شب در صورت اصلی خود بر آمده بان دختر بری پیکر

عیش و عشرت می نمود و تی برین برآشبی گد هر پ سین کسوت خری خود را بمقتاسه
 گذاشته بصورت اصلی خویش بار آسوده و دلطف زندگانی میداد و راجه اینخبر دریافت
 بخدا م و مقرر بان خدمت امر کرد تا کسوت خری او را بسوختند گد هر پ سین بادراک
 این تنی مراتب خوشحالی و ثنای دانی بجای آورده باید رزن خود گفت که لطیف عاقلست
 تو ازین عذاب عظیم رستگاری یافتی اکنون یارای قیام این جهان ندارم باز بعالم
 علوی می شتابم و ترا آگاهی می دهم که دخترت باردار است فرزندی از وجود خود خواهد آمد
 که طاقت ده هزار قیل داشته باشد و مثل او دیگری در عالم نباشد و نام نامی او در سخاو
 و شجاعت و دیگر صفات جهان داری و معابد بادشاهی تا انقراض دوران بر صفحه
 روزگار بماند این بگفت و از نظر غائب شد راجه در حیرت افتاد و اندیشه های گوناگون
 در خاطر خود راه داد که اگر این چنین پسری بچندین قوت و تنومندی خلعت وجود پوشد
 چه عجب که مرا از سلطنت بر دارد و تاج فرماندهی بر سر خود گذارد بدین خیال ناصوب
 دختر خود را بجا فغان سپرد و امر کرد که وقت ولادت فرزند مرا زود خبر شود و تا آنچه
 مناسب وقت باشد بعمل آرم دخترش که از فراق شوهر و آتش غم می سوخت
 ساعتی در مهاجرت او صبری و قرار می نداشت از جان تنگ آمده و تاب شد اند فراق
 و شدت آلام نیاورده از زخم خنجر خود را هلاک ساخت از قدرت او تعالی جل جلاله

فرزند زنده از بطن او برآمد که قریب پانصد روز از رویش پیدا و ملکان جهان با سینه
از ناصیه او هویدا بود.

بالای سرش زهوشندی | پتانستاره بلندی

راجه را از وفات دختراند و بی سخت بهم رسید و توهی که ازین مولود در دل داشت
بر طرف نموده در پرورش و پرداخت و تعلیم و تربیت او متوجه شد و ستمش بکرامت
نهاد و او را معبره برادر گلانش بهتری که از بانوی دیگر بود بکرامت خود حساب داد
و رفته رفته ملک مالوه باقطاع او مقرر فرمود و بکرامت از غایت سعادت شد
حکومت آنجا به بهتری برادر خود تفویض نمود و خود بامروزه وزارت قیام فسر و خوش شهر
اوچین را تختگاه کرده بامور فرماندهی اشتغال ورزید بعد مدتی بهتری برزسنه
عاشق و مفتون شده او را داخل حرم سرای خلافت خود نمود و در محبت و از کارها
سلطنت بخیر شد شام و پگاه در مشکوی دولت بسر بردی و از بهام دولت و امور
ملکت خبر می نگرفت بکرامت جوهر زو اهر نصاح او نیزه گوش او نموده تا کسید
به ترک غفلت و اختیارات توجه بامور ملکت نمود و رانی بد ریافت این حال ملاسله
بهر ساینده شوهر خود را آماده بران نمود که بکرامت را از ملکت اخراج دهد راجه
از بسکه دلداره رضای او بود و مقتضای بیداشتی سر رشته و فادایان را نرسید

داده برادر خود را از ملکت خویش بد رساخت و چشمه یگانگی بجا شک یگانگی انباشت

گردد هم شرح ستمهای عزیزان غالب رسم امید پیمان از بهسان بر خیزد

مقارن اینحال چیرت اشتغال ریاضت گری بخت ریاضت از درگاه حق سبحانه تعالی
 ثمری یافت که هر که او را بخورد می غم خضری و حیات جاودانی یافتی زاهد آسوده
 پیش راجه بهتری آورد و راجه خبیلی مسرور و شادمان گشته بشوق و شغف تمام او را
 بگرفت و بعطای زرو جوهر زاهد را بنواخت و از بسکه دانه و دانه را نی خود بود
 و حیات او به از حیات خود میدانست آن ثمر حیات جاودانی را بان سر و جوهر
 جوانی بخشید از اتفاقات این رانی بپوشید میر آخور بتدا بود از غایت شیفتگی آن ثمر
 با و بخشید میر آخور به و لبر سستی که ناشن زاکها بپسند و باطنش پیر از صدق و صفا
 بود و واسطه محبت در میان داشت چنانکه این ثمر مثال یافت بدست آن نازنین نهاد
 آن دل را با از غایت هوشمندی بخاطر خود قرار داد که اگر مرا حیات جاودانی و غم خضری
 از خوردن این ثمر حاصل گردد و غیر از به کاری و بد اعمالی چه میتواند بود و بهتر آنست
 که این ثمر را بر اجه این ولایت که بغایت عادل و معدلت شعار است بدهم تا غافل
 در غفلت عاطفت او بر آساید پس آن زن عاقله بخدمت راجه آمد و بعد عرض احوال
 آن ثمر مثال را پیشکش نمود و راجه ثمر را شناخته و در گرداب چیرت فرو رفت و به تحقیق و

تصدیق این ماجرای حیرت افزا اهمیت عالی ضرورت و درانی ازین ماجرای عبرت خیز
 آگاهی یافته از غایت خوف و هراس خود را از بلند بام فرو انداخت تا غالب عنصری و
 در هم شکست و مرغ روحش از قفس عنصری پرواز نمود و راجه از مشاهد احوال بیوفا
 آن زن تبه کاروبلی شبانی این دارنا پندار خود را از تعلقات و نیوی بر آورد و
 تاج شهر باری از سر انداخته و کسوت گدائی در بر کرده ره نورد اما کن متبر که شد
 بعضی مورخ حدیثین باب روایتی دیگر آورده اند که روزی راجه بهر تری بشکار رفت
 دید که زنی باشوهر مرده خویش بشگفته روی در آتش سوزان نقد زندگی در باخت و
 پروانه وار جان خود را بران شمع و فدا ساخت راجه چون بعد صید و شکار مراجعت
 بدو تلخا نمود و فرمود ما برایش عیش رانی بر زبان آورد و بر عمت و محبت او آفرین خواند
 رانی گفت تقاضای محبت زن آنست که محتاج سوختن و کشتن نباشد بپیکه زنگ شوهر
 گوش کند مرغ جان را از قفس تن پرواز دهد و تنی بر آید راجه روزی بشکار رفت محبت رانی را
 عیاری گرفت بموجب تأمین راجه همراهیانش گریان و نوجو کنان رسیدند و ظاهر نمود
 که راجه را با دیوسی محاربه دست داد و راجه مغلوب و او غالب آمد و پیکر عجمه
 انوالا نزد رانی از هم گسخت جامه اش که بدست مأمور داشتند باولی بریان و خاطری
 بهریشان آورده ایم رانی که گرفتار سلسله محبت راجه بود فی الفور جان بجان آفرین

سپرد و نیکنامی دارین فراموش راجه چون از شرکار مراجعت فرمود بد ریافت حال
 وفات زانی دل از این جهان فانی برداشت و خود را به کسوت گدائی برآراست بعضی
 بر آنند که راجه بهر تری و در وجه داشت و در عشق هر دو گرفتار بود زنی که از استیها
 صحبت میر آخور قالب پائی کرد و موسوم به سیتا و زنی که بجایه غفلت و غصه است آراسته و اثر
 شفیقین خیر و فارت راجه قالب غنصری بگذاشت پیر کلا نام داشت القصه راجه بهر تری
 از به فانی رانی او لیس و یاز و فاشمار سی رانی آخرین یا بهر دو صورت ترک
 سلطنت نیکو دانست و به لباس گدائی بریاضت اندوخی پرداخته مقرب بارگاه صحت
 شد و از خورون آن ثمر حیات جاودانی یافت و تا حال بعالم سفلی چون خضر و آلیاس
 ره نورد و سیار است گویند که چون راجه بهر تری دست از امور سلطنت برداشت
 امور ملوک از نظم و نسق معطل ماندند از اطراف مالک دیوان متمکار و عفریتان تبه کرد
 بر این مالک چیره دستی یافتند و شهر او جین بربیتال نام دیوی دست تصرف و نظم
 در آن نمود و بهر دم آزاری و جان شکری خلایق کربست و در اقل مدتی عالم مردم لقمه و نان
 آن خوخوا شدند و جهان جهان آدم بشکم پرستم او فرو رفتند شهر او جین که بمعموری غیرت
 گلزار جنت بود و سراسر ویران گردید ارکان دولت و اعیان سلطنت بچاره ساز
 نشسته و پیش آن عفریت خوخوا رفته ابو اب التماس کشودند که اگر با جایت معروضات

با مظلومان دست ازین جان شکری باز داری و یک کس را هر روز برای خویش
 خود از ما گرفته باشی هر آینه نظم و نسق ملکات بجای ماند و اندک مایه تسکین به لهای خلایق
 پدید آید عفریت خوشخوار باقبال این تنی انگشت بر دیده گذاشت تا قرار دادند که هر روز
 از جمعی یکی را از شوطان این ولایت بر سریر سلطنت نشاند و بر او امر جزوی و
 کلی مختار گردانند هنگامیکه خورشید عالم تاب پرده بر روی خویش برگزید و همان بادشاه
 یکس روزه را صبح زنده گالی بشام گرای یعنی طعمه خوان و لقمه و بان آن عفریت خوشخوار
 گرد و با استقرار این رای هر روز و هر صبح یک کس بر تئبه علیه سلطنت رسیده کار روز
 مطالب کافی نام می گردید و شامگاهان با هزاران هزار ناکامی با ده تلخ محاسن
 می چشید مدتی برین منوال گذشت تا آنکه کارکنان قضا و قدر آماده بر استیصال بنیان
 وجودش شدند و خواستند که چنان بادشاهی معدلت شماری را بر سریر سلطنت
 نشان سازند که سزای آن ظالم خوشخوار در کنار اعمالش نهاده جهانی را بظلم عافیت
 خود باده چنانچه در اندک مدتی همچنان بلبور رسید توضیح این مقال و تشریح این حوال
 آنکه چون پیش ازین تاجه بکر باجیت از گردش چرخ گردان و بیوفائی برادر نامهربان
 ترک دیار و وطن کرده هزاران هزار ناکامی غربت و کربت اختیار نموده مرحله پائی
 که در بیابان شد مدتی جام هلاک تلخی روزگار مردانه و ارمی پیو دو با و خوش و

بهائیم اوقات عزیز خود را بسرمی فرمود و رفته رفته رو با باوانی نهاده تعارف با خدای حق
 اوایل روزگار پیداساخته در پی بر معاش حاصل کرد و بعد چندی ملازم طایفه بنجاره گشته
 سفر مالک دور دست اختیار نمود و از اتفاق مسنه روزی در شهر دآرا انگر اتفاق و همو
 و رو و این جماعت افتاد را به جهت تفریح طبع و تفرج خاطر لطیف شهر و نهاد دید که در پیش
 خانه کلالی اسباب تملکات شاهی و مواد شکوه شاهنشاهی مهیا و مادر کلال و در ماتش
 گریان و بریان است را به درگاه بجهت فرو رفت و از مادرش استگشت این
 ماجرا و استدراک این واقعه نمود و بعد از ناله های جانسوز و گریه های بگر خراش
 بچو ایت پر داخست که اسی بخیر نمیدانی که درین دیار آفت زده و عسرتی خونخوار چهره دستی
 یافته و آتشی در خرمن حیات متوطنان این خطه در زده متاع زندگانی عالم عالم و حیاط
 را بفارشته برده است بعد از خرابی بسیار و تلطم های بیشمار از چند روز قرار داده است
 که هر روز یکی از متوطنان این خطه نوبت بنوبت جلوه آرای میریاد شاهی گرد و بود
 شام آن جرعه نوش مضطربه ناکامی لقمه و آن آن عسرتی خونخوار شود چنانچه امروز
 نوبت پسر من رسیده بدین حالت که آفتاب عمرم به لب بام و صبح امیدم مایل بشام است
 بلبور این واقعه غم اندوز جهان و چشم تیره و تار کرده و متاع قرار و استقلال
 از دست من ربوده -

من چون زیم که پینه ما چاک میکنند | سخت جگر مرا به تر خاک میکنند

را چه بگرماجیت بشنیدن این سخنان در وانگیز و پاستاغ همچو کلمات حسرت خیز پیر این شکایه
 همچو گل چاک زده ناله در در بر کشیدن و چهره خویش بناخن غم خراشیدن گرفتند و با مادر
 کلال زبان همدردی کشاد و گفت که ای مادر مهربان از بهر این کار غمگین و اندوهگین
 مباش که مرا برماجی حسرت انگیز تو ولی سپند آسایر آتش غم سوخته و جهان جهان
 غم و اندوه آتشی در نهان خانه دلم در زده بهوض جگر گوشه تو من خود را بان غم
 خود خوار می سپارم و بهون عنایت معاول حقیقی کار نامه بر زخم و آشفته یا ریجامی آم
 اگر باد ادغیبی و مواسپ لاری از پیکال آن بدسگال ربانی یافته بر او چهره دوستی
 یا فتم جهانی را از دست مظالم او ربانی و اوم و اگر قضیه بالعکس در آینده حال صورت
 انعکاس گرفت مردان را بر دانی مردن به از حیات جاودانی ست این بگفت و
 از موکلان سلطانی که مع شکوه بادشاهی حاضر بودند التماس نمود که در عرض این
 یتیم من خود را حاضر کردم را قبول کنید و این بیچاره خاندان بر باد را بگذرانید و کلال
 سلطانی که مقصود ایشان از بهر سانی خویش آن عفریت خود خوار بود و بلا پیش پیش
 بقبول این معنی پرداخته او را بعزت تمام گرفتند و با احتشام شامانه و بزرگی نشستند و
 بد و قسرای بادشاهی رسانیدند و بطریق معمول شکن سریر سلطنت ساخته بایر ای و امر

راجہ میر بکر ناسی

راجہ میر بکر ناسی

حسن روی و گلی پروا خندان آنکه سلطان فلک چهارم از دیار شرق بسوی مغرب
 و فراش سپهری قلم شاد و روان لیل در محبت پر فضایی روزگار بر فراخت عفریت
 جهان از آرزو کمر دراز بطریق معمول بهمان صحرای گام در رسید زلزله در زمین و زمان
 انداخت و آثار رستخیز ظاهر ساخت راجه آمد او مشاهده کرده مردانه وار مستعد
 جنگ آن عفریت خونخوار شست عفریت چون پای بهرم سرای سلطانی گذاشت
 ویر که با و شاهی بهشت شوکت و شهر یاری سکندرت بهشت با هزاران هزار دولت و عظمت
 بر سر پیر با و شاهی نشسته و اقبال و دولت و فتح و نصرت به خدمتگذاری او کمر بست
 از غایت بهشت زهره اش آب شد و سرایگی تمام بحال او راه یافت راجه از فرات بهیم
 بر جبهه و آن عفریت خونخوار در آویخت ساعتی چند آویزش یکدیگر چهرت افزای چشم
 شاهان و عفریتش دید که جهانیان بود با آن عفریت دست از جنگ باز داشتند
 و چهار دوشی بود و راه صحرای پیش گر فتنه راجه از تانید و سحانه تمالی بران عفریت
 مظهر و منصور گر ویده بنو خنقن افکاره و ترتیب جشن مسرت فرمان داد اراکین و است
 اساطین سلطنت و تمامی خور و ویرگی ممالک محروسه بد ریافت این احوال مسرت
 اشمال جانی بازه یافتند و راجه بکر آجیه را شناخته هنگامه مسرت و شادمانی برآوردند
 و ادعای خدای و فانی و اندر آجیه چون با فضل این روز و احوال سلطنت

هندوستان با استقلال یافتن ابواب بدل و کرم بر روی عالم کشف و آفرین مستند
 و قوانین برگزیده رواج داد آن قدر نیکویی و سعادت باحوال عالم و عالمیان نمود
 که الی الآن با وجود انقراض ایام و اشداد دوران نام نیکیش بر زبان خوانین
 و السنه عوام جاری است چنانچه مذکور است که چون راجه بکر اجیت ازین جهان
 بگذشت بعد تمامی ایام در سنه پانصد و چهل و دو بکر اجیتی راجه بهوج که او را هم
 بلجاسن اوصاف می ستایند سر بر آراسی سلطنت آلوده بود و روزی بقصد شکار به خارج
 بیرون شهر دید که جمعی از اطفال خور و سال کوکی را با شاه و یکی را وزیر و دیگری
 را کوئال و سایر عمارت سلطنت و ضوابط مملکت قرار داده در بازی طفلانند خداوند
 شاهانه میگردند و قبل این ماجرا بهمان مقام در امریکه متنازع فیها اکابر او در راجه بهوج
 از انفصال آن عاجز گشته بودند و نوعی ازین طفلان انفصال و نوعی متنازعین قرار گرفته
 که موجب حیرت همگان و خصوص راجه بهوج گردید و درین وقت که راجه بهوج نزد یک
 ایشان سید طفلان به ادای و شکوهی که بران پشته قیام داشتند همچنان متنگن مانند بهر
 رعب و هراس بر راجه بهوج بخاطر نیار و رند راجه متعجب گشته طفلانی را که با شاه قرار داده
 بودند پیش خود خواند چون از ان پشته فرو آورند شکوه راجه بهوج غالب آمد و همچو
 طفلان در گریه و زاری افتاد چون باز بر پشته بردند بدستور اولی آثار حکومت بر او

بهویداد هراس را چه از دلش ناپیدا شد یقین نمودند که وقوع این امر از تاثیر است
 زمین است چون آن پشته را کندید تخت مرصع را چه بکرماجیت در غایت زیبایه برآمد
 که از تاثیر آن طفلان نور و سال کار جهان بانی و حکمرانی میکردند را چه آن تخت بدار سلطنت
 آورده و خواست که جلوس نماید سی و دو و عمود بر تاجیه که از طلسم بران ساخته بود و بدستی
 از جمله اعیانها که گشت که اسی را چه بهویداد این سریر سلطنت از را چه بکرماجیت است ترا
 بر این تخت نشسته است و قتی سزاوار است که مانند او مصدر امور سرگ توانی شد
 را چه بهویداد مستقیم شد بهت مذکور حکایت از عدالت و سخاوت او بیان کرد که موجب
 حیرت سامعین شد بهین عنوان جمله اعیانها یک یک حکایت از بدل و ایثار و عدل و داد
 او بر زبان آورد که انرا بر پنج پندت وزیر را چه بهویداد بر زبان منسکرت بسک تحریر
 کشیده موسوم به سنگاسن بنیسی نمود چنانچه سدا شکوه تخلص به شایق شاه آبا و س
 آنرا در فارسی برشته نظم کشیده و محمدر این اوراق ابیاتی چند از ان چون نمونه از خرد و
 و اقل این کتابهای ساز و برای شایقین سخن را معانی می آرد نظم

هشتم هر پنجمزد این داستان

که باشد پسندیده داستان

باغهای کی روز جو هر فردش

بیاید پیش شمع تیز هوش

بر آورد از کیسه گوهر چهار

پسندید از ان چار یک شهر یار

چنان بود این لعل گیتی فروز
 چو پسر پندش قیمت از انتها
 پس نگه بشم گفت آن چوهری
 شهنشاه یکس به همراه داد
 چو آن کس بمقصود شهر بازگشت
 در آمد چنان بارش آب شد
 بملاح گفتا که کشته بران
 چنین کرد ملاح با او سخن
 چو او بود از خوف جان ناخود
 بیامد بدرگاه شاه زمان
 چو گرفت ملاح آن لعل پنبه
 پس این پنج گوهر که باقی ماند
 که دارد بهر دست چنان مست زور

که در شب آمد و مهر نشان بر وز
 زوینار صد لک گفت ادبها
 که دارم و اگر ده عدد و گزنی
 که آید ز دو کان او با مراد
 بره بر لبها آب چو نی گذشت
 که روی زمین جمله تابا شد
 ازین آب جویند در آبگذران
 کزان ده بدو پنج گوهر برین
 بملاح داد و جسم کم فسرور
 ز ملاح آمد سخن در میان
 شهنشاه دوران نیامد برنج
 پنج شمشیر او آشوب بر فشان
 که بخشید به کس و دست ده کرد

و دیگر

باقی آن شمشیر است بر تخت شاد

شمشیر گفت روزی شد با مراد

دران عرصه آمد برش باغبان
 گل لاله شکفت در صحن باغ
 بپا خاسته مهر و آراستته
 جهان زلف سبیل بتاب آمده
 همان بزرگس از خواب برخاسته
 گذشت از فلک آب فواره ها
 خوش است که کنه در آن زده باغ
 شنید این سخن شاه عسالی مراد
 بخاک صانع درگاه دولت پناه
 که بر رسم محفل آراشوند
 بحکم خداوند تخت و نگین
 طرب را مهیا شده جمله ساز
 فراهم شده روزه لولیان
 همه ساز محفل شد آراستته
 کنار می برویش چنان جلوه گر

بگفتا که ای بادشاه جهان
 به لیل دیوالی چو روشن چراغ
 بتعظیم او سبزه برخاسته
 بزلف بتان در جواب آمده
 بنظاره چشم تماشاگشت و
 وزان سینه ابر شد پاره ها
 ز گل های خوشبو معطر و ماغ
 بدولت دران بوستان پانهاد
 ز فرط طرب بسکم فرمود شاه
 پس نگاه گرم تماشا شوند
 گستان شد از فرشت و می زمین
 پی رقص شد لولیان را نیساز
 همه نارستان و نازک میان
 پری از پی رقص برخاسته
 که تابند با له بگرد قسم

بشوخی و شنگی به سر و پیمان
 بوقت خرام آن بت و الفریب
 به نغان غفلت بعباسم فلکند
 نمودی که از ناز ابروئی خم
 نهادهی به انداز اسد و گر
 عباد و تگری بود در کنج باغ
 بسر بر و عمری بسا و خدا
 که رو آرمی اکنون بزرگ شاه
 چو زاهدند این چنین گوشش کرد
 به محفل پیش ملک سرنهاد
 بگفتا بمن شد عبادت قبول
 که پیش شهنشاه عالم شتاب
 شدم شایق سخن خسیاگران
 اکنون آمد پیشت اسی شهریار
 همه عمر خود را بدو هست برم

آگهی چون بر نو قد نو، خنان
 ز زلف و عقی و سر و شکریب
 ز زنگوله شور چاچا چشم فلکند
 کشیدی که از غمزه تنجیستم
 آگهی دست بر سر سگه بر کمر
 بنور ریاضت چو روشن چراغ
 ز معبود و خویشش مدش این صدا
 بدل هر چه داری تنه باخواه
 بیکیار خود را فراموش کرد
 باقبال شاهی دعا کرد و یاد
 ملک از فلک کرد بر منج و دل
 بجای که داری شوی کامیاب
 و لم شد عشق پری سپهران
 که آید چنین و و لثم و کسار
 باطف تو از زندگی بر خورم

چو سلطان زرا هشتید این سوال	برنجشید اورا سبے گنج و مال
کنیزان گل چهره آراسته	غلامان خوش قد و نو خاسته
هم از لطف خود شاه عالی نژاد	از دیهات یک صد عجب بگیرد
کسی را که باشد چنین دستگاه	نشیند سر تخت این با و شاه

الغرض بکرماجیت در هندوستان بادشاهی عظیم الاقدار و شاهنشاهی معدلت شعرا
 گردیده ازین است که هنوز در تقاویم و حسابات هندی بیست و هفت اورا از ابتدای جلوس او
 مقید کرده اند و در بعضی کتب بنظر آمده که ابتداء سال سمت او از روز پنجشنبه
 هفتیارساعتی است.

تذکره انتقال راجه بکرماجیت

راجه بکرماجیت را در اواخر عمر خویش باراجه سالباهن فرمانروای دکن محاربه سخت
 رود و او را آنجا که نیز اقبال او را و بهبوط نهاده بود پس با وجو و مساعی جمیل از دست
 راجه سالباهن شکست یافته بدست او اسیر گردید هنگامی که او را در قتل بردند بحکم سالباهن
 پرسیدند که اگر آرزوی مانده باشد از من بخواه راجه التماس نمود که این قدر مردمی بجال
 من بکن که تا پنج من در دفا تر و زگار بدستور قائم ماند سالباهن قبول کرده بکرماجیت
 بقتل رسانید و بمقت او را بدستور مروج و مسلم داشت و سال تا پنج جلوس سالباهن

هم از روز فتح او در دفاتر روزگار ثبت گردید و تا حال راج است اما در نسخه راجا ولی
 راج ترنگنی انقراض ایام عمر راجه بکرماجیت از دست سمندر پال جوگی بنظر آمده گویند که
 چون مدتها راجه بکرماجیت کامیاب دولت و کامرانی و کارروایی مہام بہانہائی گشت
 آخر باقتضای ایام پیری آثار ہرم و ضعف بر احوال او نمایان شد و تیر قامت او همچو

کان گردید۔

جوانی بود خوش بے آدمی	چون خوبی رود کی بود خورجی
چو پیوست بوسیدہ گشت استخوان	و گر قصہ خود بروئی مخوان
غور و جوانی چو از سر گذشت	ز گستاخ کاری فرو شوی ست
بہی چہرہ باغ چندان بود	کہ شمشاد بالالہ خندان بود
چو با دخترانی در افتد باغ	زمانہ و ہر جای بابل ہر باغ

درین حال سمندر پال جوگی کہ در سحر و جادو و طلسم دستی تمام و بر خلع و تصرف بدن قدرت
 مالاکلام داشت و از فنون ندی و مصاجبت راجہ را مفتون خود کردہ و دلہامی مراد
 وزیر را نیز سحر نمودہ بود و نوعیکہ تجا و ز از فرمان او جانزداشتند و زنی از روستہ
 تزویر راجہ را گفت کہ بدن عنصری تو از پیری مندرس و نہایت نجیف گردیدہ خلع بدن
 از من بیاموز و این کہن پیکر را گذار شدہ در پیکر تازہ جوانی متصرف شود و از سحر و نشانت

جوانی و لذات جسمانی حاصل کن راجه باین همه دانش فریب جوگی خورده خلق بدن از و
 آموخت و بعد مهارت روح خود را در پیکر جوانی که تازه مرده بود داخل کرد و جوگی بلا تو
 خود را در قالب راجه داخل نمود آن جوان را که روح راجه در آن رفته بود بقتل
 رسانید و خود متصدی امور سلطنت گشت بهر صورت چون راجه باین صورت که مذکور
 شد در گذشت یا سالها باین بکشت سلطنت و دولت ازین خاندان منتقل گردید و همند پال
 جوگی بسلطنت دولت رسید مدت عمر راجه بکرماجیت یک هزار و یک صد سال نوشته اند
 از آنجا که نو و سه سال سلطنت و پکی کرد گویند که از معاصر آرو شیر بادشاه ایران بود
 و بعضی بر آنند که هم عهد شاپور فرمان روائی ولایت مذکور بود.

ذکر سلطنت راجه همند پال جوگی

چون راجه بکرماجیت از عالم فانی بعالم جاودانی شتافت همند پال جوگی خود را بفرمانرو
 برداشت با وجود رسیدن بمرتبه دولت بعبادت شاقه اشتغال نمودی مگر گولایند نفس
 کبر گشتی مگر مروی مزد و در حبس و طامع بود این همه عبادت و ریاضت محض نایش نمید
 شانزده کس از نسل او بمرتبه سلطنت رسیدند سه صد و هفتاد و دو سال
 چهار ماه و بیست و هفت روز و او فرمان روائی دادند آخر ایشان راجه بکر م پال

بجڑ ناگری	مدت سلطنت			نام راجگان	کرن
	سال	ماہ	یوم		
سمنو دیپال	۵۴	۲	۲۰	سمنو دیپال	۱
چندر پال	۳۶	۵	۲۷	چندر پال	۲
سہای پال	۱۱	۲۷	۱۱	سہای پال	۳
دیو پال	۲۶	۱	۲۸	دیو پال	۴
نرسنگھ پال	۱۸		۲۰	نرسنگھ پال	۵
سام پال	۲۶	۱	۱۶	سام پال	۶
رکھ پال	۲۲	۳	۲۵	رکھ پال	۷
گوبند پال	۲۶	۱	۱۶	گوبند پال	۸
امرت پال	۲۶	۱۰	۱۳	امرت پال	۹
بلی پال	۱۲	۵۰	۲۶	بلی پال	۱۰
مہی پال	۱۳	۸	۲۷	مہی پال	۱۱
ہری پال	۱۲	۸	۲۷	ہری پال	۱۲
سیت پال یا پتھری پال				سیت پال یا پتھری پال	۱۳
سیت پال یا پتھری پال					

بخط ناگری	مدت سلطنت			نام راجگان	پیش
	سال	ماه	یوم		
مदन پال	۱۶	۱۰	۱۹	مدن پال	۱۳
کرم پال	۱۶	۲	۲	کرم پال	۱۵
بکرم پال	۲۴	۱۱	۱۳	بکرم پال	۱۶

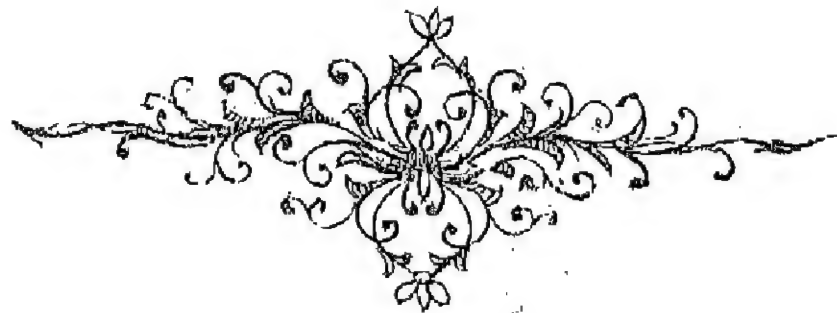
چون نوبت دولت و سلطنت بر آچه بکرم پال رسید آثار خرابی از هر سو نمایان گشت
 و زمانه هر کج ادائی و فلک بر پیوفائی کمر بست از غایت بی دانشی و راو اخر سلطنت
 خود با وجود بی سامانی با بر سر ملکه چند فرمان روای به رانج لشکر کشید و بعد جنگ صعب
 شکست یافته راه نور و بادیه عدم گروید و فرمان روای به رانج بو و گاه گاهی بسطین
 خراج و ادوی و سپاه و رعیت را از معدلت خود راضی داشتی و زینوقت که آچه بکرم پال
 بر و لشکر کشید و از تائید تقدیر و شیت رب قدر نظر و منصور گروید و با بخت بیدار بدست
 رسیده بهراران هزار کمرانی قدم بر سر سلطنت جهان بینی نهاد و ابواب عدل و کرم
 بر روی عالم کشاد و ده کس از اولاد و اخفا و او یک صد و نو و یک سال یکله و شانزده
 یوم به امر سلطنت پرداختند بالاخر از خانواد و او کسی نماند که مشغول امور سلطنت و تمشق مهابت
 مملکت گرد و تا آنکه هر پریم و روشی صفا کیشی را بسا سلطنت برداشتند و کاشاء مملکت را

بیشتر و جودش منور ساختند.

شماره	نام راجگان	مدت سلطنت			بیض نامگری
		سال	ماه	یوم	
۱	ملکچه چند	۵۴	۲	۱۰	معلی چند
۲	بلکر چند	۱۲	۶	۱۲	वलकम چند
۳	امین چند یا مانک چند	۱۰		۵	अमीन چند या मानक چند
۴	راچ چند	۱۳	۱۱	۸	राम چند
۵	هری چند	۱۴	۹	۲۴	हरी چند
۶	کلیان چند	۱۰	۵	۴	कलवान چند
۷	بهیم چند	۱۶	۲	۹	मीम چند
۸	لوب چند	۲۶	۴	۲۲	लोब چند
۹	گوبند چند	۳۱	۶	۱۲	गोविंद چند
۱۰	پدماوتی زوجه گوبند چند	۱			पद्मावती इसीगिरी गोवचंद

چون بعد وفات رانی پدماوتی کاشانه سلطنت از جود سلطانی خالی گردید احدی از وارثان راجه ملکچه چند نماند که مدعی سلطنت گردد و قدم بر سریر سلطنت گزارد و ارکان

دولت و اعیان سلطنت چنانچه مذکور شد مشورت نموده هر پریم در وی شش ماه که بهجامه
 فضل و کمال آراسته و بکسوت حق شناسی و حق پژوهی پیراسته بود بر تخت سلطنت
 نشمن ساختند و تاج شاهی بر سر گذاشتند از نسل او چهار کس بمرتبه سلطنت رسیدند
 که آخر ایشان راجه مهابیریم بود او از دست راجه ادهی سین والی بنگاله شکست یافت
 که ذکرش در سطور آینده خواهد آمد چهارتن ازین خاندان تا مدت پنجاه سال و بست و یکروز
 سلطنت کردند.

تاریخ	نام راجگان	مدت سلطنت			بخط ناگری
		سال	ماه	یوم	
۱	هر پریم	۶	۵	۱۶	हरिप्रसाद
۲	گوبند پریم	۲۰	۲	۸	गोविन्दप्रसाद

تاریخ	نام راجگان	مدت سلطنت			بجود ناگری
		سال	ماه	یوم	
۴۰	گوپال پریم	۱۵	۷	۲۸	गोपालप्रियम
۴۱	مہا بامہیا مہسا پریم	۶	۸	۲۹	महाबाह्यामहाप्रियम

راجہ مہا پریم کہ آخر بادشاہ خاندان ہر پریم بود اگرچہ بنظاہر با مرقم فرمائند سہ پر دانت
 لاکن با تعلقات دنیوی تعلقی نہ داشت و ہموارہ با درویشان ریاضت کشش و فقیران
 حق اندیش صحبت داشتہ دامن خود را بلوٹ دنیا آلودہ فی ساخت راجہ دہی سین
 فرمان روا سے بنگالہ کہ بادشاہی جرار و سلطانی خنجر گذار بود احوال سبب خبری و
 عزلت نشینی راجہ مہا پریم بسمع رسانیدہ کہ ہمت بہ تسخیر ولایت دہلی چست بستہ در اندک
 برقی لشکری فراہم آوردہ بدہلی رسید دہلی مزاحمت احدی دہلی را نہ تصرف شد جمیع
 امرائے سلطنت بطور عفا طر کر برہو انخواہی او باستواری بستند و سو کہ با
 حسان و ایمان گردند تا راجہ بہ فارغ الباسے بر سریر سلطنت ہندوستان
 جلو کس فرمود و ابواب عدل و کرم بر روی عالم کشود و واروہ
 کس ازین خاندان یک صد و پنج سال و یک سال و پانزودہ ماہ و دو یوم سلطنت

نمبر	نام راجگان	درت سلطنت			بخش ناکری
		سال	ماه	یوم	
۱	راجہ دیپ سین	۱۸	۵	۲۱	راجا جگر دیپ سین
۲	پراہل سین	۱۶	۴	۲	بلا دیپ سین
۳	کیشو سین	۱۵	۶	۱۲	کیشو سین
۴	مادو سین	۱۶	۴	۲	مادو سین
۵	میو سین	۲۰	۱۱	۲۶	میو سین
۶	پہیم سین	۵	۱۰	۹	پہیم سین
۷	کلہان سین	۴	۸	۲۱	کلہان سین
۸	ہری سین	۱۴		۲۵	ہری سین
۹	چہم سین	۸	۱۱	۱۵	چہم سین
۱۰	نارائن سین	۲	۲	۲۹	نارائن سین
۱۱	پگھی سین	۲۶	۱۰		پگھی سین
۱۲	داموور سین	۱۱	۵	۱۹	داموور سین

چون داموور زمین بخت سلطنت جلوس نمودہ استقلال کئی یافت بتفصائی نشہ جوانی

پا از دایره انصاف بیرون نهاده راه ظلم و ستم پیش گرفت و مصدر حرکات ناشایسته و
مورد حرکات نابایسته گردید هر چند ارکان سلطنت و اعیان مملکت با مقتضای خیر اندیشی
بهی خواهی چراغ انصاف و مواعظ در راهش فروختند و نتایج اعمال بد با حسن وجه
خاطر نشانش کردند اما چون کارش از تدبیر گذشته و کلک قضا امر او بار بار بروج تقدیرش
نکاشته بود اصل پندیرای نصیحت و پند گیرای مواعظ و پند نه گشت.

صحبت نیکان نگیرد هر که بنیادش بد است تربیت ناهل را چون گردگان برگزیده است

تمامی وزرای خیر اندیش را در بند ملت انداخت و پای عزم و توقیر فرمانگان برافراشت
طرفه آشوبی در ملک او پدید گردید و شورشی تمام در ولایت هندوستان بهم رسید تمام
اراکین سلطنت قطع مروت نموده و حفظ جان مال خود را مقدم انگاشته بر آچه دیپ سنگه
رجوع آوردند راجه دیپ سنگه در آن ایام والی ولایت کوستان سوالمک بود سپاهی
جزار و لشکری بسیار داشت و علم نصیحت و عدالت در چار سوی مملکت خود می افراشت
چون ارکان دولت و امور دین که از بدسلوکی او بجان آمده بود و محققیت بخیر می
بید او گرمی او معروض داشتند و ترغیب و تحریص به خیر دلی دادند راجه دیپ سنگه نفعی را
خویر عظیم دانست و بهت بر خیزد و بلی مصروف نمود و در اندک مدت لشکری گران فراهم آورده
علم نهضت بجانب دلی برافراشت و به جدال و قتال سلطنت دلی بدست آورد و پیش کس

از نسل او تا مدت یک صد و هفت سال و شش ماه و بیست و دو و یوم با بر سلطنت و سله
پروا ختمند.

شماره	نام راجگان	مدت سلطنت			بخش ناگری
		سال	ماه	یوم	
۱	دیپ سنگه	۱۶	۱	۲۴	دیپسینح
۲	راج سنگه	۱۲	۵		راجسینح
۳	رن سنگه	۹	۸	۱۱	رنسینح
۴	نر سنگه	۲۵		۱۵	نارسینح
۵	نر سنگه	۱۳	۲	۲۹	نارسینح
۶	جیون سنگه	۸		۱	جیونسینح

راجیون سنگه چون بر تخت برآمد کارش از اغتدال در گذشت و طریق ناسنرا پیش گرفت
درین ضمن او بضرورتی فوج خود را به جانب شمال فرستاد و راجیون پرتی راج المعروف به
پتھورا این خبر دریافت و میدان خالی دیده بسرعت تمام بر جیون سنگه لشکر کشید و جنگ کرد
و فتح یافته مستقل با دشاہ دہلی شد از نسل راجیون سنگه پنج تن تا مدت هشتاد و شش
سال سلطنت نمودند.

توکر سلطان راجه پرتی راج

پرتی راج چون بر راجه جیون سنگه فتح یافت باوان سپید و زمان پیدر سریر سلطنت
 دلی نشست با اصغر و اکا بر طریق لطف و کرم پیش گرفت و آئین های شایسته بر نهاد چون
 پانزده سال بر فرمانروای او برآمد سلطان شهاب الدین غوری از غنای آمده هفت بار
 محاربه نمود و شکست یافت آخر کار در موضع تنابین عوفنا تلو وری جنگ های صعب را زم با
 سخت کرده راه را شکست داد و بعد قتل او سریر آرائی خلافت هندوستان گردید این
 واقعه با مضمون کتاب راجا دلی و راج ترنگنی مطابقت دارد اما مؤثری که در اینج
 در دفتر مسموم اکبر نامه از روی بعضی تواریخ هندی چنین می نگارند که چون راجه پرتی را
 بمقت راسی بکشد چون او رنگ نشین خلافت دلی شد سلطان شهاب الدین غوری
 هفت مرتبه یورشش کرده جنگها بسیار است و هر مرتبه شکست یافته اما اداره بدیر
 تسخیر این ملک در خاطر داشت و تخم هوس این ولایت بدام در مرز غم دلی می کاشت
 گویند که راجه جی چند را بهور مرزبان قتل کرد اکثر راجه ها غالب آمده سگالش جنگ راجه
 که توکرش قبل ازین حواله قلم شده پیش گرفت خواست که در جهان بنشیند شاهنشاهی و خرد و راجی
 از راجه ها می نامی فرمانروایان گرای عقد کرد راجه پرتی را بهر سبب اطلب بر سر رفتن شد
 ناگهان از ملان دانش یکی را بر زبان گذشت که راجه را به خیال حفظ مرا تشب سلطنت

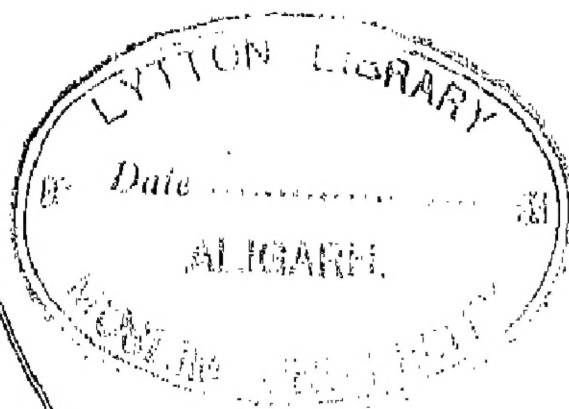
سیدہ راجہ پری راج عرف اس کے پتھورا

در ملی پیش راجه جی چند رفتن ملی زید از استماع این سخن راجه تپور را غریق در پانی غیرت و
 نداشت گشته فریغ غریبست نمود و راجه جی چند ازین خبر بر آشفته قدم پیکار ساخت اما بسا بر
 نزدیکی ساعت جنگ راجه جی تو مقیم و زید و به صلاح دانشوران برای سرانجام این
 جشن پیکار راجه تپور را از طلا درست ساخته در نصف نعلی بر نشاند راجه تپور را ازین
 سخن بر آشفته بچو مار بر نو و پیچید و با پا نصد مرد گزیده پلنگه کرد و ناگهانی در آن انبساط
 رسیده کارزار کرده و بسیاری را از تیغ کشیده چکری در آرزو داشت
 راجه جی چند بهر صورتیکه دانست جنگ را با ندرام رسانید اما دخترش بشما به شهادت
 مردانگی راجه تپور را شایسته او گردید و آرزو نمود و صالش شد جی چند محمود و کشته شده
 دختر خود را بدر کرد و برای او تری جداگانه ساخت راجه تپور را با استماع این خبر یاد آشفته
 و لدا ده دختر شده و فکر و افتاد و با وزیر و امرایانها کرده چاند با و فرستاد
 به نیایش گری پیش راجه جی چند فرستاد و نو و با برخی گزیده مردم تا این ملازمان همراه
 چاند شد و به رسیدن به قنوج به پستی و مردانگی دختر راجه را بدست آورده با پلنگار
 در ملی مراجعت نمود و راجه جی چند خبردار شده بمقابله و مجادله برخواست ملازمان و شاهی
 پای هست و میدان جرات محکم گذاشته محاربه عظیم بر روی کار آورده و به هفت هزار کس
 در آن کارزار از طرفین بقتل رسیدند القصه راجه تپور را چون آن دختر را بدست آورد

فلک را بکام خویش دیده آنگنان و اله و شیدای او شد که اکثر اوقات در حرم سرالسمه بود
 و گرامی نفاس را به تغافل گذرانیدی و بکار ملک و سپاه کمتر پرداختی چون سالی بر این
 برآمد سلطان شهاب الدین غوری بر این حال وقوف یافته باراجه خجی چند طرح دوستی
 انداخت و مشتقی بار در سینه یک هزار و دویست و سی و سه بکر با جیتی مطابق پانصد و هشتاد
 و هشت پیروی که چهل و نه سال از فرمانروائی پتهو را منقضی شده بودند لشکر فراسم کرده
 بقصد تسخیر ملک هندوستان برآمد چون راجه بارانی در شهبان عیش و عشرت افتاده
 همان دانش و خرد از دست داده بود مطلقاً ازین واقعه آگاه نشد و مقربان هم بارای
 آن ندانستند که خبر آمدن سلطان به او برگزاندند آخر الامر کارکان و دولت به شور و تنه یک دیگر
 چنانچه با دافروش را درون حرم سرافرستاده راجه را از حقیقت کار آگاهی دادند راجه
 از غرور آن که بارها سلطان را شکست داده بر و نصرت یافته است از رسیدن سلطان
 پروائی نکرده با قدری از سپاه به پیکار برآمد سلطان بکمال جوش و خروش اختیار مقابله
 نمود راجه خجی چند که هر بار ملک پتهو را می گردنخلاف آن این مرتبه ملین و مددگار سلطان
 بود آتش محاربه از طرفین اشتعال گرفت در آن رزمگاه راجه پتهو را بدست سلطان
 دستگیر آمد تا او را به غزنین بردچاند با دافروش از وفاداری بغزنین شتافت
 بملازمت سلطان رسیده فوازش یافت و باراجه پتهو را ملاقات کرده در زندان همراهی

نمود و مشورت اعدا و حاکم تیراندازی پشه را به سلطان بیان کرد و سلطان مشتاق گشته
 پشه را از زندان بر آورد و ویراسپ سوار کرده تیر و کمان بدستش داد و راجه پشه را
 بمصلحتی که با چاند در میان داشت کار سلطان را با تمام رسانید و طرفه العین ره نورد
 ملک عدم گردانید اما مقریان راجه را هم در گذرانیدند و چاند را هم بر فاقه او روانه
 منزل عدم ساختند لیکن در مفتاح الثوار پنج مسطور است که قتل شهاب الدین غور سه
 بمقام و میک از توابع غزنین از دست یکی از فدایان گهر واقع شد ازینجا سلطنت
 قوم منو و از هندوستان منقطع گشت و بسلاطین اسلام انتقال یافتند.

LYTTON LIBRARY, ALIGARH.

DATE SLIP

دستگیر

۹۵۴

۱۵

This book may be kept

FOURTEEN DAYS

A fine of one anna will be charged for
each day the book is kept over time.

۱۰۶۹

دستگیر
۱۵

۱۵۷۹

۹۵۴

روز اول

کتابخانه

te

No.

Date

No.